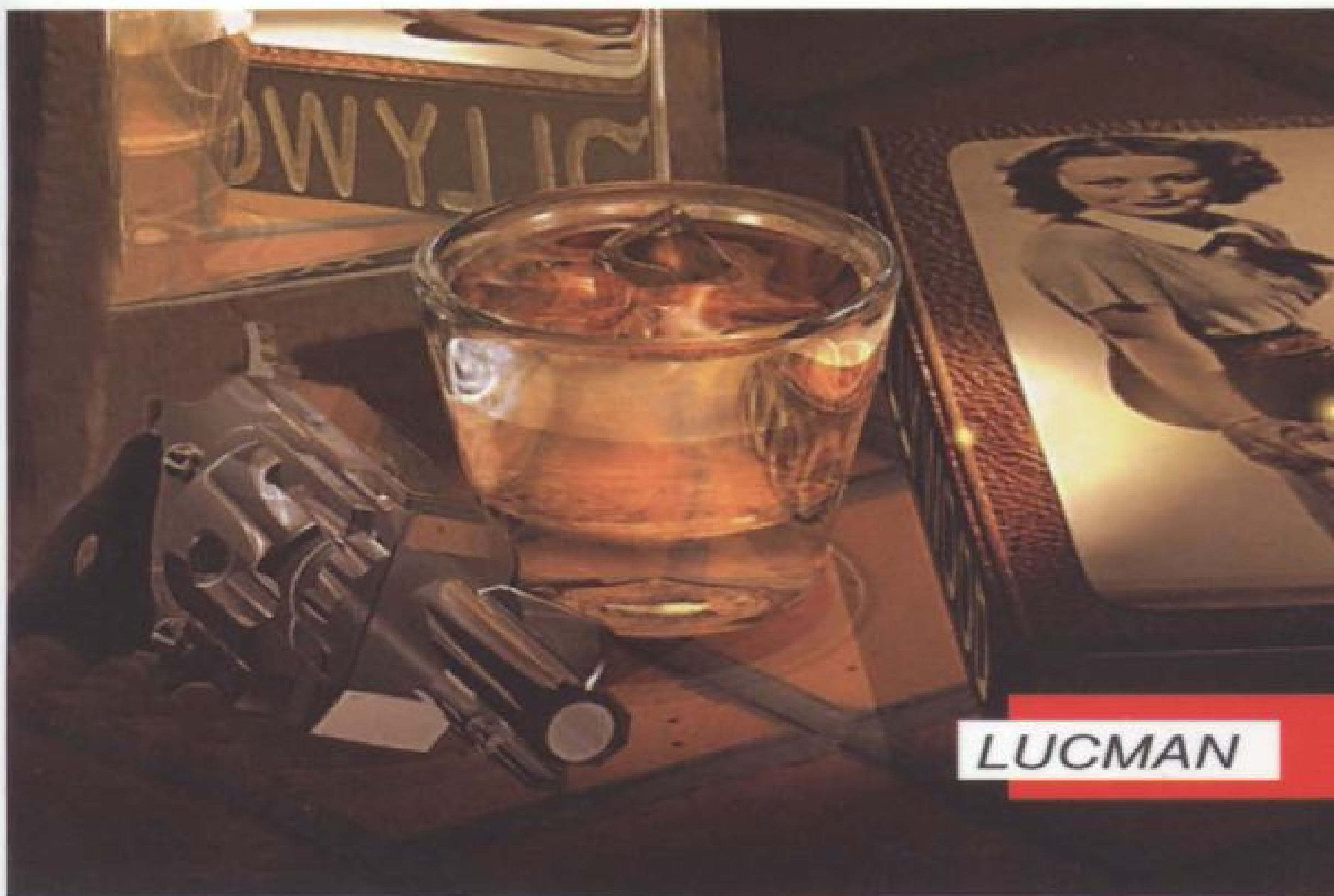
colecția romanul polițist

James Hadley Chase

CAREUL DE AȘI

Editor: **Lucian BORLEANU**
Redactor: **Dan Adrian OLARU**
Coperta: **Mona SANDU**
Tehnoredactare: **Dragoş DUMITRESCU**

ISBN: 973-723-058-2

Titlul original: *HOLD THE FOUR ACES*, 1977
by JAMES HADLEY CHASE

James Hadley CHASE

Careul de aşi

Traducere de: Mircea LĂZĂRESCU

Editura *LUCMAN*

1

Jack Archer lăsă deoparte platoul cu micul dejun doar când pe acesta nu mai rămăsese nimic comestibil. Se strâmbă, uitându-se în micul ibric de cafea, oftă şi aprinse o ţigară Gauloise, începând să examineze cămăruţa mizerabilă de hotel.

Îşi spuse că mai locuise în hoteluri jalnice, însă niciunul ca *Saint-Sabin.*

Cel puţin era curat şi, foarte important, e cel mai ieftin din tot Parisul. Se uită la ceas. Era timpul s-o ia din loc pentru întâlnirea cu Joe Patterson. Se strâmbă iarăşi, la gândul drumului întortocheat şi obositor cu metroul, până la *Plaza-Athénée:* Duroc – Invalizi – Concorde – Franklin – Roosevelt şi, în final, Alma – Marceau. Gândul îi fugi la vremurile bune, când s-ar fi instalat comod într-o maşină închiriată de la Hertz, cu şofer, dar asta ţinea de trecut. Îşi îmbrăcă haina, privindu-se în oglinda murdărită de muşte.

Văzu acolo un individ înalt, solid, cam de cincizeci de ani, cu părul rărit, de culoarea paiului, fălcos, roşu la faţă şi ochii de un albastru spălăcit. Constată deprimat că, din cauza burdihanului, haina atârna pe el lamentabil. Mai băgă de seamă, descurajat, că şi costumul, ieşit din mâinile unui croitor englez celebru, arăta acum ros şi boţit. Cu toate astea, îşi spuse Jack, continuând să se studieze în oglindă, făcea încă o impresie bună: jerpelit, evident, dar nu-şi pierduse aura aceea autoritară care, în trecut, îl ajutase atât de mult.

Se uită pe geam. Sub un soare puternic, străduţa îngustă care dădea în Sèvres era blocată de trafic. Scrâşnetul cutiilor de viteză şi uruitul

motoarelor răzbăteau prin fereastra dublă. Hotărî să nu-şi ia pardesiul, care era şi mai jalnic decât costumul. La pălărie căzu pe gânduri. Ştia din experienţă că o pălărie costa ceva bani. Iar la garderoba de la *Plaza-Athénée,* domnişoara de-acolo aştepta un bacşiş de cel puţin trei franci. Lăsă şi pălăria, luă servieta din piele, roasă, încuie uşa şi porni către ascensorul învechit.

Din odaia de lângă ascensor ieşi un tip care încuie şi el, apăsând apoi butonul.

Zărindu-l, Archer încetini pasul. Individul avea cel puţin un metru şi nouăzeci înălţime. Era cel mai impresionant bărbat pe care-l văzuse vreodată: suplu, dar bine făcut, cu părul castaniu pieptănat pe spate, chip prelung, nasul ca un cioc de vultur şi ochi întunecaţi, pătrunzători. Toate acestea Archer le înregistra dintr-o ochire. Pe lângă frumuseţea impresionantă a acestui bărbat – îşi spuse că o asemenea prestanţă putea avea doar o stea de cinema –, îmbrăcămintea lui îi atrase atenţia. Simple, însă bine croite, hainele individului aveau acea perfecţiune care trăda un rafinament înalt. Cureaua Gucci, încălţămintea Gucci, cămaşa de o albeaţă imaculată, toate ofereau senzaţia de bogăţie, însă cel mai mult îl impresionă pe Archer cravata Eton, uşor de recunoscut. Petrecuse mai multe luni în Anglia, aşa că ajunsese să remarce imediat acest simbol al snobismului, pe care, de altfel, îl invidia.

Bărbatul intrase în cabină şi-l aştepta. Ajungând lângă el, Archer îi simţi parfumul, o marcă renumită, în vreme ce individul îl salută zâmbitor, cu o mişcare a capului. Doamne, gândi Archer, ce bărbat! Simţi dorinţa drept în inimă. Acest Adonis bronzat putea să aibă circa patruzeci de ani, iar zâmbetul său dezvăluia o dantură sclipitor de albă. Îi sări în ochi ceasul din aur, Omega, ca şi inelul de pe deget. La încheietura mâinii stângi purta o brăţară groasă, tot din aur şi platină.

— Frumoasă zi, spuse tipul, pe când Archer închidea uşa cabinei, cu o voce gravă, de o senzualitate muzicală. Primăvara la Paris.

— Mda, mormăi Archer.

Într-atât îl şoca întâlnirea cu un bărbat de o bunăstare evidentă, în acel hotel mizerabil, încât nu găsi nimic altceva de spus.

Din buzunar, omul scoase un portţigaret din aur, cu monogramă din briliante.

— Văd că fumaţi, constată bărbatul, scoţând o ţigară. Un obicei rău, ar zice unii.

Scoase şi o brichetă Dunhill, tot din aur, ornamentată şi ea cu diamante. Aprinse ţigara, studiind cabina care cobora, iar când ajunseră la parter, lăsă cheia la recepţie şi ieşi în străduţa aglomerată.

Archer, care locuia în hotel de trei săptămâni, se împrietenise cu domnul Cavelle, recepţioner şi administrator în acelaşi timp. Depuse cheia pe biroul acestuia, întrebându-l:

— Cine este domnul?

Cavelle, un omuleţ ponosit, cu o mutră tristă, îi făcu semn cu ochiul.

— Este domnul Christopher Grenville. A sosit ieri seară din Germania.

— Din Germania? Dar este englez, cu siguranţă.

— Da, domnu' Archer, englez.

— Rămâne multă vreme?

— A reţinut camera pentru opt zile, domnu' Archer.

Acesta îi zâmbi cu amabilitate.

— Soseşte într-un moment potrivit… Parisul primăvara, spuse Jack şi, după un semn din cap, ieşi în stradă.

Ce naiba făcea un tip vizibil bogat precum Grenville în cel mai ieftin hotel din Paris? Numai portţigaretul din aur valora pe puţin douăzeci de mii de franci. Foarte ciudat.

Îl uită pe Grenville imediat ce coborî în intrarea metroului, gândul zburându-i la Joe Patterson şi la afacerea absurdă pe care acesta dorea s-o pună pe picioare.

În urmă cu un an şi jumătate, lui Archer nici prin cap nu i-ar fi trecut că va ajunge să lucreze pentru unul ca Patterson, numai că în prezent nu avea altă alegere, problemă care îl obseda.

Aşezat în vagonul urât mirositor, Archer era cu gândul la trecut. Cu optsprezece luni în urmă, încă mai era asociat la un birou internaţional de avocatură, în Elveţia, la Lausanne. Se ocupase de conturile lui Herman Rolfe, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, şi care-i frecventa în mod curent pe Getty sau pe Onassis. Archer, împreună cu nevasta lui Rolfe, Helga, administrau investiţiile elveţiene ale acestuia, cifrate undeva la douăzeci de milioane de dolari.

Prea erai ambiţios, îşi spuse Archer, al cărui trup masiv se legăna în mişcarea vagonului, şi nici noroc n-ai avut. Ocazia îmbogăţirii apăruse în momentul în care aflase din sursă sigură de existenţa unei mine din Australia, din care urmau să extragă nichel. Cum acţiunile erau la un preţ ridicol de scăzut, nu stătuse pe gânduri. Pontul îl avea de la un amic apropiat. Cumpărase, aşadar, cu toptanul, din banii lui Rolfe, deturnând mai mult de două milioane de dolari, cu intenţia fermă de a-i returna imediat ce acţiunile aveau să înceapă să crească. Numai că acestea nu crescuseră deloc, în mina aceea nefiind nici urmă de nichel. Dacă Helga, soţia lui Rolfe, s-ar fi arătat înţelegătoare, s-ar fi putut salva, însă ea nu-l lăsase.[1]

Archer se aşteptase ca Rolfe să-l târască prin tribunale, dar acesta nu-i intentase proces. Realizase atunci că Rolfe aflase de relaţia dintre el şi Helga. Nu dorea să declanşeze un scandal, nu depusese plângere, bănuind că la tribunal Archer ar fi dat pe faţă natura relaţiilor dintre el şi Helga. Se răzbunase însă, distrugându-i reputaţia. Consemnul

fusese lansat: acest om este periculos, nu îl angajaţi.

Când Rolfe îi retrăsese portofoliul de investiţii, biroul lui Archer îşi încetase orice activitate. Ceilalţi doi asociaţi, dată fiind vârsta lor înaintată, fuseseră bucuroşi să se pensioneze. Lui Archer îi fusese fixată o indemnizaţie de cincizeci de mii de franci, după care îl puseseră pe liber. La început, fusese sigur că îşi va putea reface o situaţie, însă curând îşi dăduse seama că blocada instituită de Rolfe în jurul lui, la cinci luni după moartea acestuia, încă îi mai închidea uşile în nas. Nicio firmă cu nume nu-l dorea, fiind nevoit, încet-încet, să intre în acea faună periferică a celor care trăiau din expediente, a zilierilor, intermediarilor şi a agenţilor promotori care încercau să vândă ceea ce nu aveau. Archer nu era numai un avocat internaţional strălucit şi un consilier financiar de prima mână; avea maniere alese şi vorbea curent franceza, germana şi italiana. Dacă nu ar fi existat acea gafă monumentală, acea lăcomie care făcuse din el un hoţ şi un falsificator, ar fi avut, cu siguranţă, în faţă un viitor spectaculos. Comisese însă acea eroare, din cauza căreia în prezent încerca să câştige ceva bani prin orice mijloace, atât cât să nu moară de foame. Fusese contactat de un sud-american, Edmondo (spune-mi Ed) Shappilo, care îi propusese să devină consilier juridic al unei firme importante de promoţie. Lipsit de orice altă sursă de venituri în afara indemnizaţiei, Archer îşi stăpânise cu greu lăcomia, având atâta minte în cap, încât să-şi dea seama că o astfel de muncă juridică nu avea să sfârşească decât prost, aşa cum se întâmplase şi cu alte combinaţii asemănătoare, făcute de tot felul de escroci. Delicat, subţirel, brunet cu părul lung, Shappilo susţinea că firma era gata să-l plătească pe Archer cu o sută de dolari pe săptămână plus o jumătate de procent din afacere, atunci când aceasta avea să se realizeze.

Vorbea cu dezinvoltură despre zece milioane de dolari, aşa că Archer ciulise urechea. Shappilo îi mai spusese că era reprezentantul unui american bogat, promotor al mai multor afaceri imobiliare importante, toate reuşite. Cea despre care era vorba acum era de departe cea mai însemnată.

„Domnul Patterson are ideea genială de a lansa o ofertă pentru care este în căutare de finanţare, îl asigurase Shappilo zâmbind. Chiar în aceste clipe, negociază cu Şahul Iranului, acesta arătându-se extrem de interesat. Am dori ca dumneavoastră să vă ocupaţi de latura juridică a contractelor. Ştim că acesta este punctul dumneavoastră forte“.

Archer încuviinţă. Shappilo îi pusese atunci în mână două-trei pliante viu colorate, împreună cu detaliile unui proiect, frumos dactilografiat. Dacă, după studierea documentelor, Archer credea că ar putea fi util, continuase Shappilo, domnul Patterson, care locuia la *Plaza-Athénée,* ar fi dorit să-l întâlnească. Afacerea în chestiune era denumită „Campus de vacanţă Blue Sky“. Aceste campusuri fuseseră instalate deja în diverse zone însorite ale Europei. Una dintre broşuri prezenta nişte cabane individuale, cu acoperişuri de paie, desenate cu îndemânare de către un artist de talent, şi echipate cu tot necesarul unor vacanţe: restaurant şi piscină mare, printre altele. După ce termină de citit textul şi de examinat condiţiile, Archer ajunse la concluzia că nu era nimic nou. Europa era împânzită de fel de fel de astfel de întreprinderi, iar el ştia că, din cauza ratei de schimb, multe dintre aceste campusuri aveau probleme financiare. Numai că lui i se propuneau dolari, o sută pe săptămână, aşa că avea să aibă cu ce trăi.

Cine ştie, gândea el, schimbând metroul spre Franklin – Roosevelt, Şahul ar putea fi destul de naiv să-şi investească petro-dolarii într-o astfel de combinaţie. Se cam îndoia însă.

La unsprezece şi trei minute, pătrunse în holul hotelului *Plaza-Athénée,* unde Ed Shappilo îl aştepta.

În timp ce dădeau mâna, Shappilo avea o mutră acră, ceea ce-l făcu pe Archer să simtă o strângere de inimă. De obicei, acesta îl întâmpina zâmbind cu gura până la urechi, dar acum părea copleşit de gânduri negre.

— Ceva în neregulă, Ed? întrebă neliniştit.

— Doar puţină oboseală, răspunse Shappilo şi îl conduse, ţinându-l de mână, către două fotolii. Ia loc, îl invită Ed şi îi dădu drumul lui Archer, aşezându-se într-unul dintre fotolii. Şahul a refuzat propunerea noastră… în mod cu totul şi cu totul surprinzător. Este regretabil, evident, pentru că ar fi putut realiza beneficii frumoase, dar asta e hotărârea lui.

Archer se aşteptase la acest eşec, aşa că îşi văzu suta de dolari săptămânală zburându-i de sub nas, chiar înainte să fi apucat să-i vadă.

— Îmi pare rău.

— Mă rog, nu-i un capăt de lume. Mai există locuri unde putem încerca. Domnul Patterson ar dori să te cunoască totuşi, zise Shappilo făcând o strâmbătură. Nu e prea bine dispus, dar nu-l lua în seamă, Jack. Are şi momente când e absolut încântător, însă nu în dimineaţa asta.

Privirea lui Archer stărui asupra lui Shappilo.

— Crezi că mă mai angajează, Ed?

— Cred că da. În fond, o sută de dolari nu înseamnă mare lucru, zâmbi Shappilo. A părut impresionat de referinţele dumitale, îl lămuri el şi se ridică. Vino. Sunt sigur că vrei să bei ceva.

Asta, gândi Archer, e poanta săptămânii! I se usca gâtul după o băutură tare.

Într-unul dintre separeuri, Joe Patterson bea cel de-al patrulea whisky dublu din acea dimineaţă.

Scund, îndesat, Patterson avea o faţă roşcovană, însemnată de vechi urme de acnee, un

nas borcănat şi ochi mici, răi. Părul rar îl avea vopsit negru.

Archer constată că era deja ameţit. Unul dintre acei americani care nu-i plăceau: vulgar, vorbind tare, îmbrăcat strident şi – evident – cu nelipsitul trabuc.

Întoarse spre el o privire tulbure de băutură, arătându-i un scaun lângă el.

— Aşadar, tu eşti Archer? Ce vrei să bei?

— Un gin sec, mulţumesc, răspunse Archer, aşezându-se.

Shappilo pocni din degete pentru a comanda. În timp ce punea servieta lângă el, la picioare, Archer îl studia pe Patterson.

— Mi-a spus Ed că ai examinat proiectul nostru, Archer. Ce părere ai?

— Cred că răspunde unei cereri extrem de populare şi necesare în acelaşi timp, nu? îndrăzni acesta, căutând să facă impresie.

— Să fiu al naibii dacă n-ai dreptate! exclamă Patterson şi închise ochii pe jumătate. Mda, asta înseamnă să discuţi cu unul care ştie. Şi-atunci, afurisiţii de arabi, de ce nu vor aşa ceva?

— Pot avea mai multe motive, spuse calm Archer. Nu pot să-mi dau cu părerea, pentru că n-am participat la discuţiile preliminare.

Patterson începu să râdă.

— Ai naibii avocaţi, clipi el şi scoase un nor de fum din trabuc. Niciodată nu-ţi dau un răspuns precis. Uite, am să-ţi spun una bună, continuă Patterson şi, aplecându-se, îşi îndreptă trabucul spre Archer. Mâine după-masă Ed va pleca în Arabia Saudită. Acolo, toţi sunt plini de bani. Lăsăm Iranul deoparte. Vom scoate bani din celelalte ţări arabe. Ce-ar fi să te duci cu el şi să te ocupi de latura juridică?

Gândul că Shappilo putea obţine o întrevedere cu vreun ministru saudit important în vederea promovării unui proiect atât de prostesc, precum „Campusuri de vacanţă Blue Sky“, i se

părea lui Archer atât de aiurea, încât se temu să nu-l apuce râsul, însă amintindu-şi de cei o sută de dolari săptămânali, lăsă impresia că reflecta la propunere şi dădu cu gravitate din cap.

— Da. Sunt gata să-l însoţesc pe domnul Shappilo, spuse Archer şi făcu o pauză, apoi continuă, fără multă convingere: însă nu pentru o sută de dolari pe săptămână, domnule Patterson.

Americanul îl privi cu ochi tulburi.

— Cine a zis aşa ceva? Faci călătoria, iar eu suport toate cheltuielile. Când îmi aduceţi contractul, veţi primi fiecare câte două procente. Asta înseamnă ceva bani, Archer.

De câte ori, gândi Archer, nu auzise asemenea poveşti? Mereu milioane de dolari, mereu procente.

— Aveţi vreo relaţie acolo? întrebă Jack.

Patterson dădu pe gât ce avea în pahar şi se întoarse către Shappilo.

— Ai aranjat vreo introducere pe-acolo, Ed?

Shappilo îşi examină unghiile.

— Ei bine, nu prea. Reprezentanţii de la Paris fac mofturi. Cred că ne vom descurca mai bine la faţa locului decât să pierdem vremea la ambasada lor de aici.

Patterson dădu din cap.

— Mda. Du-te acolo şi aranjează ceva. Comandă-mi acelaşi lucru, Ed, adăugă Patterson, ridicând paharul gol.

În timp ce Shappilo pocnea din degete, Archer avu puţin timp de gândire. Cel puţin, avea să beneficieze de un voiaj gratuit în Orientul Mijlociu. Asta i-ar limpezi puţin ideile. Cine ştie? Poate, dacă ar găsi ceva de lucru pe acolo, l-ar lăsa baltă pe Shappilo şi s-ar instala în Arabia Saudită pentru o vreme. Mai ştii?

În timp ce chelnerul îi aducea paharul lui Patterson, pe culoarul care ducea la ascensoare se produse o oarecare agitaţie.

O femeie şi doi bărbaţi apărură, însoţiţi de directorul-adjunct al hotelului şi de doi hamali care împingeau cărucioare pline vârf cu bagaje.

Inima lui Archer avu o tresărire, recunoscând-o pe femeie.

Helga Rolfe!

N-o mai văzuse pe Helga de când se despărţiseră, după încercarea nereuşită de a o şantaja să-i ascundă soţului ei deturnarea de fonduri pe care el o făcuse. Ridică rapid mâna, ascunzându-şi figura, pentru ca ea să nu-l recunoască.

Simţi o împunsătură de invidie şi insatisfacţie urmărind-o de-a lungul culoarului. Era senzaţională! Îmbrăcată într-un mantou bej, din piele de căprioară, cu părul blond, mătăsos şi capul dat pe spate, era imaginea însăşi a siguranţei de sine şi a bogăţiei.

Cei doi însoţitori mergeau pe lângă ca. Cel înalt se apleca puţin ca să-i vorbească, pe când cel scund părea că abia se ţinea după ei.

Micul grup dispăru în ascensorul care începu să urce.

— Asta zic şi eu păpuşică, observă Patterson. Cine ar putea fi?

Archer realiză că avea ocazia să-l plesnească peste bot pe acest american vulgar.

— Este doamna Helga Rolfe.

Patterson se uită la el, clipind din ochi.

— Rolfe? Vrei să zici *acel* Rolfe? Tipul cu electronica?

— Da, numai că Rolfe e mort de câteva luni, preciză Archer şi trase o duşcă din pahar. Helga este acum în fruntea companiei, pe care s-ar părea că o conduce foarte bine.

Vorbise neglijent, ca despre ceva fără importanţă.

Ochişorii porcini ai lui Patterson se măriră.

— Nu zău? Şi cei doi care o însoţesc cine sunt?

Archer se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase din buzunar pachetul de Gauloise.

— Ia şi fumează ceva omenesc, cel puţin!

Patterson îi întinse un trabuc în tub metalic.

— Mulţumesc, cu plăcere. Cel înalt, continuă el, luând trabucul, este Stanley Winborn, directorul departamentului juridic al lui Rolfe. Iar cel mic şi gras este vicepreşedintele, Frederick Loman. Cred că la ora actuală compania valorează peste un miliard de dolari, îl mai informă Archer şi aprinse trabucul, suflând un nor de fum. Ştiu, în orice caz, că averea personală a doamnei Helga se cifrează la cel puţin o sută de milioane de dolari.

Patterson scoase un fluierat.

— Rahat! Păi ăştia sunt bani, nu glumă!

— Puteţi s-o mai spuneţi o dată.

Archer zâmbi. Goli paharul, punându-l pe masă.

— Mai comandă-i ceva de băut, Ed, ceru Patterson.

Shappilo se grăbi să pocnească din degete, după chelner, iar americanul reluă:

— S-ar zice că o cunoşti pe păpuşică.

Clipă în care Archer ar fi făcut mai bine dacă-şi ţinea gura, dar ginul băut, după cina uşoară luată cu o seară în urmă şi micul dejun mai mult simbolic, i se urcase la cap.

— Dacă o cunosc? Până nu de mult, ea şi cu mine ne ocupam de afacerile lui Rolfe din Elveţia, fiind şi amici apropiaţi.

— Hai, lasă-mă! exclamă Patterson, vizibil impresionat. Vrei să zici că o regulai?

Archer luă ginul adus de chelner.

— Să spunem doar că eram intimi.

— Mda. Pricep, rosti sec Patterson şi pufăi din trabuc. Ce chestie! se miră el, frecându-şi nasul borcănat. Deci, ea valorează peste o sută de milioane, da?

— Cam aşa ceva.

În gâtlejul lui Archer dispăru cam jumătate din conţinutul paharului. Se simţea foarte în largul său.

— Şi acum, nu mai lucrezi pentru ea?

Ochişorii porcini îl examinau. Atenţie, îşi spuse Archer, ai început să spui prostii.

— Am avut unele neînţelegeri. Nu este o persoană foarte comodă. Mi-am dat seama că nu mai puteam lucra cu ea, zise Jack şi mai luă o înghiţitură. Ed se va ocupa de biletele de avion pentru Arabia Saudită, nu? Eu aştept doar instrucţiunile.

Patterson rămase un timp pe gânduri, goli paharul, după care clătină din cap.

— De ce naiba să ne ducem la arabi după bani, când ei ne aşteaptă aici, în hotel?

Ochii măriţi ai lui Archer îl fixară.

— Nu înţeleg, domnule Patterson. Aici, în hotel?

Aplecându-se, acesta îl bătu pe genunchi.

— Ia gândeşte-te puţin, Archer. Graţie relaţiei dumitale cu păsărică asta a lui Rolfe, va fi floare la ureche să-i vindem proiectul nostru. Nu vrem decât două milioane. Pentru ea e un rahat. Fă-i propunerea. Ce zici?

Lui Archer i se umeziră palmele.

— Vă asigur, domnule Patterson, că doamna Rolfe nu va accepta niciodată să investească bani în campusuri de vacanţă. O cunosc prea bine. N-o să accepte… Nici vorbă.

Patterson îl privi lung, cu ochi răi, după care se întoarse către Shappilo.

— Unde e nenorocita aia de cârciumă? M-a apucat foamea.

Se ridică, în timp ce Shappilo îi arăta spre capătul culoarului. Uitându-se la Archer, încheie:

— Fii atent aici. Vorbeşte cu păpuşica aia şi aranjează-mi o întâlnire. Atât îţi cer, o întâlnire cu ea. De convins, o conving eu. Bagă la cap, Archer,

eu angajez numai tipi care reuşesc. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, aranjează întâlnirea aia.

Porni pe culoar. Shappilo se ridică.

— Ai auzit ce a spus, Jack? Ce ar fi atât de complicat, având în vedere că o cunoşti atât de bine? Haide, să sperăm că ne vom revedea.

După care, plecă după Patterson în restaurant, lăsându-l mască pe Archer.

*

* *

Întors în camera lui de hotel, după ce mâncase drept prânz doar un sandviş, Archer se blestemă singur pentru ideea de a se fi lăudat lui Patterson cu relaţia dintre el şi Helga. Îşi spuse că începea să îmbătrânească. Cu un an în urmă, n-ar fi comis în niciun caz o asemenea gafă. Oare cum s-o dreagă?

Îşi socotise cecurile de călătorie. Fondurile erau în scădere. Şi nu avea în perspectivă nicio altă afacere sau vreo perspectivă de lucru. Cu toate acestea, n-ar fi fost în stare s-o contacteze pe Helga.

În timpul ultimei lor întâlniri, îl ameninţase cu urmărirea în justiţie şi cu o pedeapsă de zece ani în puşcărie. Îşi imagina reacţia ei dacă i-ar fi propus să acorde o întrevedere unui individ precum Patterson… Nici gând!

Şi-atunci, ce să facă?

Îşi scoase haina şi o atârnă în dulap, lungindu-se apoi pe patul mizerabil. Numai aşa reuşea să se liniştească şi să gândească mai bine. Băutura înghiţită îşi făcea efectul, aşa că adormi buştean. Când se trezi, era aproape noapte. Dormise mai mult de trei ore şi îşi dădu seama că bătea cineva la uşă.

După ceasul lui, era şase şi douăzeci. Camerista, precis, gândi el enervat. Îi strigă să intre, aprinzând lumina.

Uşa se deschise şi în odaie apăru Christopher Grenville în toată splendoarea lui.

Surprins, Archer deschise ochii mari şi se ridică în grabă.

— Mi-e teamă că vă deranjez, spuse Grenville cu frumoasa lui voce gravă. Îmi cer scuze.

— Deloc… deloc…

Archer îşi trecu mâna prin părul rar, ciufulit.

— O chestie tâmpită, continuă Grenville, dar am rămas fără ţigări. Voiam să vă cer una sau două… Nu-mi vine deloc să mă duc până la tutungerie.

Ochii lui Archer îl studiau pe acest adevărat Adonis, iar în mintea lui activă îşi făcu loc o idee. Îi oferi pachetul de Gauloise.

— Mi se întâmplă şi mie destul de des, spuse el, zâmbind amabil. Mă numesc Jack Archer. Sunteţi englez, din cât îmi dau seama.

— Până în vârful unghiilor. Christopher Grenville. Îmi permiteţi să iau două? Văd că nici dumneavoastră nu prea mai aveţi.

Îmbrăcămintea impecabilă, pantofii, brăţara din aur şi platină fură cercetate rapid de privirea lui Archer.

— Mă odihneam puţin. Am avut o dimineaţă mizerabilă. Dacă nu aveţi altceva mai bun de făcut… vă rog, luaţi loc.

— N-aş vrea să vă deranjez, zise stânjenit Grenville, apoi se aşeză într-unul dintre fotoliile prăpădite. Un hotel mic şi pitoresc, nu-i aşa?

— Se poate spune şi aşa, dar este practic.

Grenville izbucni într-un râs melodios, molipsitor.

— Să spunem că nu e prea scump.

Atent examinat, Grenville părea un tip amabil şi dezinvolt.

— S-o spunem pe şleau: e cel mai ieftin din tot Parisul, preciză Archer.

— Ştiu. Mă ocup cu un studiu asupra preţurilor hotelurilor; acesta este şi motivul pentru care mă aflu aici.

Sprâncenele lui Archer se ridicară.

— În acest caz, aparenţele referitoare la dumneavoastră sunt înşelătoare, domnule Grenville.

— Aparenţele sunt întotdeauna înşelătoare, râse Grenville. Din cât îmi dau seama, dumneavoastră păreţi un miliardar excentric.

— Aş vrea eu, oftă Archer. Sunt avocat internaţional. Dacă nu sunt indiscret, cu ce vă ocupaţi?

Întinzându-şi picioarele lungi, Grenville îşi studie pantofii Gucci, strălucitori.

— S-ar putea spune că sunt un oportunist. Momentan, sunt în căutarea unei ocazii. Am toată lumea în faţa mea.

Un oportunist? gândi Archer, scuturând scrumul ţigării. Păi ăsta sunt chiar eu. Comentă, cam cu acreală:

— Păreţi, în orice caz, bine echipat. Aveţi ceva în perspectivă?

— Vă referiţi la accesoriile mele? întrebă Grenville, mângâindu-şi brăţara din aur şi platină. Orice bun oportunist ar trebui să aibă aşa ceva. De îndată ce devine sărac, nu mai poate spera la nimic.

Archer înghiţi găluşca. Era un adevăr care îi făcea rău.

— Aşa este, dar nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Dacă am ceva în vedere? În acest moment nu, dar cine ştie? Mâine va fi o altă zi. Un oportunist trebuie să trăiască sperând.

Chip plăcut, îmbrăcăminte impecabilă, zâmbet deschis, îl studia Archer în continuare. Bine îndrumat, acest tip mi-ar putea rezolva problema cu Patterson.

— S-ar putea să am ceva pentru dumneavoastră, îndrăzni prudent.

— Sunt întotdeauna pregătit pentru orice oportunitate interesantă, îl asigură Grenville. Ce-ar

fi dacă am ieşi din această cămăruţă sordidă şi-am merge undeva, la o porţie de spaghete? propuse englezul şi zâmbi larg. N-am mâncat nimic toată ziua, iar ceea ce eu numesc creier funcţionează prost când mi-e burta lipită de spinare.

Archer era aproape sigur că îşi găsise omul. Se ridică.

— Am o propunere mai bună. Fac cinste cu o friptură. Să mergem.

După vreo oră, cei doi împinseră deoparte farfuriile din care mâncaseră nişte fripturi uriaşe, cu garnitură de cartofi prăjiţi şi mazăre boabe, într-o cârciumă modestă. Archer nu putuse să nu remarce că invitatul său băga în el de parcă cine ştie când mâncase ultima oară.

În tot acest timp, Grenville nu se oprise din povestit, exprimându-şi cu glasul său baritonal fel de fel de opinii legate de politica internaţională, arta la Paris, literatura. Vocea lui avea un efect hipnotic asupra lui Archer, care se mulţumise să asculte, uluit de cunoştinţele inepuizabile ale lui Grenville.

— Bună de tot, declară englezul, punând jos furculiţa şi cuţitul. Să trecem la lucruri serioase. Care ar fi oferta aceea interesantă de care pomeneaţi?

Archer se lăsă pe spătarul scaunului, luând o scobitoare.

— Cred că noi doi am putea lucra bine împreună, dar înainte aş vrea să ne cunoaştem mai bine. Vă consideraţi un oportunist. Ce înţelegeţi prin asta?

— Mă întreb dacă bugetul de care dispuneţi ne-ar permite să cerem puţină brânză, murmură Grenville. E păcat să termini o masă fără brânză.

— Bugetul meu ne permite doar o cafea, i-o reteză Archer.

— Fie şi cafea, zâmbi Grenville. Înainte de a vă vorbi despre mine, ce-ar fi dacă mi-aţi spune, în două vorbe, la ce vă gândiţi?

— Da… mi se pare normal, începu Archer şi comandă două cafele. Mă ocup de partea juridică a unei afaceri promoţionale importante. Cel care lansează afacerea, un american, încearcă să găsească finanţare pentru instalarea unor campusuri de vacanţă în diverse zone însorite ale Europei. Are nevoie pentru asta de circa două milioane de dolari. E un tip valoros, dar cam bădăran. Cred că l-aş putea convinge să vă angajeze ca reprezentant. Ideea tocmai mi-a venit, deci va trebui să-i vorbesc despre asta. Am impresia că veţi fi interesant pentru el. Sunt sigur de impresia bună pe care i-o veţi face, dar înainte de a mă întâlni cu el ar trebui să ştiu mai multe despre dumneavoastră… Deci, ascult.

Grenville bău o înghiţitură de cafea, strâmbându-se.

— Abia acum îmi imaginez cum era cafeaua din ghindă, pe timpul ocupaţiei germane.

Privindu-l apoi gânditor pe Archer, continuă:

— Dar campusurile astea de vacanţă nu sunt un pic depăşite, având în vedere actualul curs de schimb?

Tipul nu era prost. Archer aprobă printr-un semn al capului.

— Asta o să vedem mai târziu. Vorbiţi-mi puţin despre dumneavoastră.

Grenville deschise portţigaretul, văzu că era gol şi, încruntându-se, îl consultă pe Archer din priviri.

— Mai aveţi ţigări sau ne lăsăm de fumat?

Făcându-i semn chelnerului, Archer ceru un pachet de Gauloise. După ce îşi aprinseră fiecare câte o ţigară, insistă:

— Mingea e la dumneavoastră, domnule Grenville.

Acesta îi adresă zâmbetul său fermecător.

— Chris, pentru prieteni… Spune-mi Chris. Da… mingea. Cinstit vorbind, sunt ceea ce lumea numeşte un gigolo: un cavaler servant. Este o

profesiune nu prea acceptată, dar nu te lăsa influenţat: este o meserie. Este dispreţuită de cei care nu înţeleg dorinţa foarte acută de companie masculină pe care o simt femeile mai trecute. Du-te în oricare dintre hotelurile de lux şi vei găsi femei în vârstă care îi agasează pe barmani, pe cameristi, doar vor găsi vreun bărbat liber. Există mii de femei singure, bogate, grase sau slabe, urâte, plicticoase, nevrotice, care visează pe ultima sută de metri să fie băgate în seamă, să fie complimentate, gata să plătească scump aceste mici atenţii. Eu sunt unul dintre cei care răspund acestei chemări. Accesoriile pe care le-aţi remarcat reprezintă cadouri de la femei în vârstă, pline de frustrări. Brăţara asta mi-a dat-o o băbuţă care îşi închipuia că eram îndrăgostit de ea. Portţigaretul provine de la o grăsană de contesă din Austria care a insistat să dansez cu ea seară de seară timp de trei săptămâni îngrozitoare. Din fericire pentru mine şi din nefericire pentru ea, a suferit un atac nu prea grav, fără de care bănuiesc că aş fi fost nevoit şi acum să dansez cu ea. Am treizeci şi nouă de ani. De douăzeci de ani, mă străduiesc să fac fericite băbătiile bogate, încheie Grenville, tocmai când îşi termină cafeaua şi-i zâmbi lui Archer. Şi cu asta, Jack, ştii tot.

Un sentiment de triumf îşi făcu loc în mintea lui Archer. Nu se înşelase în privinţa acestui om.

— Cred că vom lua nişte brânză.

*

* *

Limbile pendulei de deasupra recepţiei arătau aproape miezul nopţii când Joe Patterson intră în holul de la *Plaza-Athénée.* Tocmai îşi lua cheia, când Archer se apropie de el.

— Bună seara, domnule Patterson.

Încruntat, acesta se întoarse şi, văzându-l pe Archer care aştepta de două ore, mormăi, acru:

— Ce vrei?

— Aş dori o discuţie importantă cu dumneavoastră, domnule, spuse Archer fără a se lăsa impresionat, dar dacă momentul este nepotrivit…

— Bine, de acord. Tocmai m-am despărţit de o puicuţă care, jur, făcea toţi banii! Vino să bem un păhărel.

Archer îl urmă într-un separeu şi aşteptă să fie serviţi. Americanul aprinse un trabuc.

— Ai făcut ceva? Cum e cu păpuşa aia, Rolfe?

— Mai mult ca sigur, doamna Rolfe va putea fi convinsă să finanţeze proiectul „Blue Sky“.

Ochii lui Patterson se micşorară.

— Ai vorbit cu ea? Dimineaţă parcă spuneai că n-o să accepte niciodată.

— Era doar o primă impresie, domnule. M-am gândit mai târziu. Acum, cred că va intra în afacere, şi-atâta tot.

Chipul lui Patterson se lăţi într-un zâmbet.

— Mda. Întotdeauna, gândul de pe urmă e cel mai bun. Ai luat legătura cu ea?

— Treaba nu-i atât de simplă, domnule. N-am luat legătura cu ea şi nici n-am de gând. Totuşi, sunt aproape sigur că se va lăsa convinsă să investească două milioane de dolari în proiectul dumneavoastră.

Americanul deveni neliniştit.

— Nu te mai învârti în jurul cozii, Archer. Spune ce ai de zis, dă-o-ncolo.

— Ca să înţelegeţi exact situaţia, domnule Patterson, ar trebui să ştiţi că Helga Rolfe este o nimfomană.

Patterson rămase cu gura căscată.

— O nimfo… cum?

— E vorba de femeile care au o obsesie pentru chestia aia.

Ochişorii porcini ai americanului se rotunjiră.

— Vrei să zici că e una din alea, veşnic încinsă?

— Mai mult, domnule. O cunosc pe Helga de douăzeci de ani. Pentru ea, sexul este precum hrana dumneavoastră zilnică.

Lui Patterson nu-i venea să creadă. Trase o duşcă zdravănă, scutură trabucul pe jos şi-i făcu lui Archer cu ochiul.

— Ce chestie! Pe deasupra, mai e şi o bucăţică pe cinste! Ia zi, crezi că am putea ajunge în pat, ea şi cu mine? Dacă i-aş trage-o, crezi că ar băga banii?

Archer îi studie chipul vulgar, transpirat şi bolovănos. Ehei! Dacă ne-am putea vedea aşa cum ne văd ceilalţi, gândi el.

— Nu prea cred, domnule, spuse Jack, alegându-şi cu grijă cuvintele. Helga este interesată de un anumit tip de bărbaţi. Îi plac tipii înalţi, mai tineri decât ea, frumoşi, spirituali, de preferinţă cunoscători de artă şi, evident, având în vedere că ea vorbeşte curent germana, franceza şi italiana, aşteaptă de la parteneri acelaşi lucru.

Patterson îşi rodea trabucul.

— Ei, fir-ar să fie, dar ştiu că e greu de mulţumit, pentru o gagică încinsă ca ea!

— Valorează o sută de milioane de dolari, îi aminti Archer râzând. Îşi poate permite să fie greu de mulţumit.

— Vasăzică aşa? Patterson se arătă nedumerit şi începu să se scobească în nas. Dar Ed Shappilo? Are moacă mişto şi vorbeşte spaniola. Ce-ai zice de el?

Jenat, Archer scutură din cap.

— Nu cred ca Ed să aibă clasa văduvei Rolfe, domnule Patterson. Ideea mea este următoarea: să presupunem că am găsi bărbatul ideal. Acesta face cunoştinţă cu Helga, care se îndrăgosteşte de el. Eu o cunosc. O dată ce un bărbat i-a intrat pe sub piele, face orice pentru el. După o săptămână sau două, omul nostru îi povesteşte despre afacerea „Blue Sky“ şi îi cere un sfat. Îi spune că este agentul dumneavoastră. Ea, la ce se gândeşte?

Helga, atunci când e îndrăgostită, poate fi extrem de generoasă. Aşa cum bine spuneaţi, pentru ea, două milioane de dolari înseamnă firimituri. Tipul îi povesteşte atunci că, dacă nu face rost de bani, va ajunge pe drumuri. Manevra trebuie făcută cu multă delicateţe. O să mă ocup eu, fiindcă o cunosc pe Helga. Va da banii… aproape pot să garantez asta.

Patterson încetă să se mai scobească în nas, îşi schimbă poziţia în fotoliu şi închise ochii pe jumătate, în vreme ce Archer îl urmărea neliniştit. Oare i-am prezentat bine problema? se întrebă avocatul internaţional. Acum, totul depindea de reacţia acestui tip gras şi transpirat.

Tăcerea îndelungă care domni cât timp Patterson reflecta îl făcu pe Archer să transpire, într-un târziu, americanul ridică privirea.

— Cred că o să meargă. M-am prins. Archer, ideea asta valorează bani. Acum, probabil că va trebui să găsesc un individ care să atace problema. N-o să fie uşor.

Archer se linişti. Îşi şterse palmele cu batista.

— Domnule Patterson, nu m-aş afla aici, la o oră atât de târzie, dacă n-aş fi găsit deja omul care ne trebuie. În fond, pentru asta mă plătiţi, ca să vă sfătuiesc şi să vă ajut.

Patterson se ridică.

— L-ai găsit?

— Exact tipul ideal pentru Helga, îl asigură Archer. Îl va găsi irezistibil.

— Doamne, Doamne! Cum ai făcut?

Prevăzând întrebarea, Archer discutase deja cu Grenville despre asta.

— E vorba de un gigolo profesionist, domnule; de mare clasă, obişnuit numai cu femei în vârstă, foarte bogate. În urmă cu câţiva ani, se ocupa de una dintre vechile mele cliente, aşa că am avut ocazia să-l cunosc foarte bine. Azi după-masă, ne-am întâlnit întâmplător. Cum l-am văzut,

am ştiut că aveam soluţia problemei noastre. Aş vrea să-l cunoaşteţi, ca să vă faceţi o părere.

— Un gigolo? Mamă, ce scârbă îmi fac ăştia.

Lăsându-şi nasul în pace, îşi trecu palma peste chipul lucios.

— Şi crezi că o va putea manipula pe păpuşa aia?

— Sunt convins. Dacă aş avea cea mai mică îndoială, nu v-aş face să pierdeţi timpul.

Patterson se gândi un moment, după care ridică din umeri.

— Mda. Probabil că nu e o tâmpenie. OK, spune-i să vină aici, mâine dimineaţă la unsprezece.

Grenville fusese categoric în privinţa locului şi orei la care voia să-l întâlnească pe american.

— Chiar dacă tipul n-o să mă accepte. Cel puţin să nu pierdem ocazia unui prânz bun. Spune-i că ne vedem la braseria de la *Ritz,* la ora unu sau deloc.

Archer îl luă pe departe:

— Nu cred că ar fi prudent să apăreţi aici în compania lui. Doamna Rolfe v-ar putea vedea împreună. Omul meu pare să fie foarte ocupat, dar s-ar putea întâlni cu noi mâine la ora unu, la *Ritz,* în braserie.

— Şi ce-mi pasă mie dacă e ocupat sau nu? se răsti Patterson. Eu îl plătesc, nu?

— Încă nu ştim. Acest individ are clasă, domnule. Are în perspectivă multe afaceri. Ar fi bine pentru dumneavoastră, dacă aţi putea face o excepţie, să vă întâlniţi aşa cum propune el.

— Ia uite al dracului gigolo!

— Câteodată sunt utili şi ăştia, domnule, spuse calm Archer. După ce o va convinge pe doamna Rolfe să contribuie cu două milioane de dolari, cred că veţi fi de aceeaşi părere.

Patterson strivi trabucul în scrumieră şi se ridică.

— OK, la braserie, la *Ritz.* Te descurci bine, zise el jovial şi îl bătu pe umăr pe Archer, apoi scoase portofelul şi luă din el o hârtie de o sută de dolari.

— Uite… du-te şi bea ceva.

În timp ce degetele nerăbdătoare ale lui Archer strângeau bancnota, Patterson pomi cu pas nesigur către ascensor.

*

* *

Archer, aşezat împreună cu Patterson la o masă dintr-un colţ, la *Espadon,* restaurantul hotelului *Ritz,* remarcă intrarea în scenă a lui Grenville.

— Iată-l, domnule Patterson, spuse încet.

Cum Grenville îi făcuse să aştepte vreun sfert de oră, americanul era de-acum într-o dispoziţie mizerabilă.

— Cine Dumnezeu se crede ăsta? mormăia Patterson, în timp ce minutele se scurgeau. Un pârlit de gigolo!

Apariţia lui Grenville însă îi atrase atenţia, îmbrăcat într-un costum bej, imaculat, Grenville se opri în prag, foarte sigur de el, de o frumuseţe impunătoare.

Şeful de sală se grăbi în întâmpinarea lui.

— Domnu' Grenville! Ce plăcere! Ne-aţi cam abandonat!

Cum individul vorbea franceza, Patterson se uită la Archer clipind.

— Ce tot spune ăla?

— Zice că e o plăcere pentru el să-l revadă pe Grenville, explică Archer.

— Pe bune? Mie nu mi-a zis aşa, scârba!

Patterson privi cum Grenville strângea mâna şefului de sală, schimbând câteva cuvinte cu acesta. După care şeful îl conduse la masa lor. În drum, Grenville se opri, când unul dintre chelneri, bătrân şi chel, îl salută aplecându-se adânc.

— Ia te uită, Henri! Credeam că te-ai pensionat, spuse englezul, strângându-i mâna.

— Drace, mârâi americanul, care nu-şi revenea. Tipul pare cunoscut aici.

— E la fel de cunoscut în toate marile restaurante ale Parisului, îl asigură Archer, încântat de intrarea în scenă a lui Grenville. După cum v-am spus, domnule Patterson, e de înaltă clasă.

Grenville ajunse, în sfârşit, lângă masa lor.

— Salut, Jack, spuse el, zâmbind, şi se întoarse către american. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Patterson. Grenville.

Ochişorii porcini ai lui Patterson se ridicară spre el. Archer se temea ca nu cumva afaceristul să se arate rezervat, însă, în mod evident, siguranţa şi personalitatea politicoasă a lui Grenville făceau impresie.

— Mda. Archer mi-a vorbit de dumneata.

Un chelner se repezi să tragă scaunul, la intenţia lui Grenville de a se aşeza.

— N-am mai fost pe-aici de mai bine de un an, continuă englezul. Am multe amintiri plăcute din acest hotel.

Barmanul îşi făcuse deja apariţia.

— Ca de obicei, domnule Grenville?

Acesta dădu din cap în semn de aprobare, în vreme ce Patterson făcuse ochii mari. Barmanul dispăru, înlocuit de şeful de sală, care prezentă lista cu meniuri.

Grenville arătă către american.

— Gazda noastră este domnul Patterson, Jack. Ţine-l minte, fiindcă este un om important, cu multă influenţă.

— Cu siguranţă, domnu' Grenville.

Şeful de sală dădu rapid ocol mesei, oferindu-i lui Patterson o listă. Luat din scurt, americanul, care nu ştia o boabă de franceză, se chiorî pe listă, îngăimând:

— Vreau o supă de ceapă şi o friptură în sânge.

Băutura lui Grenville fusese adusă. Gustă, aprobând:

— Absolut perfectă, Charles.

— Ce aţi dori să comandaţi, domnu' Grenville? întrebă şeful de sală, aplecându-se ocrotitor, precum cloşca pe lângă pui.

Grenville nici nu se uită la listă.

— Cum sunt langustele, Louis?

— Senzaţionale, domnule.

— Atunci, de ce nu? Nişte languste şi raţă înăbuşită.

— O alegere excelentă, domnu' Grenville.

— Îţi sugerez să comanzi acelaşi lucru, Jack, îl sfătui englezul pe Archer, zâmbind.

Pentru că era leşinat de foame, Archer acceptă pe loc. În timp ce şeful de sală se depărta, Grenville îi adresă americanului zâmbetul său fermecător.

— Domnule Patterson, Jack mi-a expus situaţia şi am găsit-o interesantă. V-aş propune să abordăm detaliile după masă. Ar fi păcat să discutăm afaceri în timpul mesei. Întâi plăcerea şi apoi munca.

Râse zgomotos şi, fără a-i lăsa lui Patterson vreme să plaseze măcar o vorbă, se lansă într-un monolog asupra hotelului *Ritz.* Pomenea nume ilustre, lăsând impresia că îi cunoştea îndeaproape pe acei oameni, adăugând anecdote amuzante despre clienţi excentrici, făcându-l pe Patterson să se holbeze la el, aiurit.

Fură aduse supa de ceapă şi langustele, după care barmanul îşi făcu apariţia lângă Grenville.

— Gazda noastră este domnul Patterson, Charles, spuse din nou acesta. Domnule Patterson, pivniţa de vinuri de aici este remarcabilă. Dacă nu aţi gustat încă un Muscadet 1929, ar trebui s-o faceţi, şi cred că le-au mai rămas câteva sticle de Margaux '59… Nu-i aşa, Charles?

Barmanul părea în culmea fericirii.

— Doar pentru dumneavoastră, domnule Grenville.

Patterson, care în materie de vinuri era tămâie, păru încântat. Dădu din cap.

— OK, aduceţi ce a zis.

În timpul prânzului îmbelşugat, vorbi doar Grenville. Începu prin a-l sfătui pe Patterson să vadă o expoziţie de pictură modernă, la o mică galerie de pe malul stâng al Senei.

— E vorba de doi tineri care într-un an-doi vor valora aur, îl asigură. Cracinella, necunoscut în acest moment, dar care ar putea deveni un nou Picasso. Veţi câştiga triplu dacă mergeţi pe mâna lui.

De la pictură, trecu la muzică, întrebându-l pe Patterson, care stătea cu gura căscată dacă auzise vorbindu-se despre un tânăr pianist, Stalinski, un virtuoz de prim rang.

Americanul mâncă, mormăi câte ceva şi rămase uluit, pe când Archer, încântat, se delecta pe de-o parte cu mâncarea, iar pe de alta, cu numărul executat de Grenville.

După artă modernă şi muzică, acesta trecu la cinema.

— Parisul este capitala filmului de avangardă, declară Grenville cu emfază, isprăvind de mâncat. Bănuiesc că nu aveţi timp să mergeţi la cinema, însă un om de calitatea dumneavoastră n-ar trebui să rateze aceste filme.

Archer îşi dădea seama că Patterson era atent la discursul strălucit şi fără sfârşit al lui Grenville.

Acesta nu-i lăsa timp să facă niciun comentariu. Monologul său continuă şi atunci când i se servi o băutură răcoritoare şampanizată, pe care Patterson şi Archer o refuzasem. Odată masa terminată, Grenville îi făcu semn barmanului.

— V-a mai rămas ceva din băutura mea preferată, Charles?

— Sigur, domnule.

Grenville se întoarse radios către american.

— Obligatoriu, domnule Patterson. Un coniac din 1906. Excepţional.

— Iau un whisky dublu, mârâi acesta, aşa, ca să se impună.

La privirea interogativă a lui Grenville, Archer preciză că ar prefera şi el un coniac. Realiză că erau primele cuvinte pe care reuşea să le pronunţe, de la sosirea englezului.

Li se aduseră cele două coniacuri şi paharul cu whisky, ocazie cu care Grenville îşi aprinse o ţigară, în aşa fel încât lui Patterson să-i sară în ochi portţigaretul din aur cu diamante.

— Nu vă ofer o ţigară, domnule Patterson, zise englezul, aprinzând bricheta. Ştiu că preferaţi trabucurile.

— Al dracului de adevărat, răspunse Patterson, aprinzând unul.

Archer luă o ţigară de la Grenville. Constata, încântat, că acesta îl hipnotiza pur şi simplu pe american, precum toreadorul pe taur. Cu siguranţa sa, cu monologul interminabil şi cu respectul pe care îl impunea atât şefului de sală, cât şi chelnerilor, Grenville redeşteptase în Patterson un complex de inferioritate mai vechi şi secret, de care mulţi americani suferă atunci când ajung în Europa.

— Şi acum, să discutăm despre afaceri, domnule Patterson, hotărî Grenville, aşezându-se comod în fotoliu. Doriţi, cu siguranţă, să ştiţi pe ce daţi banii. Permiteţi-mi deci să vă spun câte ceva despre mine. Am treizeci şi nouă de ani, sunt englez, am studiat la Eton şi la Cambridge. Vorbesc curent germana, franceza şi italiana. Am jucat tenis cu Rod Laver şi golf în campionatul rezervat amatorilor. Fac schi pe zăpadă şi nautic, precum şi scrimă. Cânt onorabil la pian şi chiar cu vocea. Obţin uneori mici roluri la Scala din Milano. Călăresc şi joc polo. Sunt interesat de arta modernă şi o înţeleg. Când am terminat Universitatea, tatăl meu a dorit să mă ia ca asociat

în afaceri. Nu mi-a plăcut, zâmbi Grenville. Am descoperit că ar fi mult mai distractiv să mă ocup de femei în vârstă şi bogate. Am darul de a face femeile fericite. Sunt de douăzeci de ani gigolo de profesie şi cred că am reuşit admirabil. De la Jack am aflat că sunteţi în căutarea unui tip cu experienţă, care să se ocupe de Helga Rolfe. Nu o cunosc pe această doamnă, dar sunt sigur că o voi putea cuceri. Doriţi să obţineţi de la ea două milioane de dolari, în vederea promovării unei afaceri imobiliare. Dacă vom ajunge la o înţelegere, dumneavoastră şi cu mine, vă asigur că sunt în stare să vă fac rost de aceşti bani.

Patterson pufăi din trabuc, fără a-şi lua ochii de la el.

— S-ar putea. Mda… e foarte posibil. Grenville îi făcu semn celui care-i servea să-i mai toarne cafea.

— Nu există „s-ar putea“, domnule Patterson. Eu îmi respect cuvântul.

Americanul se gândi îndelung, observat cu nelinişte de Archer, apoi clătină din cap.

— OK. Cum vrei să procedezi?

— Lăsaţi asta în grija mea. Am nevoie de cincisprezece zile, şi vă aduc banii.

Patterson se uită întrebător la Archer, care se grăbi să confirme.

— Puteţi fi sigur, domnule. Chris este un om de cuvânt.

— OK, ne-am înţeles… dă-i drumul.

Înainte de a continua, Grenville îşi termină cafeaua:

— Evident, am şi eu condiţiile mele. Sper că sunteţi dispus să mă finanţaţi pentru perioada în care mă voi ocupa de doamna Rolfe?

Americanul încremeni.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Ca să mă pot întâlni cu doamna Rolfe de pe picior de egalitate, intenţionez să închiriez un apartament la *Plaza-Athénée.* Voi fi nevoit să

închiriez o maşină de lux. Aş mai avea nevoie şi de cinci mii de franci, bani de buzunar, îi zâmbi Grenville lui Patterson. De facturi vă veţi ocupa dumneavoastră, nu-i aşa?

Fără a-i lăsa lui Patterson timp de gândire, Archer interveni convingător:

— La un câştig de două milioane de dolari, cred că n-ar fi vorba de nişte cheltuieli exagerate, domnule. În fond, eraţi pregătit să ne plătiţi, mie şi lui Ed, o călătorie în Arabia Saudită, cu toate cheltuielile incluse.

Patterson plimbă trabucul dintr-un colţ într-altul al gurii, socotind în gând.

— Mda, mârâi americanul într-un târziu. Sunt de acord, dar fii atent, Grenville: dacă nu reuşeşti, o să ai necazuri. Îţi plătesc cheltuielile, dar vreau să-mi recuperez banii!

Chipul frumos al lui Grenville deveni de piatră.

— Domnule Patterson! exclamă englezul, cu glasul şuierând ca un bici. Daţi-mi voie să vă reamintesc că în acest moment nu aveţi de-a face cu unul dintre compatrioţii dumneavoastră. Din câte ştiu, pe acolo, pe la dumneavoastră, oamenilor de afaceri le place să facă pe durii, din când în când. Face parte din imaginea care vă caracterizează, fără îndoială, dar nu voi permite niciodată să fiu ameninţat, aşa cum tocmai aţi făcut-o. Să fim bine înţeleşi. V-am spus că voi obţine de la doamna Rolfe două milioane de dolari pentru proiectul dumneavoastră, dar cu condiţiile puse de mine. Dacă nu aveţi încredere în mine, este momentul să o spuneţi, dar niciodată, repet, niciodată să nu mai recurgeţi la ameninţări la adresa mea, îşi încheie tirada Grenville, aplecându-se în faţă pentru a fi mai convingător şi privindu-l în ochi pe Patterson. Ne-am înţeles?

Ochii porcini ai americanului se feriră într-o parte.

— OK, de acord. Nu-i nevoie să te dai mare. Mda. Sigur că înţeleg… Uită ce am spus mai devreme.

Archer, pe care îl trecuseră transpiraţii reci, răsuflă uşurat.

— Atunci, am să vă rog ca, împreună cu Jack, să vă ocupaţi de detaliile financiare. Contez pe cei cinci mii de franci, imediat după instalarea mea la *Plaza.* Acum, am o altă întâlnire, spuse Grenville şi se ridică, iar unul dintre chelneri se repezi să tragă scaunul. Mulţumesc pentru prânzul oferit, domnule Patterson. Vă doresc o zi bună!

Apăru în grabă şeful de sală.

— Sper că aţi fost mulţumit, domnule Grenville.

— Totul a fost perfect, Charles.

Grenville strânse câteva mâini, după care, urmat de şeful de sală, părăsi restaurantul.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă Patterson. Tipul are, într-adevăr, clasă!

— Domnule, dacă există cineva care să vă facă rost de cele două milioane de dolari, atunci el este acela, îl asigură Archer.

— Mda, mormăi Patterson în stilul său specific şi ceru plata. Are, într-adevăr, faţă. Nu cred că individul va rata lovitura.

Iar în timp ce americanul se holba stupefiat la nota de plată, Archer gândea: „Doamne, sper să fie aşa“.

2

Helga Rolfe, una dintre cele mai bogate femei din lume, lenevea într-o baie caldă, plină de arome, în apartamentul ei de la *Plaza-Athénée.* Lungile ei picioare bălăceau apa, în timp ce mâinile mângâiau sânii tari.

Cu toate că îi plăcea să călătorească în postura de pasager de marcă, răsfăţată de însoţitoarele de bord, Helga detesta zborurile pe distanţe lungi, mai ales dacă trebuia să fie însoţită de Stanley Winborn, pe care nu îl simpatiza deloc, şi de Frederick Loman, pe care-l considera de-a dreptul agasant. Aceşti oameni îi erau însă indispensabili pentru bunul mers al Corporaţiei Rolfe Electronic.

Odată ajunsă preşedintă, intenţionase o vreme să scape de ei, însă, după o matură chibzuinţă, fusese nevoită să se lase păgubaşă, recunoscând că avea nevoie de aceştia, în gestionarea afacerii.

Loman fusese cel care avusese ideea deschiderii unei sucursale a Corporaţiei Electronic la Paris. Purtase discuţii cu prim-ministrul francez, care i se păruseră încurajatoare. Avantajele erau multiple, iar Helga îşi dăduse acordul.

Tot Loman hotărâse ca, împreună cu Winborn, să se deplaseze la Paris, în vederea unor noi consultări.

Primăvara la Paris! gândi Helga.

Spre surprinderea celor doi, îşi exprimase dorinţa de a-i însoţi.

Acum însă, cufundată în cada de baie, căutând să-şi revină după cele opt ore obositoare

de zbor, Helga îşi punea întrebarea dacă fusese o idee într-adevăr bună.

Parisul i se păruse minunat primăvara, însă când cineva e singur, când nu are alături decât doi oameni de afaceri sâcâitori şi plictisitori, şi mai ales când se simte supravegheat de presa din Franţa, orice atracţie dispare. Picioarele ei bălăceau uşor apa. Se împlineau cinci luni de când era văduvă. Cheia magică a milioanelor lui Rolfe îi aparţinea. Deţinea o avere personală evaluată la o sută de milioane de dolari. Poseda o casă splendidă la Paradise City, un apartament de mare lux pe acoperişul unui zgârie-nori din New York, precum şi o vilă magnifică în Elveţia. Dar libertatea? Cele mai mici gesturi îi erau vânate de ziare. Doamne, cât ura presa.

Era dependentă de dragostea fizică, precum alcoolicul de băutură. La moartea lui Rolfe, îşi imaginase că va putea dispune de toţi bărbaţii pe care şi i-ar fi dorit, însă descoperise rapid că, dacă dorea să evite ca presa s-o bălăcărească în fel şi chip, trebuia să continue să fie la fel de discretă în aventurile ei, ca şi în timpul vieţii acestuia.

Pe parcursul celor cinci luni de presupusă libertate, avusese parte doar de trei amanţi: un camerist de la un hotel din New York, un bătrân desfrăbălat, pe care toată lumea îl considera impotent, şi un puştan hippie, jegos, pe care-l luase ca autostopist şi care sărise pe ea fără prea multe fasoane, chiar acolo, pe bancheta din spate a maşinii.

Aşa nu mai merge, îşi spuse ea. Am toţi banii din lumea asta. Am totul, în afară de dragoste. Trebuie să-mi găsesc un soţ; un bărbat ca lumea, care să mă iubească şi care să fie la dispoziţia mea oricând voi simţi dorinţa asta nebună de a face dragoste, fără să mai fie nevoie să mă ascund. E singura soluţie.

Ieşi din baie, oprindu-se în dreptul oglinzii celei mari, pentru a se studia. Anii nu lăsaseră

urme. Intervenea aici meritul cosmeticienilor, dar şi al unui regim strict. Vedea în oglindă o femeie cu sâni avântaţi, un trup suplu cu şolduri solide, blondă, cu ochi mari, albaştri, cu pometi înalţi, buze cărnoase şi un ten fără cusur. Arăta cu zece ani mai tânără decât vârsta pe care o avea.

La ce-i serveau însă toate acestea? gândi Helga cu amărăciune, în vreme ce se ştergea. Un asemenea chip, un asemenea trup, şi niciun bărbat care să poată aprecia ce avea de oferit. Constată că bagajele îi fuseseră despachetate de cameristă, totul fiind aranjat cu grijă. Acceptase – ce plictiseală! – să ia cina împreună cu Loman şi cu Winborn, la braseria hotelului. Îmbrăcă o rochie neagră de jerseu, îşi înfăşură în jurul gâtului un şal din pene de struţ, tot negru, după care coborî cu ascensorul până la parter, unde o aşteptau cei doi.

Aceştia se grăbiră spre ea. Era ora nouă şi jumătate, aşa că Helga propuse să bea aperitivele direct la masă. Încă de la intrare, simţi greutatea privirilor care o fixau. Se afla acolo şi un individ gras, cu chipul ciuruit de acnee, fără îndoială un american vulgar, singur la o masă, care se holba la ea cât toţi ceilalţi la un loc. Patterson o văzu aşezată în apropiere şi dădu din cap. Avea dreptate Archer! O păpuşă ca ea cerea un tratament cu totul special. Având în faţă tot o friptură, ca să nu-şi schimbe gustul, continuă s-o studieze pe Helga, timp în care ea flecărea cu cei doi însoţitori, recunoscând că numai unul ca Grenville o putea manipula ca lumea.

După ce termină de mâncat, Patterson mai întârzie în faţa unui whisky dublu, cu gheaţă, până când Helga, împreună cu cei doi însoţitori, părăsiră restaurantul. Era zece şi-un sfert. Ajunse în hol, la timp ca să-i vadă pe Winborn şi pe Loman conducând-o până la ascensor. Urcând către apartamentul ei, Helga reflecta: „Nu s-a schimbat nimic! Două somnifere! Oare voi fi, vreodată, liberă să fac ce vreau eu?“.

Intră şi trase draperiile grele de la fereastră. Contemplă strada, cu traficul intens. La picioare i se întindea oraşul, un Paris excitant, cu toată animaţia lui, luminile, zgomotul, mulţimea. Dar ce putea să facă o femeie singură?

Trase cu un gest nervos draperiile şi se întoarse, cercetând apartamentul imens, în care se afla singură.

Un soţ.

Asta era soluţia.

Un soţ!

Se dezbrăcă şi intră goală în baie. Deschise dulăpiorul cu medicamente, căutându-şi pastilele. Înghiţi două, întârziind apoi câteva clipe în faţa oglinzii.

Aşadar, astfel avea să-şi petreacă prima ei noapte la Paris!

Revenită în dormitor, îmbrăcă o cămăşuţă de noapte, scurtă, şi se întinse pe pat. De câte ori făcuse asta? Somnifere în locul unui amant!

Un soţ, medita Helga, în vreme ce pastilele începeau să-şi facă efectul. Da, asta era soluţia: un amant tandru, minunat!

Somnul provocat de pastile o cuprinse.

*

* *

Un fotoreporter pândea în faţa hotelului când Helga ieşi într-o dimineaţă însorită.

În ciuda repulsiei pe care o simţea faţă de acel tip cu faţă de şobolan, zâmbi seducător, făcând cu mâna, în timp ce era fotografiată. Învăţase de mult să fie amabilă cu presa.

De pe bulevardul Marceau traversă fără grabă spre strada Quentin-Bauchart, adulmecând aerul Parisului, o luă apoi pe bulevardul George V şi sosi la terasa Fouquet's, pe Champs-Élysées. Da, gândi ea, într-adevăr, Parisul, primăvara. Castanii erau în floare, iar sub soarele strălucitor, o mulţime de turişti umpleau trotuarele largi, înghesuindu-se pe terasele nenumăratelor cafenele.

Luă loc la o masă liberă, iar cel care servea apăru imediat. Cum nu se grăbea cu masa de prânz, ceru o votcă. Chelnerul, impresionat de mantoul ei de kaşmir culoarea şampaniei, cu garnitură de blană, îi aduse imediat paharul.

Contemplă relaxată trecătorii, turişti cu aer blazat, americance bătrâne cu pălării ridicole şi ochelari ornamentaţi cu strasuri, spectacol care o amuza întotdeauna.

Winborn propusese o invitaţie pentru masa de prânz, însă Helga, sătulă de prezenţa lui, pretextase mai multe drumuri pe care le avea de făcut. Prefera să mănânce singură decât să-i asculte banalităţile. Totuşi, un prânz singură, la Paris, primăvara!

Căută în geantă după portţigaret. Nu dusese bine ţigara la gură, când auzi un clic, zărind în acelaşi timp flacăra unei brichete din aur care îi era oferită. Aprinse ţigara, ridicând privirea.

N-avea de unde să ştie că Grenville aşteptase mai bine de o oră în faţa hotelului, o urmărise pe bulevardul Marceau şi, văzând-o că se aşeza, luase loc la o masă vecină. Privirea femeii se adânci în ochii căprui ai unui bărbat care-i trezi pe loc dorinţa. Da, acesta era un bărbat! Totul la el era impecabil: costumul bej-deschis, cravata albastru cu negru, brăţara de aur şi platină de pe încheietura păroasă a mâinii, dar mai ales zâmbetul care-i arăta dinţii albi, perfecţi.

Se studiară îndelung.

— Primăvara la Paris, intră direct în vorbă Grenville, cu glasul său grav, plăcut. Toată lumea visează la asta, numai că, atunci când eşti singur, nu mai e vesel.

— Adică, dumneata eşti singur? M-ar mira, protestă Helga.

— V-aş putea adresa aceeaşi întrebare.

Ea zâmbi.

— Poţi, desigur. Chiar sunt.

— Perfect. Iată că, dintr-un foc, nu mai suntem singuri.

Helga izbucni în râs. De ani de zile, sălta tot felul de bărbaţi care de care mai interesanţi, lucru pe care deseori îl regreta, însă băutura, soarele, aerul Parisului duceau pe Apa Sâmbetei orice prudenţă.

— Ar fi un an de când n-am mai văzut Parisul. Aparent, totul este schimbat, spuse ea.

— Oare timpul poate fi oprit? ridică Grenville din umeri. Parisul nu mai este acelaşi. Toate se schimbă. Uitaţi-vă la aceste feţe, o îndemnă el teatral, arătând cu un gest spre turişti. Am sentimentul că oameni ca mine sau ca dumneavoastră vor deveni în scurt timp anacronici. Lumea va fi guvernată de aceştia, cu hainele lor ponosite, cu părul lung şi nespălat, cu nelipsitele lor chitare. Cei ca noi, care avem gust, care ştim să facem diferenţa între o bucătărie bună şi una proastă, între vinul bun şi cel prost, sunt pe cale de dispariţie şi poate că nici nu-i chiar aşa de rău. Dacă tânăra generaţie nu mai apreciază la justa lor valoare lucrurile bune din viaţa pe care dumneavoastră şi cu mine o ştim, atunci ea nu are decât ceea ce merită, habar n-având însă ce pierde.

Ascultându-l distrată, Helga îl studia. Îl lăsă să vorbească… nu-i lipseşte papagalul! chibzui ea. Glasul lui avea asupra sa un efect liniştitor.

Monologă fără oprire cam zece minute, după care, brusc, declară:

— Vă plictisesc.

Helga negă din cap.

— Absolut deloc. E foarte interesant ceea ce spuneţi.

Îi zâmbi, spunându-şi în acelaşi timp: Ce bărbat!

— Poate că aveţi o întâlnire, dar, dacă sunteţi liberă, am putea lua masa împreună? Ştiu un restaurant micuţ, dar bun, nu departe de aici.

Ea îl catalogă drept un tip care nu pierdea vremea, însă se simţi flatată. Probabil, era cu

câţiva ani mai tânăr, şi o studia fără a-şi ascunde admiraţia. De ce să-l refuze?

— Cu mare plăcere. Să facem cunoştinţă. Helga Rolfe.

Îi pândi reacţia. De cele mai multe ori, când îşi declina numele, observa o tresărire, însă nu şi de această dată.

— Cristopher Grenville, rosti el sobru, apoi făcu semn chelnerului, plătind atât cafeaua lui, cât şi băutura ei. Am să vă rog să mă aşteptaţi o clipă. Mă duc să aduc maşina.

Îl privi îndepărtându-se: înalt, foarte bine făcut, impecabil. Lăsă să-i scape un uşor suspin.

Comisese în viaţa ei atâtea greşeli, când agăţase bărbaţi! Îi veni în minte băiatul întâlnit la Bonn, un homosexual, după cum descoperise pe banii ei. Îşi aminti de metisul de la Nassau, care era, în realitate, un vrăjitor, practicant al magiei negre! Sau tipul acela musculos care se dovedise, în cele din urmă, doar un şantajist.[2] Printre alte insecte care bâzâiseră în jurul ei… dar de data asta, poate era şansa ei.

Îl zări făcându-i semn, în timp ce încerca să blocheze circulaţia, aflat la volanul unui magnific Maserati bleumarin. Dintr-un salt, se ridică, alergând până la trotuar, unde el îi ţinea deschisă portiera. Mai mulţi şoferi nerăbdători protestară claxonând, însă Grenville nici măcar nu se obosi să se întoarcă.

— Parizienii sunt cei mai proşti şoferi din lume, exceptându-i, desigur, pe belgieni, zise Grenville, în timp ce demara.

— Pentru mine, condusul în Paris e un adevărat coşmar, mărturisi Helga.

— Femeile frumoase n-ar trebui să conducă niciodată, la Paris, continuă Grenville. Ele ar trebui să fie întotdeauna însoţite.

La această frază, ea se topi literalmente.

Mergând până la capăt pe Champs-Elysées, Grenville trecu peste Sena, înaintând pe malul

stâng. Circulaţia era aglomerată, însă el stăpânea cu o mână expertă maşina puternică. Helga era încântată.

— Un Maserati? N-am condus niciodată aşa ceva, rosti Helga.

Cu gândul la cât avea să-l coste pe Patterson închirierea maşinii, Grenville se abţinu să nu râdă.

— E o maşină minunată pentru şosea, însă în oraş…

Câteva minute mai târziu, trecu de pe bulevardul Saint-Germain pe o străduţă perpendiculară, strâmtă.

— Să vedem cum ne descurcăm cu parcarea, se arătă îngrijorat Grenville. E nevoie de răbdare pentru asta.

Dădu ocol imobilelor. În momentul în care intra din nou pe străduţă, una dintre maşinile parcate plecă, iar Grenville se grăbi să-i ia locul, fără să ţină seama de claxoanele nervoase ale celor din spate. Coborî, deschizând portiera din dreapta, înainte ca Helga să fi avut timp să o facă.

— Bravo pentru manevra făcută! îl lăudă ea.

— Dacă vrei să trăieşti în marile oraşe, trebuie să ştii să te descurci, altfel eşti mort, o povăţui el ca un adevărat cunoscător şi o luă de braţ. E aici, aproape, la doi paşi. O să vă placă. Sper că vă e foame.

Helga, obişnuită cu marile restaurante pariziene, nu se simţi prea încântată, văzând intrarea sărăcăcioasă a bistroului, cu draperiile slinoase şi clanţele de aramă, coclite, cu atât mai puţin după ce Grenville intră, sala lungă, strâmtă, ticsită de francezi bătrâni şi burtoşi care se îndopau cu lăcomie.

De după tejghea, apăru brusc un tip uriaş, chel, cu guşă triplă, tot numai zâmbet.

— Domnule Grenville! Nu se poate! A trecut atâta vreme.

— Claude! exclamă Grenville, numai zâmbet şi el. Am adus o prietenă, pe care te rog să o tratezi

cu toată consideraţia… Doamna Rolfe, preciză englezul, întorcându-se către Helga. Acesta este Claude, pe vremuri şef la Tour d'Argent. Ne cunoaştem de ani de zile.

Puţin confuză, Helga strânse mâna întinsă a uriaşului, în timp ce Grenville îi dădea înainte:

— Un meniu foarte special, Claude. Nimic prea greu. M-ai înţeles?

— Sigur, domnule Grenville. Poftiţi pe-aici…

Sub privirile curioase ale celorlalţi clienţi, Claude îi conduse gâfâind, pe Helga şi pe însoţitorul ei, printr-o uşă, în capătul încăperii, într-o săliţă imaculată, confortabilă şi intimă, cu doar patru mese.

— Dar e minunat, exclamă surprinsă Helga, în timp ce Grenville îi trăgea un scaun. Nu ştiam că există asemenea locuri la Paris.

Grenville şi Claude zâmbiră.

— Şi totuşi, există, iar acesta este unul dintre preferatele mele, spuse englezul, aşezându-se. Spuneţi-mi dacă vă place peştele?

— Foarte mult.

Grenville se întoarse către Claude:

— Aşadar, câte şase scoici pentru fiecare, împreună cu limbă de mare Cardinal. Şi vinul casei.

— Sigur, domnule Grenville. Doriţi şi un aperitiv?

Acesta se uită la Helga, care scutură din cap.

— Doar câteva minute, domnule Grenville.

Claude dispăru.

— Nu veţi fi dezamăgită. Limba de mare Cardinal nu are egal în întregul Paris. Sosul este făcut cu smântână, crevete de Danemarca şi carcasă de homar pisată.

Îi oferi portţigaretul, din care ea se servi, observând:

— Portţigaretul este magnific.

— Mda… Un dar de la un conte austriac, căruia i-am făcut o mică favoare.

Grenville era cu gândul la orele groaznice pierdute, învârtind-o pe femeia aceea grasă pe ringul de dans.

Era în ochii lui o sclipire de ironie? se întrebă Helga, privindu-l cu atenţie.

— Şi ce faci la Paris? întrebă.

— Afaceri, dar mă şi distrez, răspunse el, făcând un gest neglijent cu mâna. Bănuiesc că aţi venit pentru a da o raită pe la marii croitori. Cât timp intenţionaţi să rămâneţi?

— Tot pentru afaceri am venit şi eu, însă voi profita, cu siguranţă, să-mi cumpăr şi câteva rochii.

Grenville păru surprins.

— Nu pot să cred că o femeie atât de frumoasă se află la Paris pentru afaceri. În niciun caz!

Se lovi apoi peste frunte:

— Rolfe? Bineînţeles! Celebra doamnă Rolfe! Sunt un tâmpit!

Li se aduseră scoicile, pe patul lor de gheaţă, Claude rămânând să aştepte verdictul.

— Sunt realmente superbe, domnule. Vin de la crescătoriile mele.

Erau, într-adevăr, excepţionale. Grenville încuviinţă, zâmbind, iar Claude se întoarse în bucătărie.

— Aşadar, reluă englezul, dumneavoastră sunteţi fabuloasa doamnă Rolfe. Cum deschid un ziar, dau de un articol despre dumneavoastră. Mă simt măgulit. Stăm în acelaşi hotel… asta da coincidenţă!

Helga se uită în ochii lui.

— Hazardul a dorit să fiu o femeie extrem de bogată, care consideră însă viaţa plictisitoare, spuse ea liniştită.

Grenville o studie câteva momente, aprobând-o cu înţelegere.

— Da. Îmi imaginez. Indiscreţia presei, lipsa unei libertăţi adevărate, tot felul de responsabilităţi

apăsătoare, dădu el din cap, înţepând o stridie cu furculiţa. Da, îmi dau seama.

— Cu ce te ocupi? întrebă pe neaşteptate Helga.

Brusc, dorea să ştie totul despre acest bărbat seducător.

— Tot felul de chestii, în mai multe domenii. Să nu stricăm o masă bună cu probleme meschine, de afaceri. Aveţi Parisul la picioarele dumneavoastră, unul dintre cele mai captivante oraşe din lume.

Moment în care Grenville se lansă într-unul din monologurile sale asupra Parisului, cu o asemenea vervă, încât Helga îl asculta vrăjită. Încă nu terminase, când li se aduse limba de mare Cardinal şi continua să vorbească, fără să fi devenit măcar o clipă plictisitor, la servirea cafelei.

— De ani de zile n-am mai savurat asemenea bunătăţi, aflând totodată atâtea lucruri, declară Helga, surâzând.

Modest, Grenville zâmbi şi el.

— Da, bucătăria a fost excelentă, iar eu sunt un mare palavragiu, dădu el iar din cap. Când mă aflu într-o companie ideală, vorbesc întotdeauna prea mult. Din păcate, acum trebuie să mă întorc la afaceri. Am o întâlnire îngrozitoare. Daţi-mi voie să vă conduc la hotel.

O lăsă un moment singură, cât să plătească nota şi să schimbe câteva vorbe cu Claude. După strângeri de mâini şi zâmbete, părăsiră bistroul, urcându-se în Maserati. În timp ce demara, îi şopti discret:

— Mă întreb dacă aţi fi dispusă să repetăm asta. Voi încerca să nu mai vorbesc atât de mult, zise el şi recurse la zâmbetul lui seducător. Ştiu un restaurant mic aproape de Fontainebleau. V-ar tenta să luaţi masa împreună cu mine, mâine seară?

Helga nu avu nicio ezitare. Individul o intriga în cel mai înalt grad.

— Ar fi minunat.

O conduse la *Plaza-Athénée,* intrând cu ea până la ascensor. Aşteptând ca uşile cabinei să se deschidă, se priviră lung.

— Aş putea să vă spun Helga? Este un nume încântător, îi mărturisi Grenville.

— Bineînţeles, Chris.

— Atunci, pe mâine seară la opt, aici, în hol?

Ea încuviinţă şi îi atinse uşor încheietura mâinii, intrând în cabină. Tolănit într-unul dintre separeuri, Patterson urmărea stupefiat scena.

După dispariţia femeii, Grenville se apropie de el.

— Nu sunt probleme, domnule Patterson… lăsaţi-mă câteva zile.

Cu asta îl lăsă mască, îndreptându-se spre recepţie.

— O foaie de hârtie şi un plic, vă rog.

— Desigur, domnule.

Scrise: *Mulţumesc pentru frumuseţe şi pentru compania plăcută. Chris.*

Strecură foaia în plic, lipi plicul şi scrise pe el numele milionarei.

— Vă rog să trimiteţi doisprezece trandafiri roşii doamnei Rolfe şi treceţi-i pe nota mea, spuse el.

Ieşi din hotel, urcându-se în Maserati.

*

* *

Seara, Archer şi Grenville se întâlniră cu Patterson la restaurantul hotelului *George V.* Americanul era binedispus şi uşor beat.

— Ai găsit omul de care aveam nevoie, Archer, declară americanul după ce comandaseră, zâmbindu-i lui Grenville. S-ar zice că eşti foarte rapid. I-ai sucit minţile păpuşii. Te sorbea din ochi.

Grenville ridică sprâncenele.

— E meseria mea, domnule Patterson.

— Mda. Ştii să te descurci.

Aşteptară să li se servească somonul afumat, după care Patterson reluă:

— Aş vrea să înţelegi cum e cu proiectul acesta, Grenville. N-avem voie să dăm greş…

Se apucă să explice organizarea campusurilor de vacanţă. Grenville îl ascultă politicos, pe când Archer, care mai auzise povestea, începu să mănânce.

— Terenurile nu sunt uşor de găsit în acest moment, spuse Patterson, cu furculiţa în aer, însă am o ofertă asupra unui lot din sudul Franţei, cu o panoramă formidabilă. Probabil că l-aş putea cumpăra şi să trântesc pe el un sat de lux, cu o investiţie de circa două milioane de dolari. Treaba ta e s-o convingi să dea banii în avans. Am toate actele, plus o broşură superbă, să i le arătăm. Vreau să le examinezi şi, dacă ţi se pare ceva în neregulă, spune-i lui Archer. E la curent cu tot.

Grenville promise că o va face.

— După ce pui gheara pe ea, continuă Patterson, vor mai fi şi alte locuri. Am pus ochii pe ceva ca lumea în Corsica. Poţi să-i strecori câteva vorbe.

Archer socoti că era vremea să-l aducă pe american cu picioarele pe pământ.

— Domnule Patterson, trebuie să vă amintesc faptul că doamna Rolfe este o femeie de afaceri redutabilă. Nu se va mulţumi numai să dea în avans banii, asta în caz că acceptă. Va dori să urmărească de aproape acest proiect.

Patterson se încruntă.

— Doar nu-ţi imaginezi că am să las o femeie să-şi bage nasul în afacerile mele. Spune-i că va primi douăzeci la sută din avans, însă fără niciun control din partea ei! marşă Patterson, întorcându-se spre Grenville.

Spre surprinderea sa, Archer îl auzi pe Grenville răspunzându-i sigur pe el:

— Asta n-ar trebui să reprezinte o problemă. Sunt sigur că voi reuşi să rezolv totul în favoarea

dumneavoastră.

Patterson, încântat, îl bătu pe braţ.

— Aşa mai zic şi eu. Uite, studiază toate hârtiile astea şi fă cum e mai bine. După părerea dumitale, cât va dura până vei reuşi să-i iei banii?

Grenville ridică din umeri. Rămase tăcut, cât timp li se serviră fripturile, după care mărturisi:

— Nu cred c-ar fi prea prudent să grăbim lucrurile, domnule Patterson. Între noi, aş spune cam zece zile, apoi adăugă, cu zâmbetul lui radios: mi-a mai rămas s-o aduc în pat.

— De acord, dar ia-o încet cu cheltuielile.

— N-ar trebui să ne zgârcim, când e vorba de două milioane de dolari, declară Grenville, ocupându-se de friptură. Doamna Rolfe are impresia că am ceva avere. Trebuie deci să menţin aparenţele.

— Sigur, numai să ai grijă. Eu nu sunt găina cu ouă de aur.

— Cine mai este, în zilele noastre? remarcă nepăsător Grenville, lansându-se într-unul dintre monoloagele sale asupra vieţii de noapte a Parisului.

Era atât de bine informat, încât reuşi să-i capteze interesul lui Patterson. La sfârşitul mesei, acesta îi ceru să-i noteze adresa unei case de toleranţă despre care vorbise mai devreme.

— Poate mă voi duce s-arunc o privire, zise americanul, făcând cu ochiul şi cerând plata.

— Întrebaţi de Claudette, îl sfătui cu seriozitate Grenville. Are ceva picant, fata.

— Claudette, zici? Bine. Atunci, ţineţi legătura între voi. Şi, mai încet cu cheltuielile.

Părăsi restaurantul, cu pas şovăitor.

— Scârbos omuleţ, remarcă Grenville, făcând semn chelnerului. Încă două cafele şi coniac, te rog.

— Scârbos, într-adevăr, recunoscu Archer, numai că, momentan, datorită lui îmi duc zilele.

— Doar nu crezi cumva că pe Helga ar putea-o interesa acest proiect ridicol? întrebă Grenville, ridicând sprâncenele, mirat.

Archer dădu din cap:

— Bineînţeles că nu, numai că, atâta timp cât Patterson crede, primesc o sută de dolari pe săptămână, iar tu te distrezi, ducând viaţă frumoasă.

— Şi când va refuza? Ce o să se întâmple?

În loc de răspuns, Archer ridică din umeri.

— Bănuiesc c-o să-ţi cauţi o altă bogătaşă pe care s-o mulgi, iar eu, un alt sponsor.

Grenville puse o bucăţică de zahăr în ceaşca de cafea.

— Sper că nu vorbeşti serios?

Privirea lui Archer îl fixă scurt.

— Trebuie să priveşti realitatea în faţă.

— Dragul meu Jack, nu fi atât de pesimist! Să analizăm puţin situaţia. Mi-au trebuit câteva ore ca să seduc una dintre cele mai bogate femei din lume. Acum nu visează decât să mă atragă în patul ei. După ce vom deveni amanţi, lucru care nu va întârzia, voi şti cum să procedez ca să am acces la milioanele ei. Trebuie să-ţi mărturisesc însă că planurile, intrigile, n-au fost niciodată punctul meu forte. Rămăsesem cu impresia că acesta ar fi domeniul tău. Corectează-mă dacă greşesc şi să nu mai vorbim de asta.

— Continuă, îl grăbi Archer, brusc interesat. Nu mi-ai spus tot.

— Propun să-l lăsăm deoparte pe Patterson şi să lucrăm, noi doi, în aşa fel încât să o putem stoarce pe Helga la maximum.

După ce se gândi un moment la propunere, Archer dădu din cap.

— Nu-i o idee bună, Chris. Fără banii lui Patterson, nici tu, nici eu n-am ajunge prea departe. N-ai mai conduce un Maserati şi n-ai locui la *Plaza.* Iar eu m-aş zbate în mizerie. Recunosc, ar fi plăcut să ne debarasăm de

Patterson, dar de unde să luăm bani? Şi încă ceva. Până acum ai văzut doar partea frumoasă a văduvei Rolfe. O cunosc. Cealaltă faţă e una dură, isteaţă, calculată. Un adevărat creier de financiar. Trebuie să-ţi vorbesc puţin despre ea. Tatăl ei a fost un avocat internaţional strălucit, iar ea are diplome impresionante, în Drept şi Economie. Când eram asociat la firmă, lucra cu tatăl ei, la Lausanne, aşa că-i cunosc posibilităţile. N-o trata niciodată superficial. Nu-i trebuie mult timp ca să miroasă o găinărie. Bineînţeles, slăbiciunea ei sunt bărbaţii, însă sexul ar trece imediat pe planul doi dac-ar bănui că e dusă cu preşul.

— Asta rămâne de văzut, răspunse Grenville. Mă bucur că mă pui în gardă, însă continuu să cred că l-am putea da deoparte pe Patterson

— Desigur, nu imediat – şi să ne umplem buzunarele de la Helga. Totul depinde de dumneata, Jack. Cu inteligenţa pe care o ai, poţi găsi o chichiţă cu ajutorul căreia să-i subtilizăm un milion sau două. Declar că sunt în stare să mă descurc cu Helga, cu condiţia să vii cu o idee genială.

Archer închise ochii pe jumătate, reflectând. La ultima lor confruntare, Helga îl învinsese, tratându-l apoi într-o manieră jignitoare. I-ar fi plăcut să se răzbune, dar cum?

— Va trebui să mă gândesc, spuse Jack.

— Asta încerc şi eu să sugerez. Avem zece zile la dispoziţie, timp în care vom mai fi finanţaţi de omuleţul acesta respingător. Putem chiar să-l încurajăm, că totul merge bine, după care îl lăsăm baltă. Pune-ţi deci creierul la treabă.

— Încă o dată te avertizez, Chris. N-o trata uşor pe Helga, insistă Archer. E capabilă de cele mai mari măgării.

Grenville îşi făcu auzit râsul melodios.

— Dac-ai fi văzut-o cum se uita la mine în această după-amiază, nu ţi-ai mai face atâtea probleme. E numai bună de a fi culeasă.

Întors în camera lui amărâtă de hotel, Archer se tolăni pe pat. Mintea lui ascuţită lucră intens timp de două ore, însă nu-i veni nicio idee, legată de escrocarea doamnei Helga cu două milioane.

Dezamăgit şi extenuat, răsuci butonul micului aparat de radio, cu gândul la ştirile de la ora douăzeci şi trei. Cea mai importantă afacere era luarea a cinci ostatici pe aeroportul Orly, pentru ei cerându-se o răscumpărare de zece milioane de franci francezi.

Închise enervat radioul, se ridică şi începu să se dezbrace. Când să-şi scoată cămaşa, se opri brusc, fixând cu privirea radioul de pe noptieră. Să fie ăsta sâmburele unui plan? se întrebă Archer. Abia dacă închise ochii toată noaptea.

*

* *

Le Relais de Flore este un restaurant minuscul, aflat pe o străduţă în apropiere de castelul Fontainebleau. Helga şi Grenville fură întâmpinaţi de însăşi patroana localului, doamna Tonnelle, care-i conduse în salonul de lux, mobilat doar cu cincisprezece mese.

Instalaţi la masă, Grenville anunţă:

— Am comandat dinainte. Vreau să vă recomand una dintre cele mai renumite mâncăruri din Franţa, puiul Oliver. Este foarte savuros, iar doamnei Tonnelle îi reuşeşte la perfecţie. Propun să gustăm, în timp ce aşteptăm, o salată de anghinare în oţet.

Helga, încântătoare într-un taior-pantalon de culoarea caisei, îi zâmbi.

— S-ar părea că pentru dumneata, Chris, Parisul nu are secrete. Cu siguranţă, voi adora locul acesta. De restaurantele de lux te saturi atât de repede!

Iar în gând: „Niciodată n-am întâlnit un bărbat mai fascinant! Trebuie să fie minunat în pat! Ar fi un soţ admirabil!“.

— Am călătorit mult, se mândri Grenville, ridicând din umeri. Mi-ar plăcea să te ajut să cunoşti restaurante din Viena, Praga, Moscova. Acum, lasă-mă să-ţi vorbesc despre puiul Oliver. În primul rând, ar trebui să ştii că Oliver este unul dintre marii creatori ai bucătăriei franceze. Prepararea acestui pui e prea complicată ca să ţi-o explic. Reţeta cere, printre altele: şase gălbenuşuri de ou, smântână proaspătă, unt, coniac, tarhon, arpagic, ţelină şi multe altele pe care nu le mai ştiu. Iar ca rafinament suprem, un sos de homar turnat peste pui.

— Pare să fie ceva divin! exclamă Helga, extrem de impresionată.

— Senzaţional, îi zâmbi Grenville. Pentru o femeie senzaţional de frumoasă.

Încă o dată, Helga simţi că se topeşte.

Când li se aduseră salatele de anghinare, îl întrebă:

— Ia spune-mi, ce faci în viaţa de toate zilele, Chris?

În cursul dimineţii, Grenville primise un telefon de la Archer, care-i cerea să se întâlnească într-o bodegă de pe strada Sèvres.

Acesta îl anunţase:

— Am un plan, însă trebuie să-l mai pun la punct. Uite cum o să faci…

Şi-i explicase cum trebuia s-o manipuleze pe Helga. Grenville îl asculta, aprobând.

— Ieşi cu ea în seara asta, după care o conduci la hotel, îl sfătui Jack. Nu te culci cu ea. O cunosc bine. Cu cât o laşi să aştepte mai mult, cu atât e mai maleabilă. Iar mâine, dispari undeva pentru două zile. Lasă-i un bileţel cu două vorbe, în care-i explici că trebuie să pleci pentru nişte afaceri. Las-o să fiarbă în suc propriu, că n-o să-i strice. După patruzeci şi opt de ore te întorci la hotel şi o duci direct în pat. Iar din acel moment, nu cred că o să mai ai necazuri cu ea.

Grenville îi promise că va ţine cont de sfaturile lui.

Acum, în loc de răspuns la întrebarea văduvei, se mulţumi să ridice din umeri.

— Am un venit personal dintr-o moştenire a familiei Grenville, care-mi permite să trăiesc destul de bine. Momentan, lucrez pentru un american bogat, pe cale de a demara o afacere imobiliară. Mă întâlnesc cu tot felul de oameni de afaceri plictisitori, încercând să-i conving să finanţeze acest proiect, zâmbi englezul. Asta face să treacă timpul şi, cine ştie? Aş putea găsi vreunul, în cazul în care aş primi un procentaj interesant.

— Și în ce constă acest proiect? vru să ştie Helga.

— Nimic care să te poată interesa, răspunse Grenville, urmând sfaturile lui Archer. Şi-apoi, cum aş putea vorbi despre afaceri, în prezenţa unei femei încântătoare?

Sosi doamna Tonnelle cu puiul. Helga intui că are în faţă cea mai delicioasă masă la care a fost invitată vreodată.

Mâncă, lăsându-l pe Grenville să vorbească. Abia dacă-l asculta. Era cu gândul la ce spusese el. O afacere imobiliară? Ea avea atâţia bani! Ar fi putut participa la proiect, punând în acelaşi timp mâna pe acest bărbat care o intriga.

— Acest proiect imobiliar, Chris. Nu e ceva care m-ar putea interesa?

Grenville îşi stăpâni un zâmbet. Bine o mai cunoştea Archer pe această femeie!

— Cu siguranţă, nu. Rolfe Electronics îţi ocupă tot timpul. Nu… Nu-i ceva pentru dumneata.

— De unde ştii? protestă Helga. Dimpotrivă, m-ar putea interesa!

— Nu pot vorbi despre el, fără permisiunea şefului meu. Îmi pare rău, Helga, asta este, dar te

pot asigura de pe acum că n-ai obţine niciun avantaj din afacere.

— Foarte bine, mormăi ea, încruntându-se.

Grenville se apucă să-i povestească istoria pădurii Fontainebleau, însă ea nu-i acordă atenţie. Proiectul acela imobiliar îi trezea curiozitatea şi se simţea frustrată, exact cum prezisese Archer. Dacă afacerea era interesantă, investiţia îi putea oferi o nouă arie de activitate, putând totodată – cel mai important – să i-l aducă pe Chris.

Ajunseră la *Plaza-Athénée.*

— Din nefericire, se prefăcu decepţionat Grenville, însoţind-o în hol, acum am întâlnire cu patronul meu. Am petrecut o seară minunată şi îţi mulţumesc pentru companie.

Observată atent de către Patterson, aşezat într-unul dintre separeuri, Helga se uită fix la Grenville.

— Eu îţi mulţumesc, murmură ea. A fost, într-adevăr, fabulos. Ce pui grozav!

Grenville o însoţi până la uşa ascensorului, unde îi sărută mâna, privind-o lung, după care o părăsi.

Intrată în apartament, Helga se dezbrăcă şi se băgă în pat. Era ora douăzeci şi trei. Se simţea destinsă, fericită.

Era îndrăgostită de acest bărbat. Privirea pe care i-o adresase la despărţire, în faţa ascensorului, îi spunea că şi el o iubea. Niciun bărbat, gândea Helga, nu putea privi astfel o femeie, dacă nu era îndrăgostit de ea. Ignora însă măiestria lui Grenville în arta seducţiei.

Cuibărită în pat, avu un moment de panică, amintindu-şi că Grenville nu pomenise nimic de vreo întâlnire pentru a doua zi. Simplul gând de a rămâne în Paris fără el o demoraliza. Fără el, Parisul nu însemna nimic! Calm, îşi zise ea. E îndrăgostit de mine. Mâine va telefona şi vom merge împreună într-un loc minunat… Numai că

somnul nu venea, aşa că, în final, fu nevoită să apeleze la cele două somnifere.

Se trezi târziu, după zece. Comandă cafeaua, apoi intră în baie. În timp ce se îmbrăca, auzi telefonul sunând. Ridică nerăbdătoare receptorul.

— De la recepţie vă deranjăm, doamnă, auzi o voce politicoasă. Avem un mesaj pentru dumneavoastră. Pot să vi-l trimit?

Dezamăgită că nu era Grenville, răspunse sec:

— Da.

Închise. Câteva minute mai târziu, se prezentă un comisionar, cu un buchet de trandafiri şi un plic. Mesajul o cufundă într-un abis al disperării:

O afacere plictisitoare mă obligă să plec din Paris. Seara petrecută împreună mi-a lăsat o amintire emoţionantă. Aş putea spera să ne revedem peste două zile? Chris.

Două zile!

Exista însă o speranţă! El spera să o revadă! Trebuia să-l aştepte!

Se duse la fereastră, contemplând şirul de maşini sub soarele strălucitor. Nici urmă de primăvară pentru ea în următoarele două zile.

Într-adevăr, cele două zile reprezentară pentru ea exact purgatoriul pe care Archer îl prevăzuse. Loman îi propuse să-i însoţească, pe el şi pe Winborn, la Versailles, să vadă un teren pentru o nouă fabrică. În lipsă de altceva mai bun, se duse. Petrecută ziua discutând despre amplasament, cu un oarecare secretar de stat. Helga nu simţea niciun entuziasm. Se gândea tot timpul la Grenville. Înaltul funcţionar îi invită la cină, înaintea semnării acordului şi, din nou, în încercarea de a scăpa de singurătate, Helga se întâlni cu ei la restaurantul de la *Plaza.*

În ziua următoare, Loman, Winborn şi cu ea luară prânzul împreună cu prim-ministrul francez. Altă plictiseală de moarte, timp în care se întreba ce făcea Grenville, dacă se gândea la ea aşa cum ea nu-şi putea lua gândul de la el. Seara, mâncă

singură, luă două somnifere, spunându-şi că a doua zi avea să-l revadă.

Grenville părăsise Parisul, ducându-se să petreacă două zile plăcute la hanul Hostellerie du Château, la Fère-en-Tardenois, unde mâncă bine şi vizită nişte vechi câmpuri de luptă din secolele al XIV-lea şi al XVIII-lea. Se simţea bine singur, încântat de ideea de a-i toca banii lui Patterson. La Helga nici nu-i trecu prin cap să se gândească.

Se întoarse la *Plaza-Athénée* pe la unsprezece, la două zile de la plecare. Din cameră, îi telefonă lui Archer.

— Haide, acum du-te şi câştigă partida. Am vorbit cu Patterson. Începe să devină nerăbdător, spuse Archer, explicându-i lui Grenville, detaliat, cum să procedeze cu Helga.

Acesta promise să ţină cont de sfaturi, adăugând:

— Jack, necazul este că încep să rămân fără bani.

— Despre asta va trebui să discuţi cu Patterson, i-o întoarse Archer. Eu nu pot face nimic.

Grenville se duse să bată la uşa lui Patterson. Îl găsi împreună cu Shappilo, studiind o hartă mare a Corsicăi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă americanul, pe un ton agresiv. Unde dracu' ai dispărut în astea două zile?

Englezul se aşeză zâmbind pe fotoliu.

— Am aţâţat focul sub o pereche de fese, răspunse. Jack şi cu mine am discutat problema. A fost de acord să lipsesc patruzeci şi opt de ore, pentru a o lăsa pe tipă să fiarbă puţin. În seara asta voi culege roadele.

— Nu-i rău deloc, domnule Patterson, observă Shappilo.

Americanul mârâi.

— Ce-o să se întâmple în seara asta?

— Îi voi vorbi despre proiectul „Blue Sky“, după care o voi tăvăli prin pat.

Patterson se gândi, dând apoi din cap.

— Pare în regulă. Şi pe urmă?

Grenville ridică braţele.

— Depinde. Cred că va muşca momeala, însă nu se ştie niciodată. Important este cum va începe operaţiunea. Se poate să accepte de prima dată. Dacă nu, voi continua să mă ocup de trupul ei. Ce pot să vă asigur, domnule Patterson, este că în zece zile veţi avea banii.

— Bine. De acord, mârâi Patterson, scoţând un nor de fum din trabuc. E treaba ta… aşa că, vezi să reuşeşti.

— Asta vreau şi eu, numai că a apărut o problemă de bani, domnule, zise dezinvolt Grenville. Cei cinci mii de franci ai dumneavoastră s-au dus. Dacă doriţi să continuu operaţiunea, mi-ar mai trebui încă pe-atât.

Patterson îl fulgeră cu privirea.

— Nu mai pupi un ban în plus de la mine, Grenville! N-ai decât să te finanţezi singur! O să-ţi capeţi partea când vom încheia afacerea, dar până atunci, plăteşte singur!

— Din nefericire, declară Grenville, nu am cu ce. Credeam că ne-am înţeles asupra acestui punct. Ori îmi mai daţi cinci mii de franci, ori afacerea cade… nu-i aşa de complicat.

Chipul americanului deveni violet.

— Ce dracu’ ai făcut cu banii pe care ţi i-am dat? lătră americanul. Vreau un decont.

— Vi-l pot oferi, îl asigură Grenville şi se ridică. Vă spun cinstit, domnule Patterson, când sunt în joc două milioane de dolari, atitudinea dumneavoastră mi se pare cel puţin ciudată. Doriţi, poate, să dăm uitării întreaga afacere? Mai am în vedere şi altele, iar aceste discuţii despre bani mă terorizează.

După o ezitare scurtă, Patterson se uită mai întâi la Shappilo, care dădu din cap, apoi scoase

portofelul. Numără şase bancnote de cinci sute de franci, pe care-i puse pe masă.

— Asta-i tot ce mai storci de la mine!

Grenville clătină din cap, cu un aer întristat.

— Ce păcat! Foarte bine, domnule Patterson, să nu mai vorbim despre asta. Veţi găsi, cu siguranţă, pe altcineva. Am spus cinci mii, cinci mii rămân, declară englezul hotărât şi se întoarse, zâmbindu-i lui Shappilo. Voi pleca în această după-masă. Am o propunere interesantă la Madrid: o văduvă extrem de bogată, care doreşte să cumpere un castel, aruncă el pastila, ridicând din umeri. Biata Helga Rolfe! Pentru mizerabila sumă de două mii de franci, va pierde un amant. Sau, cum obişnuiesc să spun: ceea ce o femeie pierde, câştigă alta, spuse el şi se îndreptă către uşă, făcându-i semn cu mâna americanului. La revedere, domnule Patterson!

— Hei, stai puţin!

Grenville se opri, ridicând mirat sprâncenele.

— Uite-ţi cei cinci mii de franci, fir-ar să fie! Descurcă-te…!

Americanul puse pe masă încă patru bancnote de cinci sute de franci, pe care Grenville le luă, privindu-l lung.

— Cred că v-am spus o dată pentru totdeauna, domnule Patterson. Niciodată să nu mă ameninţaţi. Sunt obişnuit să reuşesc.

Cu aceste vorbe, lansate ca o replică de final de scenă, părăsi apartamentul.

3

T

recuse puţin de ora nouă când chelnerul de etaj îi aduse doamnei Rolfe micul dejun. Pe platou se afla şi un plic închis. Fără să mai aştepte plecarea celui care servea, îl desfăcu, găsind înăuntru următorul mesaj:

În caz că nu intervine vreo contramandare din partea ta, ţi-aş putea bate la uşă la ora 20:30? Frumuseţea, încântătoarea ta companie mi-au lipsit. Chris.

Extazul o învălui. În timp ce-şi bea cafeaua, mintea ei lucra de zor.

Astă seară! gândi ea.

De data asta, avea să ia hăţurile în mână. Gata cu micile cârciumi lăturalnice. Aveau să ia masa de seară aici, în apartament, după care…!

Avea la dispoziţie întreaga zi, pentru pregătiri. O cină rafinată servită aici, fără personal, la naiba cu bârfele, iar Chris, în patul ei!

Telefonul începu să sune. Era Winborn, care o anunţa că el, împreună cu Loman se întorceau la Versailles. Doamna dorea să-i însoţească?

Cui îi păsa de un teren la Versailles? Era primăvară la Paris, ce naiba!

— Mă doare capul, Fred, aşa că ai putea să te ocupi singur de asta, îi răspunse aspru şi închise.

Sună la coaforul de la *Plaza-Athénée,* rugându-l să urce la ea, la ora cincisprezece.

— Voi avea nevoie şi de cosmeticiană, adăugă Helga.

— Sigur că da, doamnă Rolfe.

Făcu o baie şi, lungită în apa parfumată, gândul îi fugi la Grenville. Astă seară! Închise ochii, imaginându-şi cum avea s-o îmbrăţişeze cu

blândeţe, buzele lui căutându-le pe-ale ei. Lăsă să-i scape un geamăt de plăcere.

Mai târziu, îmbrăcată într-un taior-pantalon bleu-deschis, telefonă la recepţie, cerând să-i fie trimis şeful restaurantului.

Când acesta sosi, îi spuse:

— Aş dori o cină cu două tacâmuri, aici. O masă deosebită. Ce propuneţi?

— Totul depinde de ceea ce veţi dori, doamnă, replică şeful restaurantului. Dacă mi-aţi putea oferi o indicaţie… Peşte, came, pasăre?

— Vreau o masă deosebită, repetă Helga, nerăbdătoare. Nu am nevoie de personal. O cină pe care să o pot servi eu, dar să fie impecabilă.

— Sigur că da, doamnă. Deci, v-aş propune o cremă de homar şi un medalion cu fudulii, bineînţeles platoul cu brânzeturi şi poate o băutură răcoritoare şampanizantă. Medalionul de viţel este una dintre specialităţile noastre, putând fi ţinut la cald pe un reşou. În felul acesta nu veţi avea nevoie de serviciu.

Helga dădu din cap.

— Dacă asta este cea mai bună propunere pe care-o aveţi…

— Vă asigur, doamnă, că nu veţi fi dezamăgită. De băut, doar şampanie.

— Foarte bine. La ora opt.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Într-un mic local de pe malul stâng al Senei, Archer şi Grenville puneau ţara la cale.

— A venit ziua cea mare, zise Grenville. În seara asta mă culc cu ea. Am reuşit să storc încă cinci mii de franci de la mizerabilul ăla. Iată partea ta.

Îi întinse lui Archer două bancnote de cinci sute de franci, iar acesta, care-şi vedea economiile topindu-se, datorită vieţii scumpe din Paris, le ascunse lacom în buzunar.

— Am citit toate hârtiile date de Patterson, reluă calm Grenville. Niciun om cu cap n-ar

investi într-un asemenea proiect, nu?

— Posibil, dar foarte puţin probabil. E ca şi cum ai da cu zarul, dar cu toate astea sunt sigur că Helga n-ar fi interesată. E prea deşteaptă ca să-şi bage banii într-o afacere ca asta. Aşadar, iată ce o să-i spui…

Timp de o jumătate de oră, Grenville nu făcu decât să asculte, iar când Archer termină cu sfaturile, dădu din cap.

— În regulă, m-am prins, şi pe urmă…? După ce va refuza? Ce facem? Ai vreo idee, Jack?

— Am eu un plan, dar e prea devreme să vorbim. Culcă-te cu ea. Asta e cel mai important. Odată ajunsă în pat, e a ta. Şi-a mea, râse Archer.

Pe la opt, în apartamentul doamnei Rolfe îşi făcură apariţia doi chelneri, care puseră pe o măsuţă rulantă un reşou pentru ţinut mâncarea caldă şi două frapiere cu sticle de şampanie la gheaţă. În vreme ce aceştia îşi vedeau de treabă, Helga, arzând de nerăbdare, se uita mereu la ceas. Purta un costum Dior din lână foarte elegant, de culoarea caisei. Bijuteriile erau simple: cercei şi brăţări din aur. Arăta excepţional. Apăru şeful restaurantului şi făcu ultimele retuşuri.

— Totul este pregătit, doamnă, declară el. Mâncarea poate aştepta caldă. Sunt sigur că veţi fi mulţumită.

Helga încuviinţă.

— Mulţumesc, spuse ea încet, întinzându-i o sută de franci.

Omul se înclină, plecând.

Se plimbă încoace şi încolo, continuând să se uite la ceas. Când limba mare ajunse la jumătate după ora opt, se auzi o bătaie în uşă. Se abţinu cu greu să nu alerge. Deschise.

Într-un costum închis, de o croială admirabilă, purtând celebra sa cravată Eton, Grenville îi luă mâna, atingând-o cu vârful buzelor.

— Eşti foarte frumoasă! exclamă el. Mi se pare că a trecut un secol de când nu te-am văzut!

Pătrunzând în salon, dădu cu ochii de masa pregătită:

— Helga, dar eu intenţionam să te duc…

— Nu în seara asta, îl întrerupse Helga, cu vocea uşor gâfâită. E rândul meu. Să bem ceva, propuse ea şi îi arătă o măsuţă încărcată cu sticle de tot felul. Eu voi lua o votcă.

— Este şi preferata mea, o asigură Grenville şi lăsă pe un scaun servieta pe care o adusese cu el, apucându-se să pregătească băuturile. Ai făcut turul magazinelor? Ai cumpărat întregul Balmain? zâmbi Chris.

— Nu. Am vizitat un teren nenorocit, împreună cu doi colegi sinişti. Dar tu?

Grenville zâmbi.

— Exact acelaşi lucru.

Duse paharele pe masă şi, pentru că Helga tocmai se aşeza, îşi trase şi el un scaun alături.

— Ce avem bun de mâncare?

Helga sorbi o gură de votcă şi răspunse:

— Ceva la fel de bun ca mâncărurile pe care mi le pregăteşte Hinkle.

— Hinkle?

— Bătrânul şi fidelul meu majordom, pe care l-am lăsat la casa mea din Florida. Face nişte omlete divine.

Grenville nu manifesta niciun interes pentru bătrânii şi fidelii majordomi.

— Dar nu mi-ai zis ce avem la cină.

— Se vede că ţi-e foame.

Şi îi adresă zâmbetul ei fermecător.

— Da. Abia m-am întors de la Nisa. Nu sunt capabil să înghit grozăviile care se servesc în avion, aşa că nu am mâncat nimic toată ziua.

În realitate, se oprise şi mâncase ceva uşor, însă, ca întotdeauna, nu rezistase plăcerii de a vedea o femeie compătimindu-l.

— Nisa? Ador sudul Franţei. Termină-ţi băutura şi vom mânca imediat.

Helga nu-l pierdea din ochi, în timp ce el degusta homarul. Pentru nu ştiu a câta oară îşi repeta că avea lângă ea un bărbat realmente senzaţional! Are acel nu-ştiu-ce, fermecător, medita ea, pe care niciunul dintre tipii cunoscuţi de mine până acum nu l-a avut vreodată.

— Povesteşte-mi despre Nisa, îi ceru ea, când terminară de mâncat.

— Ca să-ţi spun adevărul, Helga, aş fi avut nevoie de sfaturile dumitale. S-ar putea să fiu nevoit să plec până în Arabia Saudită şi, sincer să fiu, n-am niciun chef.

Perspectiva acestei plecări îi cauză un adevărat şoc femeii. Rămase cu ochii la el, crispată.

— În Arabia? Pentru ce?

Apoi chibzui: „Dumnezeule! Oare îl voi pierde?".

— Este o poveste destul de lungă, dar, dacă nu te plictisesc, am să ţi-o relatez, răspunse Chris şi servi din crema de homar. Este cu adevărat delicioasă. Nu mai guşti şi tu?

Helga clătină din cap.

— Vorbeşte-mi despre Arabia Saudită.

— E vorba de un proiect ridicol. Ca să înţelegi mai bine, îţi voi povesti începuturile acestei afaceri. În Anglia, primesc o rentă, de pe urma unei moşteniri de la tatăl meu, minţi el. În urmă cu câtva timp, asta însemna ceva bani, însă astăzi nu mai reprezintă mare lucru. Când lira sterlină era o monedă solidă, mă descurcam bine, dar din cauza ratei de schimb actuale, mărturisesc că nu prea mă descurc, mai ales cu gusturile mele, aşa că am acceptat această muncă tâmpită, propusă de un promotor imobiliar american. E cel mai plictisitor om din lume. Visează să instaleze campusuri de vacanţă în zonele însorite ale Europei. Pentru asta are nevoie de bani. Şi-a băgat în cap că aş putea să-i fac rost de ei. Am intrat în legătură cu câţiva mari oameni de afaceri, care nu

au fost însă interesaţi. Acum îşi închipuie că, dacă tot există atâţia bani în Arabia Saudită, cei de-acolo se vor înghesui să-i facă propuneri. Sunt sigur că visează cai verzi pe pereţi, însă ţine morţiş să mă duc acolo. Se oferă să-mi plătească voiajul, plus o sumă frumuşică, de cheltuială, încheie Chris şi împinse deoparte farfuria, ridicând din umeri. Mi-e teamă că voi fi nevoit să mă duc.

Se ridică de la masă, luă farfuriile şi se apucă să servească medalionul de viţel.

— Mi se pare delicios, o flată Chris, punând pe masă farfuriile calde. Ai avut o idee excelentă să ne servim singuri.

În tot acest timp, Helga se gândea. Mai avea doar cinci zile de petrecut în Franţa, înainte de întoarcerea la Paradise City. Îi era greu să suporte gândul de a rămâne singură, o dată cu plecarea lui Grenville în Arabia Saudită.

Se forţă să zâmbească.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă. Vorbeşte-mi despre proiect, Chris.

Muşcă momeala, gândi el, mulţumindu-se să dea din mână.

— Nu este ceva care te-ar putea interesa, pe dumneata sau pe altcineva, o asigură Grenville, începând să mănânce. Mmmm… De-a dreptul delicios!

— Vreau să ştiu tot!

Vocea văduvei, devenită brusc stridentă, îl făcu să tresară.

— De acord, chiar acum. De altfel, am toate hârtiile cu mine.

Arătă cu capul spre geanta de pe fotoliu. Primul său pas greşit.

Archer îl avertizase să fie extrem de prudent, însă în faţa hotărârii manifestate de Helga, afişase o siguranţă de sine prea mare.

Femeia îl privea fix, pe când el schiţa un zâmbet încrezător. În mintea ei clipi o luminiţă roşie. Grenville fusese pus în gardă de către Archer

că era pricepută şi simţea imediat când era vorba de o cursă, iar acesta o cunoştea la perfecţie. Avertismentul trebuia luat în serios, numai că Grenville, atât de obişnuit cu tot felul de femei bogate, dar proaste, nu-l luase în seamă.

Deja, Helga se întreba dacă nu era acesta preludiul vreunei escrocherii, însă uitându-se la Grenville, care mânca abordând o plăcere evidentă, îşi spuse că era, probabil, prea bănuitoare. Numai că luminiţa roşie se declanşase. Îl dorea pe acest bărbat. Îl dorea în patul ei. Dar dacă era o capcană?

Prefăcându-se că vrea mai multe amănunte, întrebă într-o doară:

— Proiectul acesta va fi la Nisa?

— Nu, la Vallauris. Altfel, e vorba de un teren superb, cu o vedere magnifică.

— Câte hectare?

Grenville habar n-avea, aşa că ridică din umeri.

— Totul e notat pe planuri, dar haide să ne bucurăm de cina asta, Helga. Nu ştiam că au aici o bucătărie atât de rafinată. Mai doreşti puţin?

Turnă şampanie în pahare.

— Pentru mine nu, mulţumesc.

Simţea ochii ei albaştri aţintiţi asupra sa şi asta îl făcea nesigur.

— Renunţă la aerul acesta atât de serios, Helga, murmură Chris. Ţi-am spus doar că e un proiect care nu te-ar putea interesa, după cum sunt sigur că noul rege al Arabiei Saudite nu va investi nici măcar un dolar.

— Cine e americanul pentru care lucrezi? Cum îl cheamă?

Grenville avu o ezitare.

— Cum îl cheamă? Joe Patterson. Trebuie să spun că locuieşte tot în acest hotel.

— Unul mic şi gras, cu chipul ciupit?

Îl lăsă cu gura căscată.

— El este. Cel mai plictisitor om din lumea asta.

— L-am văzut. Cât vrea pentru ridicarea acestui campus de vacanţă?

Impresia neplăcută a lui Grenville fu aceea că iniţiativa nu-i mai aparţinea. Femeia asta care-l privea în ochi începea să-l neliniştească.

— Două milioane de dolari, răspunse râzând. După părerea lui, suma i-ar ajunge să cumpere terenul şi să ridice construcţia, numai că, în ziua de azi, cine ar băga două milioane de dolari, în afara vreunui nebun? se strâmbă Grenville. Evident, pentru mine ar fi ideal. Primesc două procente, iar banii ăştia nu mi-ar fi de prisos.

Încă o dată, luminiţa roşie clipi în creierul femeii.

— Mda, înţeleg de ce eşti atât de interesat, Chris.

Ea sorbi o înghiţitură de şampanie.

— Drept să spun, nu sunt sigur că voi ajunge la un rezultat, dar voiajul în Arabia Saudită ar putea fi amuzant. E o ţară pe care n-o cunosc deloc.

— Ai relaţii pe-acolo?

Curiozitatea, insistenţa din glasul ei îl încurcară şi mai tare pe Grenville.

— Cred că s-o fi ocupat Patterson.

Helga dădu din cap, lăsând cuţitul şi furculiţa deoparte.

— Mai serveşte-te, Chris. Sunt convinsă că eşti leşinat de foame.

— Ce să zic… e atât de bun…

Se întoarse la reşou, în vreme ce Helga îşi aprindea o ţigară.

— Un sat de vacanţă? Poate că n-ar fi o investiţie tocmai rea. Două milioane? La Vallauris? Şi care ar fi condiţiile domnului Patterson, în caz că s-ar găsi cineva care să vină cu banii?

Grenville o privi fix, apoi reveni la masă cu farfuria plină şi se aşeză.

— Oferă o dobândă de douăzeci şi cinci la sută.

— Mi se pare extrem de generos, în condiţiile în care băncile ar da împrumutul cu o dobândă mult mai mică.

El ridică din umeri. Şi-ar fi dorit ca ea să tacă puţin. Încerca să se bucure de mâncare.

— Habar nu am, Helga.

— Dar legat de controlul gestiunii?

— Din cât am reuşit să-mi dau seama, intenţionează s-o păstreze, dar de ce să-ţi baţi capul cu asta? Nu este nimic interesant pentru tine.

Urmă o tăcere lungă, care-l făcu să nu se simtă în largul lui. Mânca, aruncându-i priviri furişe. Ea rămânea nemişcată, cu chipul impenetrabil şi ochii albaştri pe jumătate închişi.

— Ascultă-mă, Helga.

Ea ridică mâna, cu un gest de nerăbdare.

— Mănâncă acolo, Chris… Lasă-mă să gândesc.

Tonul categoric al vocii ei îl făcu pe Grenville să-şi piardă brusc pofta de mâncare. Împinse deoparte farfuria.

— Ai acolo brânză şi ceva de băut, o auzi. Serveşte-te.

— Şi dumneata?

— Cafea, te rog!

El se ridică, hotărând, cu inima strânsă, să renunţe la brânză, turnă cafea în două ceşti şi se întoarse la masă. Întrezărea o schimbare la Helga însă nu reuşea să-şi dea seama în ce sens. O simţea acum undeva, departe, iar chipul i se înăsprise.

— Arată-mi hârtiile, Chris!

Cu patruzeci de minute mai devreme, Helga se simţea torturată de dorinţa fizică. Ziua întreagă se gândise la acest bărbat, dar, cum era din ce în ce mai sigură că încercau s-o tragă în piept, dorinţa se estompa.

Cunoscând-o atât de bine, Archer îl prevenise pe Grenville: „În caz că ar bănui vreo şmecherie, cred că sexul ar trece pe planul doi“.

Iar acum, sexul trecea efectiv pe locul doi.

— Eşti sigură că vrei să-ţi baţi capul cu asta?

Senzaţia pe care o avea Grenville era una neplăcută, şi anume că ea începea să-l domine, iar asta îl speria. Toată viaţa, până acum, ştiuse să fie stăpânul femeilor care se îndrăgosteau de el.

— Ţi-am cerut să-mi arăţi hârtiile alea, Chris!

Încă o dată, în glasul ei vibra accentul acela metalic.

Puţin agitat, pierzându-şi sângele rece, Grenville deschise servieta, scoţând din ea pliantul colorat, împreună cu planul.

— Ia-ţi ceva de băut. Pentru mine, nimic, spuse Helga şi, instalându-se comod, se şi apucă să studieze pliantul, apoi planul, în vreme ce Grenville, sigur acum că pierduse controlul asupra situaţiei, îşi turnă un coniac.

— O să vezi… începu el, însă fu redus la tăcere, cu un gest nervos.

— Lasă-mă să citesc aceste documente, mai întâi!

Îşi tăie o bucată de brânză şi o mâncă. Cu paharul în mână, se duse la fereastră şi trase draperiile, contemplând strada. Femeia asta, încercă să se pună singur în gardă, avea să fie dificilă, dar se gândi şi la întorsătura pe care aveau s-o ia evenimentele. Cu toate că-şi pierduse încrederea în el, era încă sigur că, odată ajunşi în pat, totul avea să meargă bine.

Într-un târziu, ea lăsă deoparte documentele. Mintea ei ascuţită întorsese pe toate părţile proiectul care, cu toate că n-avea să fie realizat vreodată, avea s-o ajute să păstreze acest bărbat, atât de important pentru ea. Era incredibil de uşor.

— Ar putea fi interesant, opină ea. Hai să discutăm puţin despre el.

Se instală pe canapea, iar Grenville veni să se aşeze lângă ea.

— Am o grămadă de bani şi sunt de părere că trebuie fructificaţi întotdeauna. Dacă domnul Patterson e gata să plătească o dobândă de douăzeci şi cinci la sută pentru două milioane… ei, da, ar putea fi interesant.

Grenville făcu ochii mari.

— Dar, Helga! Dragă prietenă, doar n-ai…

Îl opri cu un gest:

— Două milioane de dolari nu reprezintă nimic pentru mine, iar pentru tine ar fi excelent, căci ţi-ai putea primi cele două procente. Iată ce îţi propun. Vom merge să vizităm împreună terenul de la Vallauris. Ador Coasta de Azur. Va fi distractiv şi, în plus, vom face o afacere bună. Vom petrece două sau trei zile la Cannes. La hotelul *Carlton* e întotdeauna admirabil. Să nu-ţi faci probleme legate de cheltuieli; lasă-mă pe mine să mă ocup. Spune-i domnului Patterson al tău că sunt interesată şi că m-ai convins să vizitez locul. În felul acesta, în caz că afacerea se realizează, îţi vei putea primi comisionul, chicoti Helga şi-l bătu pe braţ. Vom lua avionul de 22:30, mâine. Ce spui?

Rămas cu gura căscată, Grenville dădu din cap.

— Ar fi minunat. Mă duc să-l anunţ pe domnul Patterson. O să fie încântat.

— Nu mă îndoiesc, rosti ea sigură, iar ochii săi albaştri aveau sclipiri de oţel. Foarte bine, Chris, totul a fost grozav, dar am avut o zi obositoare. Dă-mi voie să mă ocup de toate. Ne întâlnim mâine seară la şapte, în hol. Şi vom lua amândoi avionul de Nisa.

Realiză cu stupoare că ea tocmai îi dădea liber.

— Speram… îndrăzni, dar, văzând-o că se ridică, tăcu.

— Mai târziu, Chris… Pe mâine.

Vru să-şi recupereze pliantul şi documentele, însă ea îl opri, sec:

— Nu, lasă-le. Vreau să le mai studiez. Noapte bună, Chris. Sunt sigură că ne vom distra.

Pentru prima oară în cariera lui de gigolo, Grenville se simţea dominat total. Îi sărută mâna, după care, răvăşit, părăsi apartamentul. Pe culoar, rămase locului o bună bucată de vreme până să-şi revină şi să intre rapid în camera lui. Îi telefonă lui Archer, relatându-i în amănunt cum decursese seara.

Auzi în receptor oftatul exasperat al acestuia.

— Şi doar îţi spusesem că nu e tâmpită! exclamă Archer. Te-am avertizat! Ai stricat totul! Acum ştie că e vorba de o cursă!

— Dar mă ia cu ea la Vallauris, mâine! protestă Grenville cu glas strident. Dacă ştie că-i vorba de o măgărie, de ce ar face-o?

— Asta dovedeşte că n-o cunoşti deloc, dar o să-ţi dai seama, i-o întoarse acru Archer. Tot ce o interesează e fizicul tău. Acum, ascultă-mă, Chris, fă exact ce vrea Helga. Nu discuta cu ea. Fă-i pe plac. Planul meu începe să încolţească.

— Ce plan, pentru Dumnezeu?

— Lasă-mă câteva zile, şi nu uita: niciodată să nu te consideri mai şmecher decât Helga. Este o femeie deosebită.

Tăcu un timp, apoi continuă:

— Numai eu pot. Fă ce vrea ea; cât despre restul, lasă-mă pe mine să mă ocup.

Archer închise telefonul.

*

* *

Aflat pe balconul camerei sale de la *Carlton,* din Cannes, Grenville îşi bronza chipul la soarele arzător. Contempla animaţia de pe promenadă. Pentru prima oară în viaţa lui de gigolo, se simţea nesigur şi nefericit.

Cu o seară înainte, la Paris, se întreţinuse cu Patterson, anunţându-l că Helga dorea să vadă

terenul de la Vallauris. Americanul, rânjind cu gura până la urechi, îl bătuse pe umăr.

— Aşadar, muşcă momeala! Bună treabă, Grenville! Când o să vadă zona, în mod sigur se va entuziasma! E nemaipomenit! Uite ce o să faci: cum ajungi la Cannes, îi telefonezi lui Henri Léger. E în cartea de telefon. El se ocupă de vânzarea terenului. O să vă ducă acolo pe amândoi. Cum va vedea locul, afacerea va fi în mâna noastră!

Grenville sperase s-o vadă pe Helga, însă de la recepţie i se comunicase că doamna Rolfe era ieşită şi nu se ştia când avea să se întoarcă.

După o zi tristă şi însingurată, petrecută colindând prin Paris, Grenville se afla în camera lui când îi telefonă Helga. Era ora şase.

— Ne întâlnim peste o oră, Chris, îi zise ea repede. În hol. Totul e aranjat. Ia-ţi cu tine îmbrăcăminte suficientă pentru o săptămână.

Niciodată până acum nu primise ordine de la o femeie. Încercă să se impună.

— Helga, eu…

— Mai târziu, Chris, îl întrerupse ea. Nu sunt singură.

Şi-i închise telefonul. Apoi sună Archer.

— Cum merge? întrebă acesta.

— Dumnezeu ştie! răspunse Grenville. Devine autoritară. Nu ştiu cât o mai suport. Mă tratează chiar ca pe un gigolo!

Remarca îl făcu să râdă pe Archer.

— Păi nu asta eşti? Calmează-te! Planul meu începe să capete contur. Sună-mă, cum ajungi la *Carlton.* Şi mai ales, nu uita, Chris. Eşti un gigolo. Bag-o în pat!

Enervat, Grenville închise telefonul.

Totuşi, la ora şapte, se afla în hol, cu valiza în mână. Ştia că dintr-un separeu îl urmărea Patterson, cu un pahar de whisky în mână. Apăru Helga, însoţită de directorul hotelului. Urmară bacşişuri, strângeri de mână, timp în care Grenville aştepta.

Într-un târziu, ajunse lângă el, zâmbind.

— Hai să mergem, Chris.

Izbucni în râs. Părea întinerită, minunată, plină de viaţă.

Un Cadillac cu şofer îi aştepta. Helga flecări tot drumul, până la aeroportul Orly. Petrecuse o zi îngrozitoare în compania colegilor ei.

— Câtă tevatură mai fac şi bărbaţii ăştia pentru cumpărarea unui teren! exclamă ea, ridicând mâinile. Sunt încântată că n-o să-i mai văd! Ia spune-mi, Chris, ce ai făcut azi?

Ce făcuse? Nimic, însă profitând de ocazie, se lansă în descrierea plină de amănunte a unei vizite, inventate, la o galerie de tablouri de pe malul stâng al Senei. Îşi dădu repede seama că ea nu-l asculta.

La aeroport, doi hamali se repeziră să le ia bagajele. O stewardesă îi conduse în sala de aşteptare pentru pasagerii importanţi. Grenville se simţi ca un maimuţoi, se enervă şi, pentru prima oară, deveni conştient de puterea pe care i-o dădea doamnei Rolfe averea. În avion, două stewardese se învârtiră pe lângă ea, iar comandantul veni să-i sărute mâna, fără a-i acorda nici cea mai mică atenţie lui Grenville. Ea părea să-l cunoască, întrucât se interesă despre copii. Grenville descoperi că nu era nimic altceva decât un simplu figurant, şi deveni botos, însă, aparent, Helga nici nu băgă de seamă. Flecărea veselă, râdea şi părea foarte fericită.

La aeroportul din Nisa îi aştepta un Mercedes. Şoferul, un om în vârstă, îşi scoase cascheta, la apropierea bogatei femei. Ea îi strânse mâna, interesându-se de sănătatea soţiei, în timp ce Grenville aştepta ca un manechin.

Drumul până la Cannes nu dură decât douăzeci de minute. La *Carlton,* administratorul era deja în faţă, pentru a-i întâmpina. Îl salută impersonal pe Grenville, abia învrednicindu-l cu o privire, atunci când îl prezentă Helga.

— Chris, mă simt obosită… pe mâine, spuse ea, lăsându-se condusă cu importanţă, în timp ce el lua ascensorul către camera sa.

Iar a doua zi, o dată cu micul dejun, primi şi un bileţel.

Ce plictiseală! Sunt ocupată. Simte-te bine. Ne vedem în hol, pe seară, la nouă. Helga.

Femeia asta începea să-l înfricoşeze. I-a spus că a vizitat terenul de la Vallauris. Îşi dădea acum seama de prostia pe care o făcuse minţind. Ea se aştepta s-o conducă acolo, iar el n-avea nici cea mai mică idee de locul acela! Trebuia să repare totul, repede. Sună imediat la biroul lui Henri Léger.

— Domnul Léger lipseşte, îi răspunse o secretară. Se întoarce abia după-amiază.

— Mă aflu aici din partea domnului Joe Patterson, care doreşte să cumpere un teren la Vallauris, explică Grenville. Mi-aţi putea spune unde se află acest teren?

— Domnul Léger tocmai acolo s-a dus, răspunse fata. Este însoţit de doamna Rolfe.

Grenville simţi un fior rece pe şira spinării.

— Ah, foarte bine. Nicio problemă, îngăimă el şi închise.

Îşi aduse aminte de avertismentul lui Archer: *Să nu-ţi închipui vreodată că poţi face pe isteţul cu Helga.*

În cazul acesta, gândi Chris, ei bine, vom juca aşa cum cântă ea. O să-mi iau revanşa după ce mă culc cu ea. Asta mi-a zis şi Archer de la bun început. Cel puţin, sunt acoperit. I-am tot repetat că proiectul e de rahat.

Îi telefonă lui Archer.

— Nu-i nimic grav, îl asigură Archer, după ce îi ascultă povestea. Deci, a descoperit că proiectul lui Patterson e o prostie, însă tu continuă să o interesezi. Fă pe neştiutorul. Acum trebuie să plec. În seara asta voi fi la hotelul *Clarice.* Ideea mea e aproape coaptă. Nu-ţi face probleme, Chris. O s-o

uşurăm de două milioane de dolari. O fi ea şmecheră, dar cu mine nu se pune.

Grenville îşi dorea din tot sufletul ca Archer să aibă dreptate.

Seara, la nouă, se duse în hol, după ce-şi petrecuse ziua admirând vitrine, apoi înotând, fără nicio plăcere.

Helga, în rochie de mătase turcoaz, cu etolă[3] de vulpe argintie, ieşi din ascensor, apropiindu-se.

— Chris! Sunt moartă de foame! Mergem la *Globul de aur*. Ai avut o zi plăcută?

Fără să aştepte răspunsul, ea ieşi din hotel, luând-o spre Mercedesul care aştepta.

Ajunseră rapid la restaurantul care domina portul, unde Helga fu primită regeşte, spre deosebire de Grenville, care se simţea din ce în ce mai neimportant şi aştepta terminarea acelor linguşeli.

— Soţul meu şi cu mine mâncam întotdeauna aici, declară Helga, luând loc la o masă de pe terasă. Putem să contăm pe Louis, gânguri femeia, apoi adresă un zâmbet şefului de sală care se învârtea pe lângă ea. Louis! Sunt încântată să te revăd! Dorim o cină perfectă. Ai mână liberă să alegi un meniu.

— De ce nu felurile dumneavoastră preferate, doamnă?

— Minunat. De ce nu?

Grenville ezită. Spera să se poată afirma, însă siguranţa de sine i se volatilizase.

— Foarte bine.

— Alege vinurile, Chris. Eşti un cunoscător fin.

Invitaţia îi permitea cel puţin să recapete puţină iniţiativă. Se apucă să examineze lista de vinuri, cu paharnicul alături, aşteptând. În clipa în care era gata să comande, Helga întrebă:

— Jacques, v-a mai rămas din acel minunat Margaux ’29 care-i plăcea atât de mult soţului meu?

Paharnicul se înclină.

— Doar două sticle, doamnă. Asta-i tot.

— Ah, Chris! Trebuie să-l guşti. Au o pivniţă remarcabilă la Chevalier.

Învins, umilit, Grenville lăsă lista de vinuri.

— Cum doreşti, Helga.

Era clar că îl domina cu autoritate. Un Margaux ’29 costa cel puţin cinci sute de franci, însă avea în minte sfatul lui Archer: fă ce spune ea!

Ea îl privi, cu ochii scânteind.

— Mă distrez la nebunie, Chris. Povesteşte-mi despre ziua pe care ai petrecut-o.

— Ziua pe care am petrecut-o? Păi, m-am plimbat, m-am scăldat. Ţi-am simţit lipsa.

Regretul îi plăcu doamnei Rolfe, care-l bătu uşor pe mână.

— Şi tu mi-ai lipsit, dar mâine va fi altceva. Vom putea să ne distrăm. Mor de poftă să mă scald.

— Dar tu, ce ai făcut? întrebă el, deşi ştia răspunsul.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Privirea ei pătrunzătoare îl făcu să se simtă penibil.

Savurară masa excelentă, flecărind despre tot felul de nimicuri. Grenville nu reuşi să strecoare vreunul dintre monoloagele sale, cu toate că ar fi dorit să-i vorbească despre Monaco şi familia princiară Grimaldi. Fără ca el să-şi dea seama, Helga conducea conversaţia, povestindu-i despre nenumăratele ei vacanţe la Cannes, însoţită de Herman Rolfe.

Odată masa terminată, ea ceru:

— Hai înapoi la hotel.

Spre marea uşurare a lui Grenville, ea semnă nota pentru masă, lăsând şi un bacşiş regesc.

— Eu eram cel care trebuia să te invite, Helga, protestă el slab, însă ea nu păru să-l audă.

Ajunşi la hotel, urcară amândoi în apartamentul milionarei. Ea se duse pe balcon,

contemplând marea, mulţimea, palmierii şi luminile.

— Ador Cannes-ul, murmură văduva când Grenville veni lângă ea.

— Aşa este. Un loc deosebit.

Stătea lângă ea, neliniştit, stingher.

— Şi acum, să vorbim despre afaceri.

Se lăsă într-un fotoliu.

Grenville regretă că Archer nu era prin apropiere. Femeia asta îl demoraliza. Nu mai cunoscuse în viaţa lui una cu un caracter atât de puternic sau să-i fie dat să audă un glas atât de tăios, să reziste unei priviri atât de directe.

— Despre afaceri? Sigur că da, zise el şi se aşeză lângă ea. Doreşti să vorbim despre planul lui Patterson…

Ea zâmbi.

— Chris, ai multe calităţi admirabile, însă, în mod sigur, afacerile imobiliare nu reprezintă punctul tău forte.

Grenville îşi încrucişă picioarele lungi şi deschise portţigaretul din aur, oferindu-i o ţigară. Helga luă una, urmată de el. Înainte de a răspunde, le aprinse pe amândouă:

— Ai, fără-ndoială, dreptate.

O văzu izbucnind în râs, cu capul dat pe spate. Admirând-o, Grenville o găsi de o frumuseţe rară. Gâtul ei avea o linie admirabilă.

— Când mi-ai vorbit despre această promoţie, „Blue Sky“, spunându-mi că te interesează, am vrut să aflu câte ceva. Ieri, le-am ordonat oamenilor mei să facă o mică anchetă legată de Joe Patterson. Iar în această dimineaţă m-am deplasat la Vallauris. Am să-ţi dezvălui ce am descoperit. Mai întâi, Patterson: a făcut cinci ani de puşcărie în America, pentru fraudă. Are foarte puţini bani, exact atât cât să facă impresie. Proiectul „Blue Sky“ reprezintă una dintre escrocheriile lui. Am fost, tot în această dimineaţă, la biroul cadastral din Vallauris. Acolo mi-au spus că acest teren este

traversat de o serie de drumuri comunale şi deci nu se poate construi pe el. Léger, agentul imobiliar, e un nimeni. Asta, ca să-ţi dai seama, Chris, că s-au folosit de tine pentru o combinaţie dubioasă.

Chris îşi căută batista, ştergându-şi palmele umede.

— Ţi-am spus, Helga, nicio persoană cu cap…

— Da.

Mania asta a ei de a-l întrerupe mereu începea să-l enerveze.

— Ia, hai să-l dăm naibii pe Patterson. Îmi pare rău pentru cei doi la sută ai tăi, din această pretinsă afacere, continuă ea.

Grenville ridică din umeri.

— Asta-i viaţa, nu? De altfel, nu prea am crezut prea mult în chestia asta, rosti el abătut, contemplând mulţimea de pe promenadă. Dar poate că ar trebui să merg până la capăt cu această comedie. Dacă Patterson chiar ţine să mă trimită în Arabia Saudită, asta e o chestie de care aş putea profita.

Socotise că face astfel o manevră abilă. Se uită la Helga, însă fulgerarea aspră din privirea ei îl aduse cu picioarele pe pământ. Se chinui să-i zâmbească.

— Încetează să te mai gândeşti la Arabia Saudită, i-o tăie ea sec. Am o propunere pentru tine.

— Pentru mine? Ce propunere?

— Compania mea ţi-ar putea folosi talentele. Aş vrea să faci parte din echipa mea directorială.

Grenville reuşi să rămână impasibil, numai cu preţul unui mare efort.

— Dar nu mă pricep deloc la electronică.

— Nu mă interesează. Vreau să devii asistentul meu personal, zise Helga şi îl luă de braţ. Nici nu-ţi poţi închipui de câte lucruri trebuie să mă ocup, iar cu tine alături, munca mea s-ar reduce la jumătate. Ce zici?

Iată-ne şi aici, gândi Grenville, simţind speranţa renăscând. Îi mângâie încheietura mâinii, cu vârful degetelor.

— Sunt foarte tentat, dar explică-mi mai întâi… Asistentul tău personal? o întrebă Chris, adresându-i privirea lui cea senzuală, în care ştia să învăluie atât femeile mai în vârstă, cât şi pe cele mai tinere, şi care-şi făcea întotdeauna efectul. Cât de personal?

— Foarte, foarte personal, Chris dragule, murmură Helga, ridicându-se.

Urmând-o în cameră, Grenville îşi spunea că, de această dată, nu-şi compromisese definitiv afacerea. I se părea că-l şi aude pe Archer aplaudând în culise.

*

* *

Soarele cald strecurat printre obloanele ferestrei o deşteptă pe Helga. Se întinse languros, suspină şi deschise ochii. Aruncând o privire ceasului de călătorie, văzu că era ora zece.

Parcă niciodată nu dormise atât de bine. Se răsuci pe-o parte şi contemplă perna de-alături, mângâind-o.

Grenville plecase pe la trei, spre disperarea ei, însă conveniseră de comun acord că era mai bine ca el să se întoarcă în camera lui, pentru a salva aparenţele.

Îşi trecu degetele prin părul mătăsos.

Ce amant! Cel mai bun din lume!

Se arcui în pat, regretând că nu-l mai avea alături, visând la o nouă îmbrăţişare.

Ce mai amant!

Vreme de câteva minute, retrăi noaptea. Perfectă! Iar asta se putea repeta, la nesfârşit! Acest minunat bărbat trebuia să devină soţul ei! Gândul de a trăi despărţită de el i se părea de neacceptat. Avea totul, frumuseţe, inteligenţă, talent, iar ca amant, era fără pereche!

Prinsă în laţ! îşi spuse ea izbucnind în râs. Ei… şi de ce nu? Chris o iubea cu atâta ardoare, încât nu putea să nu-l adore. Ghicea asta din felul lui de a o privi, de a o mângâia. Sigur, trebuia să fie prudentă; n-avea voie să grăbească lucrurile. El era englez, deci manifesta o anume rezervă. Fără îndoială, avea prejudecăţi prosteşti şi se gândea că, dată fiind averea ei, nu putea spera s-o ia în căsătorie, însă asta se putea rezolva, era sigură.

Dar nu la *Carlton,* asta cu certitudine.

Se răsuci, reflectând şi, brusc, zâmbi. Bineînţeles! Vila de la Castagnola! Cuibul ideal pentru dragoste: ferit de ochii indiscreţi ai presei… Doar Chris şi cu ea. Locul ideal!

Herman Rolfe, căruia îi plăcuse întotdeauna să petreacă o lună, chiar două pe an în Elveţia, cumpărase o vilă, situată în apropiere de Lugano, cu vedere superbă spre lac. Chiar în această vilă încercase Archer s-o şantajeze pe Helga, însă totul aparţinea trecutului. Cuibuşorul visat pentru o legătură discretă.

Mintea ei intră în viteză. Existau câteva probleme de rezolvat. Mai întâi, urma să aibă nevoie de cineva discret care să se ocupe de vilă. Femeile din zonă s-ar apuca imediat să bârfească. Zâmbi iarăşi, luând perna în braţe.

Hinkle!

Acest bărbat dolofan, atât de bun, care-l îngrijise pe Herman Rolfe timp de cincisprezece ani, îşi transferase toată fidelitatea asupra ei, fiindu-i acum ca un adevărat tată.

Sigur că da, Hinkle!

Se repezi spre telefon, cerând la recepţie informaţii despre zborurile Miami – Geneva şi Nisa – Geneva.

Îi telefonă apoi domnului Transel, care avea în grijă vila de la Castagnola. Îl rugă să se ocupe de deschiderea vilei şi de curăţenie, ea urmând să sosească acolo peste două zile. Transel promise că se va ocupa imediat.

În sfârşit, comandă cafeaua.

De la recepţie o sunară să-i comunice orarul celor două zboruri. Ceru să se facă o rezervare simplă de la Miami şi două de la Nisa.

I se aduse cafeaua.

Îi dădu centralistei numărul de la Paradise City, primind asigurarea că în câteva minute va avea legătura.

Helga îşi bău cafeaua, aprinse o ţigară şi aşteptă, gândindu-se la Grenville.

Telefonul începu să sune.

— Legătura dumneavoastră, doamnă, o anunţă centralista.

— Hinkle? strigă Helga, bucuroasă.

— Da, doamnă. Vă simţiţi bine, sper?

Ea îşi stăpâni râsul. Hinkle, în toată puterea cuvântului.

— Minunat! Am o veste mare!

— Adevărat, doamnă? întrebă majordomul şi vocea lui mieroasă, de prelat, părea să vină de undeva de aproape. Trebuie să fie excelentă.

— Sunt îndrăgostită, Hinkle!

— Asta mi se pare o veste, într-adevăr, bună, doamnă.

— Am găsit bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc!

Un moment de tăcere, după care Hinkle declară:

— Presupun că acest domn este demn de dumneavoastră, doamnă.

Ea izbucni în râs.

— Ei, Hinkle, nu fii chiar atât de încuiat! E un tip minunat! Şi-acum, ascultă: am dat dispoziţie să fie deschisă vila de la Castagnola. Doresc să petrec acolo cam o săptămână, ca să-l cunosc mai bine pe domnul Grenville… înţelegi?

— Cu siguranţă, doamnă, şi aţi dori să mă aveţi prin preajmă.

— Da! Lasă totul. Ţi-am rezervat un bilet de avion.

Luă hârtia pe care îşi notase mai devreme, dictându-i numărul zborului şi ora plecării.

— Sigur, doamnă. Voi fi la aeroportul din Geneva poimâine seară, la zece şi jumătate.

— Domnul Grenville şi cu mine vom sosi ceva mai târziu. Ah, Hinkle, sunt atât de fericită!

Îi transmise un sărut.

— În cazul acesta, sunt fericit pentru dumneavoastră, doamnă, încheie Hinkle, înainte ca ea să închidă.

Şi-acum, o maşină.

Îi telefonă agentului Rolls Royce din Lugano.

— Doresc un Rolls-Royce, ceru ea, după ce se prezentase.

— Aveţi noroc, doamnă Rolfe. Tocmai am primit noul model Camargue. O maşină, într-adevăr, admirabilă, în două culori, argintiu cu negru.

— O vreau! Voi sosi la aeroportul din Geneva poimâine seară, la zece şi jumătate. Luaţi legătura cu domnul Transel, vă rog, agentul meu de la Lugano. El se va ocupa de tot ce trebuie.

— Maşina vă va aştepta la aeroport, doamnă.

Cheia magică a lui Herman Rolfe!

Chris! Dragul de Chris! Ardea de nerăbdare să-l revadă! încă două zile şi aveau să fie împreună, la adăpost de ochii ziariştilor, doar el, ea şi Hinkle!

*
* *

— Calmează-te, Chris, zise Archer cu glas domol. Totul merge aşa cum vrem noi.

Se aflau într-un birt ieftin de pe strada Canada.

— Vorbeşte pentru tine! strigă furios Grenville. Eu sunt cel care trăieşte cu ea! Dumnezeule mare! A devenit atât de posesivă! O adevărată maniacă religioasă!

— Ei, haide, acum, protestă sec Archer. O vom uşura fiecare de câte un milion de dolari. Nu

trebuie decât să-ţi dai puţină silinţă. Până acum te-ai descurcat al naibii de bine, dar mai ai multe de făcut. Ca s-o prindem ca lumea în laţ, trebuie să-şi închipuie că o vei lua de soţie.

Grenville tresări.

— S-o iau de nevastă?

— Îţi las mână liberă s-o faci să creadă că vrei să devii soţul ei, reluă Archer. O cunosc pe Helga. E foarte singură; e leşinată rău după tine, iar o dată ce o să creadă că te însori cu ea, o vom juca aşa cum vrem noi.

Aflase deja de la Grenville că Helga avea să-l ducă pentru o săptămână la vila de la Castagnola şi era fericit.

— Totul merge cum nu se poate mai bine. De-asta îţi spun că ne descurcăm perfect. Ce bine cunosc eu vila asta! rosti Archer dus de valul amintirilor şi îl studie pe Grenville. Ţi-a dat ceva bani?

— M-a silit să accept. A zis să mă duc să-mi înnoiesc garderoba.

— Păi chiar o să ai nevoie de haine. Nu mai fi atât de amărât. În fond, tu singur ai afirmat că eşti gigolo profesionist, nu? zâmbi Archer. Cât ţi-a dat?

— O sută de mii de franci!

— Helga a fost întotdeauna generoasă cu amanţii ei. Ţi-a dat cam mult, dar la milioanele ei…

Se întrerupse, privindu-l fix:

— Am nevoie de bani, Chris, ca să-mi pun pe picioare proiectul. Ai putea să-mi dai vreo cincizeci de mii?

— Ce-ar fi să-mi vorbeşti puţin despre proiectul ăsta, despre care tot pomeneşti? replică Grenville.

— Sigur, bineînţeles, răspunse Archer şi se foi pe scaunul său. Este ceva extrem de simplu; planurile bune sunt întotdeauna simple. După trei zile petrecute la vila din Castagnola, odată convinsă Helga de dorinţa ta de a te căsători cu ea,

şi după ce o s-o regulezi până n-o să mai poată – dacă-mi permiţi să folosesc o expresie trivială – vei fi răpit, urmând ca pentru eliberare să fie cerută o răscumpărare de două milioane de dolari.

Merita văzută expresia lui Grenville, rămas cu gura căscată.

— Eu? Răpit? Ai luat-o razna?

— Ei, răpirea va fi simulată. Nu şi răscumpărarea, îl asigură Archer. O cunosc pe Helga. O dată ce va fi convinsă că vrei s-o iei de nevastă, a noastră va fi! Analizează puţin situaţia. Totul este minunat: amor, căsătorie, adio singurătate. Se va scălda în fericire când, deodată, eşti răpit. Dacă nu plăteşte două milioane de dolari, nu te va mai vedea vreodată. Are atâţia bani, încât pentru a te recupera, nu va ezita. Iar noi băgăm în buzunar cele două milioane, unul tu, unul eu. Ce zici de asta?

— Dumnezeule! exclamă Grenville simţind că se sufocă. Şi dacă se duce la poliţie?

— Niciun pericol. Te asigur că o s-o sperii în aşa hal, încât nu se va gândi la poliţie. O cunosc bine. Va plăti.

— Bine, va plăti, şi pe urmă?

— Imediat ce avem banii, o ştergem din Elveţia. Îţi repet, o cunosc pe Helga. Când va înţelege că a rămas şi regulată, şi cu banii luaţi, mândria o va împiedica să strige „hoţii".

— Şi cum o să dea banii?

— O întrebare bună. Ea şi cu mine suntem duşmani vechi. Imediat ce va fi anunţată răpirea ta, mă voi întâlni cu ea. Ar fi o plăcere enormă pentru mine. Am într-o bancă particulară elveţiană un cont parolat. Ea va vira banii în acel cont, din care eu îţi transfer o jumătate.

— Cine o să mă răpească? întrebă Grenville încurcat.

— Mă ocup eu de asta. Am un tip ca lumea, la Geneva. Nu-ţi face probleme, îl linişti Archer,

uitându-se la ceas. Acum, dă-mi cincizeci de mii de franci. Într-o oră trebuie să plec la Geneva.

După o scurtă ezitare, Grenville scoase din buzunar un teanc de bani. Îi dădu jumătate din ei lui Archer, care îi îndesă în buzunar.

— De la Geneva mă duc la Lugano, mai preciză Archer. O să stau la hotelul *Suisse.* Mă vei găsi acolo. Treaba ta va fi s-o convingi că nu poţi să trăieşti fără ea. De restul mă ocup eu, zise el şi îi zâmbi lui Grenville. Răpirile sunt foarte la modă în acest moment. Ea n-o să bănuiască nimic. Odată venit momentul, nu va fi cazul să faci pe eroul. Te zbaţi puţin şi-atât. Totul se va petrece fără ca tu să ştii. Vei fi scos din oraş, după care n-o să ai altceva de făcut decât să-mi ţii companie până în clipa în care vom primi banii.

— Nu-mi place deloc, mormăi Grenville neliniştit. În viaţa mea am pus la cale câteva măgării sucite, dar n-am ajuns niciodată să comit un delict atât de grav.

— Ei, nu-i chiar aşa de grav, Chris, îl asigură Archer şi se ridică. Poliţia n-o să-şi bage nasul. Ia gândeşte-te la câte ai putea face cu un milion de dolari. Cu o avere ca asta o să dai cu flit tuturor femeilor bătrâne şi bogate. Reguleaz-o, Chris, asta-i treaba ta. Cu cât va avea mai multă nevoie de tine, cu atât ne va fi mai uşor s-o stoarcem de bani.

Grenville respiră adânc.

— Foarte bine. Şi când o să se întâmple?

— La trei zile după instalarea ta la vilă. Dar ne vom vedea înainte de asta. O să te anunţ ce am pus la cale.

Archer se întrerupse, iar privirea lui deveni de gheaţă.

— M-a avut o dată, acum e rândul meu.

4

Cam cu doi ani în urmă, Jack Archer, pe atunci asociat într-un cabinet internaţional de avocatură reputat din Lausanne, primise un telefon. Un glas dur, cu accent american.

— Sunt Moses Seigal. Mă cunoşti?

Cum Archer citea în mod curent *Herald Tribune,* ştia că Moses Seigal, unul dintre capii Mafiei, era urmărit de F.B.I. pentru fraudă fiscală.

— Da, domnule Seigal, răspunse Archer, intrat în alertă, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

— Bun! Atunci ascultă aici. Am nevoie de sfatul tău şi plătesc bine. Un tip care e consilierul unui barosan precum Herman Rolfe e tot ce-mi trebuie. Mâine seară la opt mă voi afla la *Bernie,* restaurantul din Geneva. Vino acolo, dacă vrei să faci rost de nişte bani.

Şi închise.

Timp de câteva minute, Archer ezită. Ştia că Seigal era cam pe ducă, dar mai ştia şi că era periculos să refuzi categoric oamenii Mafiei. Deci, fără să le spună nimic asociaţilor care ar fi făcut pe ei de frică, socoti că, poate, era chiar în interesul lui personal să se întâlnească cu acel tip.

Restaurantul *Bernie* se afla pe o străduţă care dădea spre cheiul Gustav V. Imobilul, întunecos, sărăcăcios, nu făcea multe parale.

La intrare, Archer fu întâmpinat de un omuleţ îndesat, cu mutră dolofană, purtând barbă, şi care-l informă că domnul Seigal îl aştepta.

Bărbosul, care se prezentase cu numele de Bernie, îl conduse prin sala plină într-o încăpere din spate, unde un italian gras bea Campari.

— În regulă, Bernie, mârâi tipul. Adu-ne haleala aia. Mă grăbesc.

Îi făcu semn lui Archer să stea jos.

— N-am timp, începu Seigal, după ce Archer se aşeză. Am nişte bani. Vreau să-i bag undeva. Cum fac?

Bernie depuse dinaintea lor două farfurii cu spaghete cu mult sos tomat şi se făcu nevăzut. Puţin şocat, Archer întrebă:

— Bani gheaţă sau obligaţiuni?

— Bani gheaţă.

Seigal se apucă să mănânce spaghetele; clefăia ca un porc.

— Aş putea aranja să vi se deschidă un cont secret la o bancă particulară sigură, propuse Archer.

— Da. Aşa mi s-a spus şi mie. De acord, aranjează chestia asta. Am banii aici, rosti printre două îmbucături Seigal şi făcu semn cu umărul spre o valiză veche de piele, de lângă el. Două milioane şi jumătate de dolari.

Archer tresări.

— Sigur, domnule Seigal. Mă ocup eu de asta.

— O să primeşti pentru asta cincizeci de mii de franci elveţieni. E-n regulă?

Bani care aveau să intre direct în buzunarul lui Archer, iar acesta n-avea de gând să-i împartă cu restul asociaţilor.

— Întru totul de acord, domnule.

— Deci totul e aranjat, nu?

Seigal vorbea cu gura plină, pastele scurgându-i-se pe buze, lucru pe care Archer îl găsea dezgustător.

— Iei banii, nu? întrebă mafiotul, apoi râgâi, îndesându-şi în gură încă o furculiţă de spaghete. M-am informat în legătură cu tine. Eşti un tip ca lumea, dar, dacă îţi închipui că poţi s-o ştergi cu banii mei, ar fi bine să te mai gândeşti o dată. Oamenii mei ţi-ar veni de hac.

— Nici nu s-ar pune problema, declară Archer pe un ton înţepat. Încredinţaţi-mi banii, iar eu îi voi depune la bancă. Daţi-mi doar o adresă unde să vă pot trimite numărul contului.

Seigal dădu din cap.

— La nevastă-mea. Uite…

Scoase din portofel un teanc de franci elveţieni şi o carte de vizită.

— Adresa, iar ăştia sunt banii tăi, zise Seigal, înfulecând ultimele spaghete, de care Archer nici nu se atinsese, iar apoi se uită la ceas. Trebuie s-o întind.

Apăru Bernie.

— Mai doreşti, Moses?

— N-am timp. Îmi decolează avionul. Hei, uită-te bine la tipul acesta. Îl cheamă Jack Archer. El are grijă de banii mei. Îmi face un serviciu, aşa că îi faci un serviciu, e clar?

Se întoarse către Archer:

— Bernie este tatăl descurcăreţilor, în târgul ăsta. Dacă vrei să faci o treabă bună, nu trebuie decât să-i spui, şi el aranjează. Nu-i aşa, Bernie? Ce zici?

— Dacă zici tu, Moses, aşa este, răspunse acesta.

Iar Archer ţinuse minte.

La Lausanne, ieşind din aeroport, luă un taxi. În maşină îşi aminti cum luase cele două milioane şi jumătate de dolari şi-i depusese la bancă. Directorul băncii îl cunoştea, aşa că nu fuseseră probleme. Îi trimisese nevestei lui Seigal numărul contului. Două luni mai târziu, citise în *Herald Tribune* că Moses Seigal fusese curăţat cu focuri de armă.

Când Archer s-a gândit la răpirea simulată, avea deci în minte povestea cu banii lui Seigal. Aşa cum îi spusese şi lui Grenville, avea un om la Geneva care putea să-i aranjeze răpirea. Luă avionul spre Geneva, iar la ieşirea din aeroport dădu şoferului de taxi adresa restaurantului lui

Bernie. Plăti cursa şi intră în restaurantul mizerabil. Bernie se afla în spatele tejghelei, puţin mai bătrân şi mai greoi. Îl recunoscu, întinzându-i mâna mare şi umedă.

— Domnul Archer!

— Salut, Bernie!

— Veniţi să gustaţi o farfurie de spaghete, îl invită Bernie, conducându-l în încăperea din spate. Şi o sticluţă de Valpolicella.

Îl lăsă singur. Se întoarse cu vinul şi cu spaghetele.

— Ia loc, Bernie. Vreau să vorbim ceva, spuse Archer atacând spaghetele, fiindcă îi era foame.

— Păi pentru ce altceva să fi venit? râse gros Bernie. Aţi aflat de Moses? Parc-o căuta cu lumânarea. Dacă nu i-au făcut-o duşmanii, atunci e sigur mâna poliţiei.

— Mda, am citit.

Bernie se duse să închidă uşa, după care se aşeză în faţa lui Archer.

— Bune spaghetele?

Archer amestecă sosul cu pastele.

— Delicioase. Uite, Bernie… Am o mică problemă. Cred că m-ai putea ajuta.

— Dacă pot, cu plăcere.

— Vreau să-mi găseşti doi oameni de încredere. Şi când spun de încredere, înţeleg doi tipi plătiţi să facă o treabă şi să uite de ea, după aceea.

Bernie încuviinţă.

— Ce treabă, domnule Archer?

— Vreau ca aceşti doi oameni să organizeze pentru mine o răpire înscenată. Înscenată, zic. Tocmai cel care urmează să fie răpit mi-a cerut să organizez asta. Între noi, vrea s-o sperie pe tipa cu care trăieşte. Tot ce vor avea de făcut cei doi va fi să ajungă la femeia aia, cu nişte mutre ameninţătoare, să-l umfle pe tip şi să-l ia cu ei.

Poliţia n-o să-şi bage nasul. De fapt, e vorba de o farsă pe care i-o fac femeii.

Luând o scobitoare, Bernie se apucă să-şi cureţe dinţii.

— Şi pe urmă, ce o să se întâmple? întrebă.

— Asta-i tot. Femeia va crede că amicul ei chiar a fost răpit. El va rămâne ascuns două sau trei zile, după care se va întoarce, zise cu nonşalanţă Archer, ridicând din umeri. Tipul crede că după asta ea îşi va schimba comportamentul.

Din nou, Bernie încuviinţă.

— Dar banii, domnule Archer?

— Pentru doi oameni de încredere, îţi voi da cinci sute de franci. Pentru restul, mă înţeleg eu cu ei, după ce îi văd.

O vreme, Bernie continuă să se scobească în dinţi, după care clătină din cap.

— Nu, domnule Archer, treaba o să vă coste un pic mai mult. Pentru o mie de franci, v-aş putea găsi doi oameni siguri.

Archer nu era în măsură să se tocmească.

— Foarte bine. O mie de franci.

Bernie zâmbi.

— Simţiţi-vă bine, domnule Archer. Mă duc să aranjez treaba, promise patronul şi, ridicându-se, ieşi.

Când se întoarse, Archer terminase şi spaghetele, şi vinul.

— S-a aranjat, domnule, îl anunţă el, lăsându-se greoi pe scaunul din faţa lui Archer. Pe tipii ăştia doi îi cunosc. Se învârt pe aici în fiecare seară. Sunt de încredere. N-au cine ştie ce mare lucru de făcut. Lucrează amândoi pe vapoarele cu turişti şi vorbesc engleza. Evident, au nevoie de bani. Cel mai tânăr se numeşte Jacques Belmont. Cel mai vârstnic este Max Segetti. Sunt împreună. Homo, ce vreţi? râse Bernie. Vă asigur, domnule Archer, că, dacă sunteţi dispus să plătiţi, puteţi avea încredere în ei.

Fu rândul lui Archer să aprobe.

— Vreau să-i văd şi să vorbesc cu ei.

— Desigur, domnule. Vorbiţi cu ei şi, dacă nu sunteţi mulţumit, îmi spuneţi şi vă găsesc alţii.

— Sunt aici?

— Evident. Seara, pe aici îşi fac veacul.

Din privirea lui Bernie, Archer pricepu aluzia şi scoase din portofel o mie de franci.

— Prietenii lui Moses, continuă patronul, îndesând banii în buzunar, sunt şi prietenii mei.

Se duse la uşă, unde făcu un semn cu degetul.

Apărură doi tipi. Cel dintâi, un lungan slăbănog, purta părul lung până pe umeri. Chipul său palid era ascuţit, cu ochii apropiaţi. Însoţitorul, un tip îndesat, era cu cel puţin zece ani mai vârstnic, părul său decolorat te ducea cu gândul la un cuib de păsări răvăşit. Trăsăturile îi erau apatice, lipsite de expresie, spre deosebire de ochii mici, negri, scormonitori.

Îmbrăcaţi cu *bluejeans* decoloraţi şi pulovere jegoase, ei se apropiară de masă, studiindu-l pe Archer. Acestuia nu-i plăcură deloc, însă Moses Seigal îl asigurase că putea conta pe Bernie.

Trebuie să te mulţumeşti, îşi spuse Jack, cu sculele care ţi se dau.

— Staţi jos! le ceru Archer.

Cei doi se aşezară.

— Eu sunt Segetti, anunţă grasul. Iar el este Belmont.

— Bernie spune că se poate avea încredere în voi… vorbi Archer şi apelă la aerul său de dur. Încercaţi să arătaţi că are dreptate! Un amic de-al meu vrea să fie răpit ca să-i joace o festă amantei, ca să o mai pună puţin cu botul pe labe. Nu se pune problema ca poliţia să aibă vreun amestec în asta. E doar o farsă pe care i-o face tipei, dar trebuie să pară reală. Treaba voastră va fi să năvăliţi în vilă, să-l umflaţi pe tip, care nu va opune nicio rezistenţă, şi să-l duceţi într-o altă vilă, unde îl lăsaţi. Asta-i tot. Uitaţi toată povestea şi vă

întoarceţi la Geneva. Vila se află undeva, în apropiere de Lugano.

Segetti clătină din cap.

— Bernie ne-a spus că va fi fără împuşcături. Deci, suntem de acord, replică Max, apoi se aplecă în faţă, cu ochii negri, strălucitori. Cât?

— Să zicem două mii de franci pentru fiecare? propuse Archer.

Segetti făcu o mutră tristă.

— E cam puţin, domnu' Archer. Lipsind din Geneva, pierdem nişte afaceri. Riscăm să rămânem fără slujbă. Aş zice că ar fi mai corect câte cinci mii pentru fiecare.

— Patru mii de fiecare, niciun franc mai mult, declară categoric Archer.

Cei doi se uitară unul la celălalt.

— De acord, spuse Segetti, dar toate cheltuielile plătite, da?

— Da.

— Jumătate pe loc?

— Nu. Câte o mie de franci pentru fiecare, acum, iar restul după ce terminaţi treaba.

Archer puse pe masă două bancnote de o mie de franci, pe care Segetti le băgă în buzunar.

— Aş vrea să purtaţi cagule. Trebuie să păreţi înfricoşători, reluă Archer. Şi să fiţi înarmaţi, evident. E vreo problemă?

Segetti râse.

— Pistoalele şi cagulele n-ar fi o problemă, îmi dau seama cam ce vreţi.

— Răpirea va avea loc peste trei zile, adică în seara de 18. Vreau să fiţi amândoi la hotelul *Suisse* din Lugano, pe data de 18, la două după-amiază. Acolo stau şi eu. Ultimele detalii le vom pune la punct când ne întâlnim. Să veniţi cu pistoale şi cagule. Ne-am înţeles?

Segetti aprobă cu o mişcare a capului.

— Maşină aveţi?

O nouă încuviinţare din cap a lui Segetti. Archer mai scoase din buzunar o hârtie de cinci

sute de franci.

— Asta pentru cheltuieli. Deci, ne-am înţeles: ne întâlnim la hotelul *Suisse* din Lugano, pe 18, la ora două.

— E clar, zise Segetti, băgând banii în buzunar.

În tot timpul acestei discuţii, Archer realizase că însoţitorul lui Segetti nu scotea o vorbă, rămânând imobil, privindu-şi mâinile.

— Tu, Belmont, eşti de acord? întrebă sec Archer.

— Jacques e întotdeauna de acord cu ce spun eu, interveni hotărât Segetti, după care cei doi se ridicară. Pe curând deci, domnule Archer.

Şi, cu un semn al mâinii, Segetti părăsi încăperea, urmat de Belmont.

Archer se încruntă. Indivizii ăştia doi aveau ceva ameninţător, în special tăcutul Belmont. Se întoarse Bernie.

— E în regulă, domnule?

— Cred că da. Fii atent, Bernie. Eu am făcut o treabă bună pentru Seigal, spuse Archer. El m-a asigurat că poţi aranja diverse chestii. Contez pe tine. Eşti absolut sigur că se poate avea încredere în indivizii ăştia doi?

— Garantez cu capul pentru ei. Nu vă faceţi probleme, domnule. Dacă-i plătiţi ca lumea, vor face treaba.

Nu prea convins, Archer se ridică.

— Vor primi opt mii de franci pentru mai puţin de o oră de lucru. Ţi se pare bun preţul?

Bernie dădu din cap.

— Pentru ei, ăştia sunt bani mulţi. Da, domnule Archer, nu veţi avea probleme.

Îşi strânseră mâinile.

— Îmi poţi chema un taxi?

— Este unul în faţa uşii, domnule. Sper să ne revedem.

După plecarea lui Archer, Segetti şi Belmont apărură de la W.C., unde îi aşteptaseră plecarea.

— Care-i treaba, întrebă Segetti? venind la bar, lângă Bernie.

— Ar putea fi o combinaţie interesantă şi foarte profitabilă, răspunse Bernie. Prostul acesta gras, Archer, lucra pe vremuri pentru Herman Rolfe, care era putred de bogat. Ţine-aproape, Max. Vreau să ştiu cine-i acest individ care vrea să fie răpit şi cum o cheamă pe amanta lui. Sună-mă imediat ce afli unde va avea loc răpirea. Clar?

Segetti făcu semn că da.

— O să avem nevoie de cagule şi puşcoace…

— Asta e chiar bună!? râse Bernie. Am şi cagule, şi puşcoace. Ce vreau eu sunt informaţii.

*

* *

Când Helga, urmată de Grenville, trecu pe la vama din Geneva, îl zări dincolo de barieră pe Hinkle.

Acesta părea mai în vârstă decât cei cincizeci de ani pe care-i avea: bondoc, pântecos, aproape chel; câteva smocuri de păr alb îi mai îndulceau chipul rotofei. Sarcina lui fusese, timp de cincisprezece ani, să-l îngrijească pe Herman Rolfe, victimă a unei poliomielite. O dată cu moartea patronului său, Hinkle îşi revărsase întreaga loialitate asupra văduvei, pe care o admira.

Pusese tulburat şi neliniştit să afle că ea era îndrăgostită. Cunoştea prea bine slăbiciunea ei pentru bărbaţi, însă, văzând-o apropiindu-se radioasă, nu-i rămase decât să spere că de această dată, în sfârşit, nimerise şi ea ca lumea. Totuşi, la vederea lui Grenville, care o urma îndeaproape, fu cuprins imediat de îndoieli. Bărbatul acela înalt, prea frumos, prea fermecător, aprinse în creierul lui Hinkle un beculeţ roşu.

— Dragul meu Hinkle! strigă Helga, luându-l de mână. Ce mult mi-ai lipsit!

Întorcându-se către Grenville, continuă:

— Chris, iată-l pe Hinkle, de care ţi-am vorbit atâta.

Grenville, care n-avea tangenţe cu servitorii, îi adresă un semn din cap, distant.

— Bagajele, Helga. S-ar putea ocupa el de bagaje, spuse Chris, întinzându-i lui Hinkle tichetele, ca şi cum i-ar fi făcut o favoare.

— Bine, domnule, spuse încet Hinkle.

A fost momentul care a declanşat duşmănia dintre ei.

Hinkle se întoarse către Helga.

— Noul Rolls se află în faţa ieşirii, doamnă. Acordaţi-mi, vă rog, doar câteva minute…

Pocni din degete după un hamal, după care se îndepărtă.

— Chris, iubitule, spuse Helga, aş vrea să te rog… Hinkle nu este oricine. Poartă-te frumos cu el.

Realizând că tocmai făcuse un *faux pas*, Grenville răspunse repede:

— Îmi cer scuze. Sigur că da.

Ieşiră împreună din holul uriaş, îndreptându-se spre noul Rolls Camargue.

— Ce maşină! se trezi vorbind Grenville, impresionat.

Helga dădu roată limuzinei, bătând din palme.

— Este, într-adevăr, splendidă!

Se instală în spate şi, după ce Grenville se aşeză şi el, îl luă de mână.

— Ah, Chris! Asta înţeleg eu prin puterea banului! Mă simt atât de norocoasă! Iar acum… tu şi cu mine… Sunt sigură că o să-ţi placă la nebunie vila.

Câteva minute mai târziu, după ce valizele fuseseră rânduite în portbagaj, Hinkle se strecură şi el la volan.

— La Paradise City este totul în regulă? întrebă Helga.

— Da, doamnă. Grădina este superbă.

— I-am spus lui Transel să pregătească vila.

— Ştiu, doamnă. În aşteptarea dumneavoastră, i-am telefonat. E totul în regulă.

— Vezi câtă grijă are Hinkle de mine? îl strânse Helga de mână pe Grenville.

— În plus, doamnă, reluă majordomul, pentru că este deja târziu, am rezervat pentru seara asta două camere la hotelul *Trois Couronnes,* din Vevey.

— Îţi mulţumesc, rosti Helga şi se întoarse către Grenville. Între Vevey şi Castagnola sunt cinci ore de drum. Vom ajunge mâine pe la prânz. Cum stăm cu proviziile, Hinkle?

— I-am dat instrucţiuni lui Transel, doamnă. Va umple congelatorul.

Suspinând, Helga îşi lăsă capul pe umărul lui Grenville. Se destinse, în vreme ce Rolls-ul rula pe malul lacului, spre Vevey.

La *Trois Couronnes,* Helga îi ură noapte bună lui Grenville, cu ochii plini de promisiuni, strângându-i cu tandreţe mâna, şi fu condusă în cameră. Imediat ce Grenville ajunse şi el în camera lui, îi telefonă lui Archer la hotel, la Lugano.

— Totul e aranjat, îl anunţă Archer. N-ai de ce să-ţi faci probleme. Operaţiunea va începe peste trei zile.

— Nu sunt chiar atât de optimist, răspunse Grenville preocupat. E vorba de servitorul ei… Hinkle… care mă îngrijorează.

— Hinkle? exclamă Archer. E aici?

— Îţi garantez că aşa este şi, în plus, extrem de stăpân pe situaţie. M-a detestat din primul moment. Ştiu cum e treaba. Servitorii ăştia bătrâni pot fi de temut.

— Mda, mormăi Archer, cuprins de nelinişte. Nici Helga, nici el nu sunt tâmpiţi.

— Mă rog, asta-i problema ta. Vezi, să iasă totul bine.

— Se rezolvă. Tu iubeşte-o, Chris. Asta-i sarcina ta. Când va fi sigură că vrei s-o iei de

nevastă, îi va da papucii lui Hinkle. De restul mă ocup eu.

— Sper, zise Grenville, care era deja prost dispus.

— În orice caz, fii foarte prudent cu Hinkle, adăugă Archer. Fii amabil cu el, flatează-l. Fără exagerări, Chris, dar poartă-te cu mănuşi.

A doua zi, dimineaţă, la ieşirea din hotel, Grenville se apropie de Hinkle care ştergea Rolls-ul de praf.

— Bună dimineaţa, Hinkle, zise Chris, cu cel mai amabil ton. O maşină, într-adevăr, admirabilă. Ce părere ai?

— După părerea mea, domnule, este cea mai bună maşină din lume, răspunse acesta glacial.

— O linie în întregime nouă. Silver Shadow nici nu se poate compara cu ea. De altfel, am preferat întotdeauna maşinile cu două uşi.

— Caroseria a fost creată de renumitul stilist Pininfarina. Acesta este primul model echipat cu o nouă injecţie electronică Lucas Opus.

Cum habar n-avea despre ce vorbea Hinkle, Grenville se apucă să dea ocol maşinii.

— Probabil înghite ceva benzină.

— Când cineva este atât de bogat, încât să aibă o asemenea maşină, domnule, nu-şi mai pune problema cât consumă, replică Hinkle, la fel de rece şi de distant.

— Aşa este, aprobă Grenville, apelând la tot farmecul său. Doamna Rolfe mi-a povestit cu cât devotament te ocupi de ea. Şi eu doresc să am grijă de ea.

Hinkle se uită la el, impasibil.

— Da, domnule Grenville.

Acesta făcu încă un efort.

— Vreau s-o fac fericită aşa cum ştiu că o faci dumneata.

Complimentul nu servi la nimic, deoarece Hinkle deschisese portbagajul, punând înăuntru pămătuful.

Grenville înţelese că avea în faţă o problemă. Hinkle se arăta vizibil ostil.

În acel moment apăru Helga.

— Ei, plecăm? întrebă ea nerăbdătoare şi veni lângă Grenville, sărutându-l uşor pe obraz. Hinkle, ceva probleme?

— Valizele sunt în portbagaj, doamnă. Putem pleca oricând doriţi.

— Bine. S-o luăm din loc, atunci, Chris! Abia aştept să-ţi arăt casa pe care o am aici, în Elveţia!

*

* *

Cu zece ani în urmă, Herman Rolfe cumpărase de la un producător american de film vila de la Castagnola.

Casa era dotată cu tot ce şi-ar fi putut dori un producător bogat, plin de imaginaţie. O piscină încălzită, acoperită, o alta în aer liber, o terasă întinsă care dădea spre lac şi Lugano, patru dormitoare, fiecare cu o luxoasă sală de baie, saune, apartamente pentru îngrijitori, un încărcător special care să aducă buşteni din pivniţă până la şemineul imens, două telescaune permiţând accesul la şosea cuiva care nu dorea să coboare cele o sută cincizeci de trepte ale scării grădinii, iluminată noaptea cu proiectoare. O bucătărie, plină de tot felul de aparate cu butoane, era echipată pentru a putea fi servite douăzeci de persoane. O instalaţie stereo difuza muzică în toate încăperile; era de-ajuns să apeşi un singur buton. Fiecare cameră avea un televizor color. Mai exista şi un congelator gigant legat la un grup electrogen, care-l ferea de penele de curent. De la orice telefon al vilei se putea conversa cu persoane aflate în orice oraş al lumii fără a părăsi fotoliul. Dispozitivul era atât de bine pus la punct, încât se putea auzi respiraţia cuiva aflat la Tokyo sau cine ştie unde, de parcă respectivul s-ar fi aflat în încăpere. În sfârşit, vila mai avea o sală de

proiecţie cu douăzeci de fotolii confortabile şi ecran mare.

Când Helga, plină de entuziasm, îl plimbă să viziteze locul, Grenville rămase impresionat.

Mâncaseră pe drum, iar Hinkle se făcuse nevăzut în bucătărie. Camerele erau pregătite.

Helga îl conduse pe Grenville în camera ei. O cameră magnifică, având pereţii acoperiţi cu piei de animale sălbatice şi oglinzi, cu lambriuri de stejar lăcuit şi o mochetă groasă, albă. O jumătate din încăpere era ocupată de un pat uriaş.

— Chris, iubitule! exclamă Helga. Hinkle e foarte îngăduitor. Dormim aici!

Cu toate că era obişnuit cu luxul, Grenville rămase cu gura căscată în faţa acestui rafinament.

Întrebă dacă putea face baie.

— Piscina asta, Helga! Este superbă. Aş putea…?

— Eşti liber să faci ce doreşti, Chris. Simte-te ca acasă.

Spunând asta, îl părăsi, fredonând în surdină, şi se duse la bucătărie unde Hinkle, în jachetă albă, pregătea masa de seară.

— Hinkle! Sunt atât de fericită! exclamă: Nu-i aşa că e un tip minunat?

— Cred că da, doamnă, răspunse acesta, destul de rezervat.

Helga izbucni în râs.

— Ah, Hinkle! Vreau să mă căsătoresc cu el! Dar vei rămâne întotdeauna cu noi.

— Aşa sper, doamnă.

Râzând încă, ea îi luă mâinile, antrenându-l într-un vals desuet. Hinkle intră în joc şi dădură roată bucătăriei, iar în final ea îl sărută pe obraz, lăsându-l să-şi vadă de treabă. Hinkle, cu tristeţea imprimată pe chipul dolofan, se apucă să tranşeze un pui.

În camera ei, Helga se dezbrăcă grăbită, îşi învălui goliciunea într-un halat de baie şi coborî în viteză treptele dinspre piscină.

Grenville lenevea, făcând pluta, cu ochii închişi.

Sărind în apă, Helga înotă pe sub el şi reveni la suprafaţă, răsturnându-l. Surprins, Grenville ieşi la suprafaţă zbătându-se şi scuipând apa înghiţită. Dădu cu ochii de Helga. Goală puşcă, înota cu agilitatea şi repeziciunea unui delfin. Îşi dădu repede seama că era departe de clasa ei, aşa că se duse să se aşeze pe margine, studiind-o.

Remarcabilă înotătoare! gândi Chris, în vreme ce ea, după ce parcurse patru lungimi de bazin, cu o viteză de invidiat, veni lângă el, înlănţuindu-l cu braţele şi cu picioarele. Buzele lor se uniră. O strânse cu putere lângă el.

Mai târziu, aşezaţi pe terasă, contemplară apusul de soare. În timp ce zarea se întuneca, Helga îl luă de mână.

— Mi-am dorit dintotdeauna să întâlnesc un om ca tine, Chris, şopti ea.

— La ce bun, scumpa mea, obiectă Grenville intrându-şi în rol. Acum, pe moment, e minunat, dar cât va putea să dureze?

— Ce vrei să zici? îl iscodi ea, atentă.

— Tu şi cu mine, răspunse Grenville şi se întrebă la rândul lui, dar în gând, de câte ori repetase acest discurs. Nu e posibil, Helga. Momentul acesta de încântare va trece. Dacă n-ai fi fost atât de bogată…

Ea îşi retrase mâna, fixându-l cu privirea. Privirea ei directă îl tulbură, neliniştindu-l.

— Explică-te, Chris!

Vocea uscată, autoritară, îl puse în gardă că nu avea în faţă o bătrână proastă.

— Uite, Helga, este un lucru evident. Dacă n-ai fi fost atât de bogată, te-aş fi cerut în căsătorie. Pentru mine ar însemna fericirea supremă, dar englezii nu sunt obişnuiţi să trăiască din banii soţiilor.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată! protestă Helga. Cine zice că vei

trăi pe banii mei? Ai multe calităţi. Noi doi vom forma o echipă grozavă!

Încurcat, Grenville îşi schimbă poziţia.

— Am, într-adevăr, calităţi, dar niciodată nu m-am priceput să câştig bani. Vom deveni nefericiţi. Să ne bucurăm de aceste câteva clipe de fericire, după care voi pleca. Îţi spun cinstit…

— Chris! Potoleşte-te! Vorbeşti ca ultimul dintre cabotini! i-o reteză scurt Helga. Ce spui tu pare ieşit din cea mai proastă melodramă. Vorbim despre dragoste şi nu despre bani! Te iubesc! rosti ea fermă, privindu-l fix. Spune-mi, tu mă iubeşti?

Mintea lui Grenville fu străfulgerată de o idee: Dumnezeule, ce periculoasă e femeia asta! Toate babetele celelalte cărora le debitam acelaşi text mă credeau până-n pânzele albe! Iar ea spune că joc melodramă!

— Dacă te iubesc? Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare? replică Grenville şi creierul său lucra cu febrilitate. Eşti cea mai minunată…

— N-are importanţă! i-o tăie Helga. Vreau să ştiu! Mă iubeşti, da sau nu?

Grenville oftă. Îşi dădea seama că era prins în plasă, fără nicio scăpare.

— Helga, scumpa mea, te iubesc.

Îl studie atentă un moment, timp în care chipul lui era masca sincerităţii, apoi se destinse, zâmbindu-i.

— În acest caz, nu-i nicio problemă. E timpul să bem ceva.

Apăsă butonul plat de pe măsuţă.

Pe terasă îşi făcu apariţia Hinkle, cu un platou pe care se afla băutura, alături de două pahare. Puse platoul pe măsuţă, declarând:

— Poate că domnul Grenville preferă altceva. Aici este votcă, doamnă.

— E foarte bine aşa, îi asigură acesta, având mare nevoie de ceva care să-l ajute să-şi vină în fire.

Hinkle turnă în pahare, anunţând:

— Cina va fi gata într-o jumătate de oră, doamnă.

— Ce ne-ai pregătit? întrebă Helga, întinzând mâna după pahar.

— Nu am avut deloc timp, doamnă, dar vă pot propune pateu de ficat şi un pui cu sos.

Helga se întoarse către Grenville.

— Dacă doreşti, poţi cere o friptură.

— A, nu. Propunerea lui Hinkle mi se pare perfectă.

Acesta se înclină.

— În acest caz, doamnă, o jumătate de oră. Este o seară atât de frumoasă, încât veţi dori, cu siguranţă, să luaţi masa pe terasă.

— Excelentă idee!

Cei doi rămaseră tăcuţi, cât timp Hinkle aranjă masa. Goliră paharele, cu înghiţituri mici, contemplând trecerea lentă a soarelui îndărătul munţilor.

Când Hinkle plecă în bucătărie, Helga îl anunţă:

— După-masă vom avea o discuţie serioasă, Chris. Pentru moment însă, propun să uităm toate astea şi să trecem la planuri pentru mâine. Ar fi grozav să facem o tură la munte. Ştiu acolo un mic birt unde am putea mânca. Asta i-ar permite şi lui Hinkle să se odihnească. Iar seara ne va face una dintre minunatele sale omlete.

Ce putea să zică Grenville, decât să-i dea dreptate. Deja se simţea total deprimat. Helga începea să-l sufoce. Cel puţin, îşi spuse el, îi făcuse aluzie la căsătorie, aşa cum dorea Archer.

Răsfăţaţi de Hinkle, luară o masă excelentă. Trecură apoi în şezlonguri, contemplând lacul, ca o oglindă de argint în lumina lunii.

Înainte de a strânge masa, Hinkle aduse coniac şi cafele.

— Hinkle! Du-te la culcare, ordonă Helga. Noi nu mai avem nevoie de nimic. Uşile le va încuia domnul Grenville. Probabil că eşti obosit.

— Mulţumesc, doamnă. Dacă doamna este sigură că aveţi tot ce doriţi, am să mă retrag.

— Totul este perfect. Mulţumesc pentru această cină excelentă. Odihnă plăcută.

— Mulţumesc, doamnă. Vă doresc o noapte excelentă, spuse Hinkle, plecând cu platoul la bucătărie.

— Nu ştiu ce m-aş face fără el, mărturisi Helga. Face parte din viaţa mea.

— Da, zise Grenville şi îşi aprinse o ţigară. Evident.

Urmă o perioadă de tăcere, întreruptă de Helga:

— Bine, şi acum să vorbim serios despre noi, Chris. Să fim absolut deschişi. Pe Herman l-am luat în căsătorie pentru tot ce îmi putea oferi. Era infirm, impotent şi lipsit de orice urmă de bunătate. Avea nevoie de o femeie în casă, energică, frumoasă, inteligentă, care să se ocupe de diferitele lui domicilii, iar eu corespundeam exigenţelor. Era subînţeles că nu trebuia să-l înşel niciodată, dar l-am înşelat. Sunt urmărită de un soi de blestem. Am nevoie de bărbaţi, zâmbi ea, mângâindu-i mâna. M-am săturat de legături dubioase. Am nevoie de un bărbat care să fie al meu în permanenţă. Încă n-am fost îndrăgostită, dar sunt acum… de tine.

Zăpăcit de atâta sinceritate, Grenville răspunse:

— Şi eu te iubesc, Helga. Dar nu sunt capabil să trăiesc din banii unei femei. Eşti prea bogată.

— Foarte bine, respect aceste scrupule. Spune-mi un lucru. Dacă aş renunţa la toţi banii, te-ai căsători cu mine?

De uimire, Grenville simţi că-i ieşeau ochii din orbite.

— Ei, asta-i acum! Nu poţi face aşa ceva!

— N-are nicio importanţă ce pot face eu sau nu!

Încă o dată, el îi simţi în glas tonul autoritar.

— Problema este să ştiu dacă te-ai căsători cu mine, în caz că aş avea tot atâţia bani ca şi tine, continuă Helga.

Simţindu-se prins în cursă, Grenville o luă de mână.

— Evident!

Ea zâmbi.

— Lasă aerul acesta neliniştit. N-am să fiu atât de idioată, încât să arunc pe fereastră cheia magică a soţului meu. Nu ştii câte uşi deschide! Deci… cum nu am intenţia să cobor la nivelul tău financiar, va trebui să ajungi tu la al meu. Dacă ai avea cinci milioane de dolari câştigaţi de tine, care să-ţi aparţină, te-ai căsători cu mine?

Grenville îşi aranjă părul cu mâna.

— Helga! Încetează cu acest joc! Niciodată n-am să fiu în stare să câştig cinci milioane de dolari!

— Am să-ţi arăt eu cum o poţi face.

Chipul lui Grenville exprima neîncredere.

— Cum?

— Punându-ţi în valoare calităţile. Te voi face asociat la firma mea. Vom deschide o uzină în Franţa, apoi una în Germania. Graţie flerului tău, a felului cum arăţi, precum şi cunoştinţelor de limbi străine, te-ai putea ocupa de contracte. Ai avea lângă tine contabili, experţi, asistenţi, dar tu ai fi acela care hotărăşte. Ai deveni acţionar, beneficiar de procente. Te asigur că nu va fi un cadou. Fiecare dolar pe care-l vei câştiga nu va fi unul furat, şi sunt sigură că în trei-patru ani vei valora cinci milioane de dolari. Am să-ţi împrumut aceşti bani, cu o dobândă de şase la sută. Vor fi ai tăi, zâmbi ea din nou. Ne-am putea căsători şi mâine.

Ideea de a lucra într-un birou, la discreţia ei, cu experţi şi contabili care să-l tot îmboldească, îi dădu fiori lui Grenville.

— Helga, e minunat ce vrei tu, însă, îţi spun cinstit, nu mă simt capabil. Nu e de mine,

recunoscu el onest. Este o ofertă formidabilă, dar…

— Ba da, eşti în stare! protestă Helga cu voce metalică. Voi fi în spatele tău, împreună cu toată organizaţia mea. O să ne distrăm ca nebunii!

Grenville îşi aduse aminte de sfatul lui Archer: fă dragoste cu ea.

— Sigur, e foarte tentant, Helga, zise Chris şi se ridică. Mă poţi lăsa să mă gândesc? Ce-ar fi să discutăm mâine? Sunt aproape convins, o dată ce vei fi mereu acolo, gata să mă ajuţi, numai că văzându-te atât de frumoasă sub clar de lună, nu-mi doresc decât să te iubesc.

— Ah, Chris! şopti ea, întinzându-i mâna. Hai să facem dragoste!

O îmbrăţişă şi, înlănţuiţi, traversară terasa, intrând în salon.

— Iubitule, vrei să închizi tu jaluzelele? Te aştept. Vino repede!

Fericită, se îndreptă către dormitor, lăsându-l pe Grenville să încuie.

*

* *

În dimineaţa următoare, la opt şi jumătate fix, Hinkle intră în cameră, împingând o măsuţă cu rotile cu micul dejun. În timp ce el trăgea perdelele, Helga se trezi, dându-şi imediat seama că Grenville nu mai era lângă ea.

— Unde-i domnul Grenville? întrebă nerăbdătoare.

— La piscină, doamnă.

— Bine.

Helga se întinse. Se ridică în capul oaselor pe pat, aranjându-şi părul.

— Cafeaua! Eşti întotdeauna atât de punctual, Hinkle!

— Da, doamnă. Este o dimineaţă superbă. Sper că aţi dormit bine.

Helga izbucni în râs.

— Minunat!

Măsuţa fu adusă de Hinkle lângă pat.

— La prânz mâncaţi acasă, doamnă?

— Nu, vom face o tură la munte şi nu ne vom întoarce decât după-masă, pe la patru, cinci. Dar pentru cină am putea avea o omletă?

— Prea bine, doamnă.

O lăsă singură, să-şi bea cafeaua, cu gândul la Grenville. Iubirea lui fusese fără cusur. Acum era hotărâtă să-i ofere un post important în compania ei. Nici vorbă de căsătorie la Lugano. Căsătoria trebuia să aibă loc la Paradise City. Pentru a-l lansa pe Grenville în afaceri, era nevoie de o ceremonie mare, idee care o încânta.

La sfârşitul săptămânii aveau să-şi ia zborul către Paradise City. Şi să anunţe căsătoria. Aveau să fie multe lucruri de aranjat. Se gândi la reacţia lui Loman şi Winborn. După care se încruntă. Tocmai îşi amintise că plecase împreună cu Chris, fără să le spună celor doi oameni de afaceri unde putea fi găsită! Îşi mai aminti că lăsase aproape toată îmbrăcămintea la *Plaza-Athénée.*

Winborn era în stare să-şi închipuie că fusese răpită! Sări din pat, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă într-un taior-pantalon.

— Ceai sau cafea, domnule? întrebă Hinkle, apărut ca prin minune.

— Cafea simplă, te rog.

Se aşeză. O auzea vag pe Helga vorbind la telefon. Se gândi să câştige ceva timp. Trebuia să-l vadă pe Archer. Dar cum?

Cât înotase, se gândise la propunerea ei. Era convins că nici peste patru ani n-avea cum să câştige cinci milioane de dolari. El trebuia să pună mâna mai întâi pe milionul promis de Archer. Dacă nu-i reuşea asta, avea să se mai gândească, dar înainte de orice, trebuia să dea de Archer.

Apăru Hinkle cu cafeaua.

— Există prin apropiere vreun teren de golf? întrebă Grenville.

— Da, domnule. Unul destul de bun, după câte se spune. La Ponte Tresa. Am o hartă, dacă doriţi să o consultaţi.

— Cu plăcere, mulţumesc.

Terminase cafeaua şi se uita pe hartă, când îşi făcu apariţia Helga. Părea enervată.

— Va trebui să rămân blocată aici, anunţă, aşezându-se lângă el. Dobitocii ăia nu sunt în stare să cumpere un teren la Versailles, zise ea furioasă şi îşi puse mâna peste a lui. Uite, de asta îmi vei fi indispensabil. Noi amândoi nu vom face niciodată asemenea tâmpenii! Plimbarea la munte cade, pentru că trebuie să stau aici, lângă telefon.

Era ocazia pe care şi-o dorea Grenville.

— Am înţeles, zâmbi el. Helga, iubita mea, apropo de discuţia noastră de ieri seară. Poţi să-mi mai acorzi puţin răgaz? Te deranjează dacă mă duc să joc golf? Golful îmi limpezeşte gândurile. Iar la întoarcere, vei avea răspunsul, o asigură Chris, iar pe chip i se întipări un zâmbet complice. Cred că va fi da.

Preocupată acum de afaceri, se mulţumi pur şi simplu să încuviinţeze.

— Du-te, dragul meu. Ia Rolls-ul. Pe la cât ne vedem?

— Pe la trei, e bine?

— Sigur că da. Dar crosele… De crose n-ai nevoie la golf?

Grenville izbucni în râs.

— Îmi dă instructorul, preciză el, apoi se ridică, aplecându-se s-o sărute. Te las, acum.

Îl urmări cu privirea, dezamăgită. Şi l-ar fi dorit lângă ea, să se consulte cu el, să-i ceară părerea în legătură cu noile dificultăţi apărute, făcându-şi astfel o idee despre felul lui de a gândi, dar îşi spuse că era timp destul şi pentru asta.

De pe terasă, îl văzu plecând la volanul Rollsului, după care intră în dormitor, unde Hinkle făcea patul.

— Te-ar deranja dacă mi-ai pregăti ceva uşor pentru prânz, Hinkle? întrebă ea. Am de dat nişte telefoane, iar domnul Grenville e la golf şi nu se întoarce până după-amiază.

— Prea bine, doamnă. Aţi dori ceva la grătar?

— Da, rosti ea scurt şi începu să se plimbe în lung şi-n lat prin încăpere. Hinkle! Îl iubesc cu adevărat! Fac tot ce e posibil pentru a-l convinge să accepte un post în cadrul firmei, numai că el e atât de modest!

— Dacă asta vă va face fericită, doamnă! încheie Hinkle, intrând în sala de baie.

Telefonul începu să sune şi, în timpul celor trei ore care urmară, Helga se adânci în afacerile corporaţiei Herman Rolfe Electronic.

5

Așezat în holul mizerabil al hotelului *Suisse,* Archer se gândea la ziua trecută. Lucrase bine şi era mulţumit. După ce închinase de la AVIS un Mercedes, luase la rând agenţiile imobiliare, sfârşind prin a găsi o căsuţă lângă Paradiso, în apropiere de Lugano. O căsuţă modestă, pe care fusese nevoit s-o închirieze pentru o lună, dar care avea să fie foarte potrivită, gândi el, pentru a-l plasa acolo pe Grenville.

Segetti şi Belmont urmau să sosească peste o zi, la două după-masă. Avea să-i conducă la vila milionarei, ca să-i înveţe drumul, apoi la căsuţă. Răpirea trebuia să aibă loc seara.

Încântat de el însuşi, Archer clătină din cap. Dacă şi Grenville îşi făcuse treaba ca lumea cu Helga, nu vedea de ce, în zilele următoare, n-ar fi devenit posesorul unui milion de dolari. Planul era bine gândit, dar totul depindea în primul rând de reuşita lui Grenville.

Aruncând o privire prin geamurile murdare ale uşii dinspre stradă, văzu oprindu-se un Rolls Royce argintiu cu negru, şi pe Grenville care se pregătea să coboare.

Ridicându-se dintr-o mişcare, Archer ieşi din hotel, iar Grenville, văzându-l, îi deschise portiera din dreapta. Urcă şi maşina demară.

— Fantastică maşină! exclamă Jack invidios.

Archer se gândea că, dacă n-ar fi fost Helga, probabil că acum ar fi avut şi el cu ce să-şi cumpere o asemenea maşină

— Trebuie să stăm de vorbă!

La auzul tonului sec, Archer se întoarse brusc către Grenville.

— Ce e, ai vreun necaz?

— Femeia asta mă sufocă! O să mă înnebunească! izbucni Grenville.

Conduse Rolls-ul în traficul aglomerat, până la lac. Căută un loc de parcare, lucru inexistent în Lugano. Bombănind în surdină, sfârşi prin a găsi un spaţiu în apropierea unui panou care interzicea staţionarea. Scoase cheia din contact.

— Acum vrea să lucrez în baraca ei! Îţi dai seama? Zice că mă plăteşte cu cinci milioane de dolari, ca să nu trăiesc din banii ei! Cine şi-ar dori să lucreze pentru una ca ea, în afara vreunui nebun? Nu m-ar lăsa în pace nicio secundă! Doar cât timp aş regula-o, aş putea să lipsesc de la birou!

Archer oftă din greu. Dacă i s-ar fi făcut lui o asemenea propunere, gândi el, ar fi sărit fără să mai stea pe gânduri. Un împrumut de cinci milioane, plus ocazia de a lucra pentru Herman Rolfe Electronic Corporation! Îl studie cu atenţie pe Grenville, simţind brusc un profund dispreţ pentru acesta. Era doar un gigolo, căruia îi era teamă de muncă şi responsabilităţi.

— Mda, te înţeleg, spuse liniştit, dar nu e cazul să-ţi faci atâta sânge rău, Chris. Cum merge treaba între voi?

— I-am cerut timp de gândire, mormăi Grenville încurcat. I-am zis că, atunci când trebuie să iau vreo hotărâre, mă duc să joc golf. Asta-i tot ce mi-a venit în minte, ca să scap. Ea a fost reţinută de nu ştiu ce afacere nenorocită, cumpărarea unui teren la Versailles, şi numai aşa am reuşit să scap, nu se putu el stăpâni şi lovi cu pumnul în volan. Dac-aş accepta să lucrez pentru ea, s-ar mărita cu mine şi mâine!

— Dar exact asta vrem noi de la ea, Chris, spuse Archer calm. Iei totul prea în serios. Nici nu se pune problema s-o iei de nevastă. Te-ai descurcat foarte bine. Dă-i înainte. La întoarcere,

anunţ-o că vei lucra pentru ea şi că ai fi cel mai fericit, dacă v-aţi căsători cât mai repede.

Grenville îşi aprinse o ţigară, din portţigaretul lui de aur.

— Numai gândul de a fi însurat cu femeia asta şi-mi dă fiori pe spinare. Eşti sigur c-o să meargă? Când ai de gând să mă scoţi din ghearele ei?

Din nou, Archer se uită la el plin de dispreţ. Ce n-ar fi dat să fie el în locul maimuţoiului ăsta, bun de nimic!

— Mâine seară vei fi răpit, şi scapi de orice grijă, îl asigură. Lucrurile merg exact aşa cum vrem noi?

— Sper. N-ai idee cât poate fi de posesivă şi de acaparatoare! N-am mai văzut niciodată o asemenea femeie.

— Încearcă să te linişteşti, îl sfătui calm Archer. Totul este aranjat. Mâine seară, la zece, doi tipi înarmaţi vor da năvală, mascaţi cu cagule. O să vă ameninţe pe amândoi. Vei opune rezistenţă numai de formă, fără să sari peste cal, fiindcă ăştia doi nu sunt amatori. Urmează-i. Îi vor transmite văduvei câteva vorbe pregătite de mine. O să-i învăţ exact ce să spună. Te asigur că, după ce va auzi ce vor spune cei doi, nici prin cap n-o să-i mai treacă să cheme poliţia. O să te conducă la o căsuţă închiriată de mine, îi voi plăti şi mă voi ocupa de restul. Fii convins că în mai puţin de o săptămână vei valora un milion de dolari. Nu-i nimic complicat.

Grenville strivi ţigara în scrumieră.

— Da, dar Hinkle?

— Aşa este… Mai e şi Hinkle, se încruntă Archer. La ce oră se duce la culcare?

— Dumnezeu ştie! Ieri seară, Helga l-a trimis în pat după masa de seară.

— Pentru mai multă siguranţă, vom pune răpirea la ora unsprezece. Tu, sugerează ca Hinkle să vă lase singuri.

— Există riscul să nu se culce.

— În acest caz, unul dintre oamenii mei se va ocupa de el. A, încă ceva, Chris. Va trebui descuiată uşa de la intrare. Există o toaletă în vestibul. Găseşte o scuză, imediat ce scapi de Hinkle, şi du-te să deschizi uşa… ai înţeles?

Grenville dădu din cap.

Se auzi o bătaie în geamul portierei, iar cei doi se întoarseră. Un agent de poliţie cu cască albă şi costum de culoare închisă, cu cizme în picioare, se uita fix la ei.

Nervos, exasperat, Grenville apăsă butonul care cobora geamul.

— Ce s-a întâmplat? se răsti în italiană.

— Vă aflaţi într-o zonă de staţionare interzisă, domnule, îl atenţionă agentul. Vă dau o amendă.

— Rahat! mormăi Grenville. Nu ai unde să te opreşti în târgul vostru afurisit! Ar trebui să organizaţi nişte parcări!

Archer, care trăise mulţi ani în Elveţia şi ştia cât de sensibilă e poliţia, fu îngrozit. Privirea agentului se aspri.

— Actele dumneavoastră, domnule.

— Asta mai lipsea!

Grenville deschise torpedoul şi-i dădu poliţistului actele maşinii.

După ce le studie cu toată atenţia, îl privi din nou pe Grenville.

— Maşina nu-i a dumneavoastră?

— Ştii să citeşti, nu? i-o întoarse sec Grenville. Maşina aparţine doamnei Herman Rolfe. Probabil că ai auzit de ea? Mi-a împrumutat-o.

Chipul agentului deveni de piatră.

— Paşaportul dumneavoastră, domnule.

Grenville, care călătorea mult, avea întotdeauna paşaportul asupra sa. I-l întinse poliţistului.

Moment în care Archer făcu o gafă prostească. Se băgă în discuţie. Scoase din portofel una dintre vechile sale cărţi de vizită cu numele şi adresa fostului cabinet internaţional de avocatură.

— După cum puteţi vedea, domnule agent, spuse pe tonul cel mai amabil, domnul Grenville este englez, nefiind obişnuit cu reglementările de pe continent. Vă pot asigura că doamna Rolfe i-a împrumutat această maşină. Este invitatul doamnei şi locuieşte la ea.

Agentul examină cartea de vizită şi i-o înapoie. După care îi restitui lui Grenville paşaportul şi actele maşinii.

— Data viitoare, nu mai parcaţi într-o zonă interzisă, spuse agentul şi, salutând, le făcu semn să plece.

În vreme ce Rolls-ul se îndepărta, poliţistul, care avea o memorie excelentă, se apucă să noteze în carneţelul său. Îl mira faptul că un om atât de sărăcuţ îmbrăcat, precum Archer, se prezentase drept avocat internaţional.

— Neisprăvitul! mârâi Grenville, conducând pe strada de lângă lac.

— Chris, te rog foarte mult! exclamă enervat Archer. E inadmisibil să vorbeşti pe tonul acesta unui agent de poliţie elveţian. Ai făcut o prostie.

— Mai dă-l în mă-sa!

Intră cu maşina în parcarea hotelului *Eden.*

— Hai să bem ceva.

Cei doi se instalară pe terasă, la o masă mai izolată. Grenville comandă două pahare cu gin sec.

— Fii atent aici, Jack, rosti după un timp Chris, povestea asta trebuie să funcţioneze. Spune-mi despre cei doi care trebuie să mă răpească… Eşti sigur că putem avea încredere în ei?

Archer aşteptă să le fie adusă comanda, şi abia după aceea se apucă să vorbească.

*

* *

Grenville se întoarse la vilă puţin după ora trei, cât se poate de liniştit. Archer îl convinsese că în câteva zile avea să fie stăpânul unui milion de dolari, numai ai lui, necondiţionaţi de nimic. Făcuse o partidă de nouă găuri cu instructorul de golf, pe care-l bătuse uşor. După partidă, acesta declarase că Grenville era cel mai valoros jucător pe care-l cunoscuse vreodată; compliment primit cu mare plăcere. Băgă maşina în garaj şi intră în vilă. Închizând uşa, o auzi pe Helga vorbind la telefon. Intră în camera lui, făcu un duş, se schimbă, apoi coborî în living.

Chipul femeii exprima duritate, dar văzându-l se îmblânzi.

— Ce dimineaţă! exclamă ea. Dobitocii! M-au înnebunit!

Împinse cât colo un vraf de hârtii de pe birou şi se ridică, venind să-l sărute.

— Dragul meu, Chris! Dă-mi răspunsul. Spune-mi că e da!

— Este da, zise Grenville şi o ridică în braţe, purtând-o până în camera lui, unde închise uşa cu piciorul în urma lor. Şi o să facem imediat o repetiţie generală!

— O să-l şochezi pe Hinkle, protestă ea, dezbrăcându-se deja.

— La naiba cu Hinkle! Mi-am găsit mireasă tânără!

Zece minute mai târziu, stăteau lungiţi alături, pe pat, dezbrăcaţi. Helga, fericită până la extaz, începu să-i expună lui Grenville planurile de căsătorie.

— Vom merge la Paradise City. Am acolo o casă minunată, pe o insulă. Un loc ideal. Există o aripă pe care o vei ocupa până la anunţul oficial. Trebuie să fie o căsătorie grandioasă, Chris! Există atâţia oameni importanţi, nevestele lor, intermediari, clienţi, care vor fi invitaţi obligatoriu.

Planul îi dădu fiori lui Grenville, dar reuşi s-o mângâie pe mână.

— Sunt omul cel mai fericit din lume, şopti el cu gândul că peste o zi avea să scape de ea pentru totdeauna, intrând şi în posesia unui milion de dolari.

Se auzi o bătaie discretă în uşă şi Hinkle anunţă fără să intre:

— Domnul Winborn la telefon, doamnă.

Folosea tonul său lugubru, dezaprobator.

— Ei, rahat, iar tipul ăsta! ţipă Helga exasperată, ridicând totuşi receptorul telefonului de pe noptieră. Ce este, Stanley?

Ascultă câteva momente, după care strigă:

— Nu! Nu plătim niciun dolar în plus! Vrea să ne înşele! Pentru Dumnezeu, Stanley, chiar nu te poţi ocupa de toate astea, fără să mă deranjezi? Încerc să mă odihnesc.

Grenville coborî din pat, strecurându-se în sala de baie. Doamne! gândi el, să fiu căsătorit cu maşina asta de calculat! Ea încă vorbea la telefon când el, îmbrăcat, coborî pe terasă.

— Ceai, domnule? propuse Hinkle, făcându-şi apariţia.

— Un whisky dublu cu sifon, mormăi Grenville, aşezându-se.

Helga apăru abia peste vreo jumătate de oră.

— Vreau să-ţi vorbesc despre această afacere, Chris. Te vei ocupa de ea. Va fi de mare importanţă, iar guvernul francez se dovedeşte prea lacom. O să încep cu începutul…

În timpul orei care urmă, Grenville se plictisi de moarte, în timp ce Helga înşira cifre, vorbea despre costuri, preţuri, rate de dobânzi şi altele. Reuşi, numai Dumnezeu ştie cum, să-şi compună o mască inteligentă, dând din cap din când în când, însă îl cuprinse panica, când ea se opri, declarând:

— Acum cunoşti toată afacerea, Chris. Ce părere ai?

Grenville tresări. N-avea nicio părere pentru că, în primul rând abia dacă o ascultase, şi chiar

dacă o făcuse, nu pricepuse mai nimic din discuţia aceea financiară.

— Înainte de a-mi exprima o părere, Helga, spuse prudent, aş dori să studiez documentele, cifrele. Ar fi posibil acest lucru? Te-am prevenit că nu pricep mare lucru din problemele financiare, dar cred că m-aş putea lămuri cât de cât dacă aş examina planurile şi cifrele, vreo oră-două.

Helga păru dezamăgită, dar încuviinţă.

— Foarte bine, Chris, îi voi cere lui Winborn să-mi trimită par avion fotocopii ale contractului, împreună cu devizul de cheltuieli. Te înţeleg.

Luă telefonul şi sună la Paris, moment în care Hinkle îşi făcu intrarea, aducând votcă şi pahare.

Cel puţin, gândi el, am câştigat ceva timp!

În timp ce Hinkle servea băuturile, Helga transmise dispoziţii secretarei lui Winborn, rugând-o să trimită imediat copii de pe contract, precum şi după devizul destinat proiectului de la Versailles.

— Le vreau mâine, spuse ea sec, înainte de a închide.

— Luaţi masa de seară acasă, doamnă? vru să ştie Hinkle.

— Hai să ieşim, iubito, propuse imediat Grenville, care simţea nevoia să fie departe de vilă şi de discuţii de afaceri. Nu există niciun loc plăcut, unde ne-am putea duce să mâncăm?

— Sigur că da. Bună idee. O să mergem la Huguenin. E simplu, dar bun. Nu, Hinkle, o să ieşim.

După ce Hinkle plecă de pe terasă, Grenville, dornic s-o îndepărteze pe Helga de la discuţia de afaceri, se apucă să-i pună întrebări legate de casa de la Paradise City. Helga fu încântată să-i facă o descriere, aşa că timpul trecu repede. Puţin după ora opt, ea urcă în cameră să se schimbe, iar Grenville rămase pe terasă. Încă douăzeci şi şapte de ore, gândi Chris.

După o cină bună, în stil italian, se plimbară, mână în mână, pe malul lacului. Acum, Helga era liniştită, cu mintea în repaus. Acest bărbat avea să-i devină soţ! Nu înceta să se uite la el, să-i admire silueta înaltă şi suplă, capul frumos. Gândurile îi zburară la febra pregătirilor pentru căsătorie. Ce surpriză pentru Winborn şi Loman! Se întrebă când urma să le facă anunţul. Cel mai bun lucru, socoti Helga, era să tacă din gură, aşteptând ca ei să-l cunoască pe Grenville şi să le anunţe asocierea lui în afaceri. Se îndoia că ideea o să le placă, dar n-aveau ce să facă! Era stăpâna absolută a companiei, deţinând şaptezeci şi cinci la sută din acţiuni. Şi ceilalţi directori vor ridica din sprâncene, dar n-au decât să se ducă dracului, toţi! Era puţin dezamăgitor că acest bărbat înalt şi frumos nu manifestase mai mult interes pentru firmă, dar trebuia să-l grăbească. Lucrând împreună cu el, era sigură că îi va deschide gustul pentru afaceri.

Realiză că îl cam neglija, aşa că îl puse să-i povestească despre partida de golf.

Mintea lui Grenville hoinărise şi ea; se gândea la răpirea de a doua zi, oarecum neliniştit asupra rezultatului. Începu să-i povestească despre partida lui cu instructorul şi, la fel ca majoritatea jucătorilor de golf, îi detalie fiecare lovitură, reuşind s-o plictisească rapid pe Helga. Ea considera acest sport ca o totală pierdere de timp, dar căută să pară interesată, exclamând chiar „bravo!“ când Grenville termină, anunţând că îşi bătuse adversarul fără drept de apel.

La vilă, Hinkle îi aştepta.

— Ce naiba, Hinkle, spuse Helga pe un ton de reproş, întotdeauna după cină trebuie să te retragi în odaia dumitale. Ştiu că îţi place să te uiţi la televizor. Dacă am nevoie de dumneata, voi suna, dar nu vreau să ne aştepţi. Ne-am înţeles?

Hinkle se înclină.

— Prea bine, doamnă. Cum doriţi.

— Domnul Grenville va încuia peste tot. Deci, după cină, te rog să te duci să te odihneşti.

Auzind recomandarea, Grenville îşi înăbuşi un oftat de uşurare. Se vede că Archer avea dreptate să spună că totul mergea conform planului lor.

Se trezi la puţine minute după ora şapte. Alături de el, Helga încă dormea.

Ziua cea mare, îşi spuse Grenville, numai că până la eliberarea definitivă mai trebuia să aştepte încă vreo douăzeci şi două de ore. Era convins că acele documente îngrozitoare pline de cifre urmau să sosească în cursul dimineţii. Iar Helga avea să aştepte ca el să le studieze şi să-şi spună părerea. Era peste puterile lui. Singura lui scăpare era să se prefacă bolnav. Nu era ceva nou pentru el. Adeseori, când nu mai putea suporta comportamentul vreuneia dintre babele lui, se plângea de dureri de cap. O chestie care nu dădea greş niciodată.

Rămase nemişcat, iar când Helga începu să mişte, gemu uşor. În decursul anilor, pusese la punct perfect acest oftat sfâşietor şi, în acelaşi timp, atât de convingător.

Helga se trezi, ridicându-se în capul oaselor.

— Chris, ce-i cu tine?

— Nimic, se prefăcu el şi îşi astupă ochii cu palmele. N-am vrut să te trezesc. Mereu durerea asta afurisită.

Ea se aplecă asupra lui, îngrijorată.

— Ţi-e rău?

— Rău? Este o migrenă. Din timp în timp, mă apucă, se schimonosi Grenville înăbuşindu-şi un oftat. Ascultă-mă, iubito, lasă-mă singur. Dacă stau nemişcat, e mai suportabil.

— Migrenă! Sărmanul meu iubit! Mă duc să aduc nişte pastile.

— Nu, te rog, aştept să-mi treacă, reuşi el să dea impresia că stăpâneşte suferinţa. Îmi pare rău,

dar vreau să mă laşi singur. Până şi când vorbesc mă simt rău.

— Bine, iubitule. Vrei puţin ceai? Sigur nu pot face nimic pentru tine?

— Nu… nimic. O să-mi treacă sigur, într-o oră sau două.

— Sunt necăjită să te văd în starea asta.

Helga avu o scurtă ezitare, dar, cum el continua să rămână nemişcat, acoperindu-şi ochii cu palmele, se duse să facă un duş rapid, apoi se îmbrăcă în linişte.

Urmărind-o printre degetele răşchirate, Grenville nu uita să dea drumul din când în când câte unui geamăt.

— Chris, dragul meu, lasă-mă să chem un doctor.

— Niciun doctor n-a vindecat vreodată migrena, o lămuri el şi, cu un efort vizibil, îşi luă palmele de pe ochi. O să-mi revin. Te rog doar să mă laşi un moment singur, draga mea, asta-i tot. Şi nu te nelinişti.

Închise ochii. Redusă la tăcere, Helga ieşi pe terasă, unde Hinkle stropea florile. Văzând-o, opri apa, apropiindu-se.

— Sunteţi matinală, doamnă. E ceva în neregulă?

— Domnul Grenville are o migrenă, răspunse ea. Nu trebuie deranjat

Chipul lui Hinkle deveni de marmură.

— Da, doamnă. Durerile de cap nu sunt o joacă. Doriţi cafeaua pe terasă?

— Da, te rog.

Bău cafeaua, făcându-şi griji pentru Grenville. Când Hinkle se întoarse să ia tava, ea comentă:

— Ce zici, Hinkle, cine şi-ar imagina că un bărbat ca el ar putea suferi de migrene?

— Cred că este ceva pe fond nervos, spuse Hinkle, ridicând sprâncenele. Într-adevăr, doamnă, cine şi-ar închipui!

Helga simţi nevoia să i se destăinuiască.

— Nu pleca, Hinkle. Aş dori să stăm de vorbă. Aşază-te, te rog.

— Aş prefera să rămân în picioare, doamnă, declară Hinkle, înclinându-se uşor.

Râsul femeii izbucni instantaneu.

— Of, Hinkle! Eşti mereu atât de protocolar! Cu toate astea, te consider cel mai bun prieten al meu. Insist să iei loc.

— Mulţumesc, doamnă. Prea bine.

Se aşeză pe marginea unui fotoliu.

— Trebuie să-ţi spun! Domnul Grenville şi cu mine ne vom căsători. A acceptat să devină asociat la firmă, suspină ea fericită. Intenţionăm să ne căsătorim luna viitoare.

După mutra pe care o făcea, ai fi zis că Hinkle tocmai înghiţise o gutuie, dar chipul său îşi recăpătă rapid impasibilitatea.

— Permiteţi-mi să-i prezint felicitări domnului Grenville, iar dumneavoastră, doamnă, cele mai bune urări de fericire.

— Mulţumesc, dragul meu Hinkle. Chris mă va face atât de fericită! spuse Helga. Nu mai pot continua să trăiesc singură. Ştii cât de mult mă apasă singurătatea. Va fi minunat să-l am alături, să nu-mi mai fac probleme cu ieşitul de una singură. Voi putea, în sfârşit, să trăiesc din nou, după toţi anii îngrozitori petrecuţi în preajma domnului Rolfe, suspină ea din nou. Hinkle! Te implor să înţelegi şi să fii de acord cu hotărârea mea.

— Desigur, doamnă.

Tonul de reproş persista însă în glasul său. Se ridică.

— Rămâi aşezat! strigă Helga, cuprinsă brusc de furie împotriva lui. La sfârşitul săptămânii, vom pleca la Paradise City. Vreau să te ocupi dumneata de toate. Va fi o nuntă grandioasă.

Hinkle rămase în picioare.

— Doamna poate conta pe mine, răspunse cu glas înţepat.

Numai că Helga îl cunoştea bine. Când nu era în apele lui, nu se putea scoate nimic de la el. Trebuia să-l ia cu binişorul.

— Sper să pot conta pe dumneata, Hinkle, i se adresă cu amabilitate.

— Da, doamnă. Întotdeauna veţi putea. Acum însă, aş dori să mă scuzaţi, am multă treabă prin casă.

Helga îl urmări cu privirea traversând terasa, cu spatele ţeapăn. Măcar dacă s-ar fi arătat cât de cât mulţumit, gândi ea, însă trebuie să-i las timp, să se obişnuiască. Va trebui să-i vorbească lui Chris. Să-l facă să înţeleagă importanţa lui Hinkle pentru ea. Chris va trebui să facă un efort de sinceritate pentru a-i câştiga încrederea lui Hinkle. În trecut, când se căsătorise cu Herman, Hinkle o acceptase şi pe ea cu dificultate, dar ştiuse să-l atragă de partea ei, iar în final, în cel mai dificil moment al vieţii ei, acesta îi arătase întregul devotament.[4]

Fără să facă zgomot, urcă în dormitor, întredeschise cu grijă uşa şi aruncă o privire înăuntru. Grenville, care murea după o cafea şi o ţigară, o auzi când răsucea mânerul uşii şi îşi acoperi repede ochii cu palmele. Helga îl cercetă câteva momente, apoi închise uşa fără zgomot.

Dumnezeule! reflectă Grenville. Avea să urmeze o zi mizerabilă! Trebuia să continue însă această comedie până când oamenii lui Archer aveau să-l ia pe sus. Se consolă, cu gândul la traiul pe care l-ar fi putut duce cu un milion de dolari în buzunar. Pentru prima oară de când Archer îi expusese în mod magistral planul răpirii, Grenville începu să-l ia în serios. Helga îl făcea să nu se simtă în largul lui. Avea în ea această latură nemiloasă care îl nelinişte. Era posibil ca, în ciuda asigurărilor date de Archer, ea să reacţioneze urât, când avea să-şi dea seama de tragerea pe

sfoară. Gândindu-se la acest lucru, socoti că ar fi fost periculos să rămână în Europa, odată primită partea lui de răscumpărare. După o analiză amănunţită, hotărî să ia avionul pentru Antille, imediat ce Archer îi va înmâna milionul său de dolari. Acolo avea să închirieze un iaht, să pună mâna pe o fată ca lumea, care să nu dea cu piciorul unei asemenea ocazii, şi să se dea la fund. Iar când lucrurile s-ar aranja, s-ar putea întoarce în Europa, terenul său de vânătoare preferat.

În suflet i se strecură însă îndoiala, făcându-l să se încrunte.

Putea avea încredere în Archer? În definitiv, ce ştia despre el? Se cunoscuseră întâmplător la Paris, în păduchelniţa aia de hotel. Chiar era Archer avocat internaţional? Agitaţia puse stăpânire pe Grenville. Să fi fost Archer unul dintre acei escroci abili despre care tot auzea vorbindu-se? Prieten cu Helga fusese, asta fără îndoială. Prea o cunoştea bine. În minte îi veni aspectul jerpelit al lui Archer. Se puseseră de acord ca răscumpărarea de două milioane de dolari să fie vărsată în contul secret al lui Archer dintr-o bancă elveţiană. Logic, la prima vedere, dar el ce garanţie avea, după ce banii intrau în contul acestuia? Dacă Archer dispărea? Pe Grenville îl trecură transpiraţiile. Bun de nimic, poate, gigolo şi-atât, poate, dar avea în el un spirit de conservare foarte dezvoltat. Cum să se protejeze împotriva unei posibile încercări de tragere în piept din partea lui Archer?

Lungit pe pat, în semiîntunericul dormitorului, Grenville se apucă să analizeze situaţia.

*

* *

Fix la ora două, în faţa hotelului *Suisse* îşi făcu apariţia Max Segetti, având-ul la volanul unui Volkswagen vechi pe Jacques Belmont. Archer, care îşi plătise deja nota, îi aştepta într-un

Mercedes închiriat. Le făcu semn să-l urmeze şi porni pe străzile aglomerate din Lugano, în direcţia lacului, spre Paradiso. Se uita tot timpul în oglindă, să se asigure că cei doi veneau după el.

După vreo douăzeci de minute, opri în faţa căsuţei pe care o închiriase. Lângă el opri Volkswagen-ul, din care coborâră Segetti şi Belmont, purtând nişte valize jerpelite.

Îmbrăcaţi amândoi în culori închise, arătau mai bine decât atunci când îi văzuse prima oară la Geneva.

— Probleme? întrebă Archer în italiană.

— Nu, domnule, răspunse râzând Segetti.

— Aveţi cagulele şi armele?

— Da, domnule, am venit pe la Zürich, ca să scăpăm de vama italiană. N-am avut necazuri.

— Bine. Hai să mergem.

Archer o luă înainte prin grădiniţa înflorită, deschise uşa şi intră în salon.

— Luaţi loc.

Cei doi îşi aleseră câte un fotoliu.

Umblând în lung şi în lat, Archer începu:

— Operaţiunea va avea loc astă-seară, la ora unsprezece. Uşa vilei nu va fi încuiată. Apăreţi brusc, ameninţaţi cu armele atât bărbatul, cât şi femeia, apoi luaţi bărbatul cu voi. Îl veţi aduce în această căsuţă, iar cu asta înţelegerea noastră se termină. Vă voi da banii şi plecaţi imediat spre Geneva, uitând tot ce s-a întâmplat.

Segetti încuviinţă, iar Belmont, nemişcat ca de obicei, privea fix covorul ros.

— Unde se află vila, domnule, vru să ştie Segetti.

— Vă voi conduce acolo imediat. S-ar putea să apară o problemă. Există un servitor care ne-ar putea încurca. Dacă apare, unul dintre voi va trebui să se ocupe de el, şi Archer tăcu semnificativ un moment. Nu va trebui să existe nicio violenţă.

Pentru prima oară, Belmont vorbi. Având pe chip o umbră de zâmbet urât la vedere, declară:

— Nu vă faceţi probleme. O să mă ocup eu de el.

Auzindu-i tonul ameninţător, Archer se întoarse brusc.

— Repet… Fără violenţă, zise Jack şi se uită la Segetti. Ne-am înţeles? Prefer ca răpirea să nu aibă loc decât să faceţi uz de violenţă.

— Nu va fi nevoie, domnule, îl asigură Segetti.

— Cel pe care trebuie să-l luaţi va opune rezistenţă mai mult de formă, reluă Archer. Vrea să-şi convingă amanta că e, într-adevăr, victima unei răpiri. Înţelegeţi?

— Sigur, domnule, spuse Segetti.

— Bun. Să rezumăm: astă-seară, la unsprezece fix, veţi sosi la vilă, în maşina mea. Parcaţi în jos, pe alee. Urcaţi pe jos până la casă. Uşa de la intrare va fi descuiată. Veţi da năvală. Bărbatul şi femeia se vor afla în salon sau pe-afară, pe terasă. Intrând în vestibul, uşa salonului va fi în faţa voastră, continuă Archer, apoi scoase din portofel o foaie de hârtie. Uite planul vilei. Studiaţi-l.

Segetti cercetă planul, după care dădu din cap.

— E perfect, domnule.

Archer îi puse în faţă o altă foaie de hârtie.

— Am notat aici exact cuvintele pe care vreau să i le spuneţi femeii şi aş dori să le învăţaţi pe de rost.

Îi întinse foaia lui Segetti. După ce o citi, acesta zâmbi:

— Jacques, asta va fi treaba ta, zise, pasându-i hârtia lui Belmont. O să se descurce foarte bine.

— Puţin îmi pasă care dintre voi o va face. Important e ca ameninţarea să pară cât mai convingătoare. Îl suiţi pe bărbat în maşină şi-l aduceţi aici. Asta va fi tot. Vă dau banii şi plecaţi imediat la Geneva.

— Nicio problemă, domnule, îl asigură Segetti.

— Perfect. Acum o să vă conduc la vilă. Haideţi!

Aproape sigur că cei doi aveau să reuşească, Archer îi conduse cu Mercedesul la Castagnola. Conducea încet. Din timp în timp, îl întreba pe Segetti, aşezat lângă el, dacă va ţine minte traseul.

Răspunsul era unul şi acelaşi:

— Nicio problemă, domnule.

Urcând colina abruptă, unde drumul trecea pe lângă vila văduvei, Archer încetini, fără să oprească.

— Aici e. Vila Helios. Ne vom întoarce pe acelaşi drum.

Cei doi examinară grilajul din fier forjat care permitea accesul în interiorul proprietăţii, cu Mercedesul mergând înaintea lor, la pas. La jumătatea drumului, Archer întoarse, înconjurând încă o dată vila, lent.

— Aţi văzut bine? întrebă.

— Vă spun că nu vor fi probleme, domnule.

— Bine. Aveţi la dispoziţie opt ore. Rămâneţi la căsuţă? Ce aveţi de gând să faceţi?

— Am vrea să vizităm Lugano, domnule, răspunse Segetti. Suntem pentru prima oară prin zona asta. V-aş putea ruga să ne duceţi până la maşina noastră?

Archer se simţi uşurat. Nu-l încânta deloc ideea de a petrece opt ore în compania acestor indivizi.

— Sigur că da.

Îi conduse îndărăt, la căsuţă. Când coborâră din Mercedes, Segetti declară:

— Vom fi aici, astă-seară la zece şi un sfert, domnule.

Archer se uită după maşina lor. Deschise uşa căsuţei şi intră într-una dintre camere, unde se lungi pe pat. Aşteptarea avea să fie lungă, dar cel puţin operaţiunea începuse.

Un milion de dolari! gândi. Cu banii ăştia s-ar fi putut duce la New York. Şi-ar fi putut deschide propriul birou de consilier fiscal. Mizerabila n-avea să poată face nimic după ce el îi va fi luat banii. Niciun pericol ca ea să strige: „hoţii“. Pentru nimic în lume nu i-ar fi convenit să se spună peste tot că se lăsase escrocată de un gigolo frumos, tot aşa cum Herman nu depusese plângere, ştiind că în acest caz Archer ar fi dat la iveală legătura lui cu Helga. Nu… din acest punct de vedere n-avea ce griji să-şi facă. Puţină nelinişte îi provocau cei doi indivizi. Aveau un aer dubios, în special cel tânăr. Ar fi fost şi mai speriat dacă i-ar fi putut vedea chiar în acel moment pe cei doi derbedei în faţa biroului de poştă din Lugano.

Lăsându-l pe Belmont în maşină, Segetti intră grăbit la poştă unde se închise într-o cabină telefonică, sunându-l pe Bernie la Geneva. Vorbi puţin. Bernie ascultă, apoi zise:

— Sună-mă peste două ore, Max.

După care închise.

Bernie avea o grămadă de legături în Elveţia. Una dintre cele mai importante, chiar la Lugano: Lucky Bellini – Băftosul – poreclit astfel deoarece, pe vremuri, o tipă geloasă îi înfipsese un cuţit în spinarea protejată de un strat solid de grăsime, iar el supravieţuise.

— Lucky? zise Bernie. Vreau o informaţie. Cine locuieşte în vila Helios, din Castagnola?

— Helios? E proprietatea lui Herman Rolfe. E mort, dar nevastă-sa dă pe-acolo, când şi când. E la vilă chiar în acest moment.

Bernie zâmbi larg.

— Stai pe-aproape, Lucky. O să trec pe la tine în seara asta, promise Bernie şi închise.

Mai telefonă la aeroport, de unde închirie un avion-taxi care să-l lase la ora optsprezece la Agno, în apropiere de Lugano.

Când Segetti îl sună din nou, Bernie îşi anunţă sosirea.

— Fă tot ce-ţi spune prostul ăla de Archer, Max. Duceţi-vă să-l luaţi pe tip, după care mă voi ocupa eu de restul.

— E clar, Bernie, zise Segetti. Unde ne întâlnim?

— La aeroportul din Agno, la ora şase. Veniţi să mă luaţi. Ne-am înţeles?

— Nicio problemă, Bernie.

Continuând să zâmbească, Bernie puse receptorul în furcă.

*

* *

Pe la prânz, Grenville, care murea de foame şi de plictiseală, îşi făcu apariţia pe terasă.

Helga, aşezată la una din mesele mari, studia dosare. Zâmbi radioasă când îl văzu.

— Chris, iubitule! Te simţi mai bine?

Cu un aer demn de milă, Grenville se apropie, sărutând-o uşor pe obraz.

— N-o să mor, o linişti el şi se lăsă într-un fotoliu, lângă ea. Crezi că Hinkle mi-ar putea face o cafea?

— Evident, dragul meu.

Apăsă pe butonul discret de pe masă.

— Chiar te simţi mai bine?

— Sunt cam stors, declară Chris adresându-i un zâmbet cât de cât curajos. Foarte ciudat. Sunt luni de zile de când n-am mai avut o criză ca asta.

Îşi făcu apariţia Hinkle.

— Cafea, te rog, Hinkle. Domnul Grenville se simte mai bine.

Se întoarse către acesta:

— Doreşti o omletă?

Grenville, care ar fi preferat o friptură bună, răspunse că ar putea încerca să înghită o omletă.

Hinkle se înclină şi dispăru.

— Văd că lucrezi, Helga, constată Grenville. Nu te opri. Eu o să mă odihnesc.

Se lăsă pe spate, închizând ochii. Oarecum nehotărâtă, Helga se întoarse la dosarul ei. Abia

când Hinkle aduse tava pe care se aflau cafeaua, pâinea prăjită şi o omletă cu verdeţuri fine, se hotărî să-şi strângă hârtiile.

— Mulţumesc, rosti fără vlagă Grenville, în vreme ce valetul dădea la o parte capacul de argint pentru a prezenta omleta. După cum arată, trebuie să fie delicioasă.

Înclinând capul, Hinkle plecă.

— O să vorbim mâine despre afaceri, hotărî Helga. În sfârşit, Winborn începe să priceapă ceva. Am avut o convorbire telefonică interminabilă, în dimineaţa asta. Vom obţine terenul la preţul pe care îl doream.

— Cu atât mai bine! mormăi Grenville, reuşind să-şi ascundă o strâmbătură. Momentan, draga mea, creierul meu pluteşte într-un compot. Mâine vom discuta foarte serios, zise Chris, ştiind că nu va exista niciun mâine, după care îşi turnă cafea.

— Asta e. Te credeam ultima persoană din lumea asta care să sufere de dureri de cap, continuă Helga bănuitoare, privindu-l fix.

— L-am moştenit pe tatăl meu, pretinse Grenville. El suferea ca un martir.

Bău cafeaua, îşi mai turnă una, după care începu să mănânce din omletă, pe care o găsi excelentă.

— Vorbind despre omlete, Hinkle ştie cu siguranţă să se descurce.

— Să nu te audă vreodată spunând aşa ceva, protestă Helga, nu prea în largul ei. Omletele sunt creaţia lui şi, Chris, scumpule, aş vrea să fii foarte amabil cu el, de-acum înainte. Profit, ca să-ţi fac o mărturisire: el nu e de acord cu căsătoria noastră.

Grenville se încruntă.

— Nu e de acord? Dar este servitorul tău, nu? Pe cine interesează părerea lui? Servitori buni se găsesc pe toate drumurile.

Chipul femeii se aspri, iar privirea căpătă sclipiri de oţel.

— Chris, te rog foarte mult. Hai să punem lucrurile la punct chiar din acest moment, în legătură cu Hinkle. Îmi este cel mai de preţ, după tine, evident. M-a ajutat de atâtea ori şi în multe probleme! Mă înţelege. Este…

Se opri, încercând să zâmbească.

— Nu vreau să par teatrală, dar Hinkle face parte din viaţa mea, şi n-aş vrea să-l pierd, pentru tot aurul din lume!

Grenville îşi dădu seama că se aventura pe un teren extrem de periculos. Nu mai avea nicio importanţă, însă nu voia s-o indispună pe Helga.

Zâmbi.

— Iartă-mă. Nu ştiam că e atât de important pentru tine. Voi face tot ce pot, ca să-i plac. Îţi promit.

— Da, îmi este indispensabil, spuse grav Helga. E bun, devotat şi pot conta întotdeauna pe el.

— Îţi promit, repetă Grenville, mângâindu-i mâna.

— Mulţumesc, Chris. Sunt convinsă că până la urmă va reuşi să te cunoască aşa cum te cunosc eu şi te va trata cu aceeaşi loialitate desăvârşită pe care o are pentru mine.

Dumnezeule! gândi Grenville. Câte probleme pentru un servitor greţos şi plictisitor! Se stăpâni, însă.

— Sper asta din tot sufletul.

Pe la ora unu şi ceva, Hinkle aduse votcă şi două pahare. Amintindu-şi că era condamnat să se refacă destul de greu după o durere groaznică de cap, refuză băutura, înghiţind în sec, dar îi zâmbi lui Hinkle.

— Omleta a fost excelentă! Cum de poţi reuşi o omletă atât de uşoară şi totodată atât de gustoasă, chiar nu-mi pot da seama.

— Sunt fericit că domnului i-a plăcut, răspunse rece Hinkle, şi se întoarse către Helga.

Vă propun pentru prânz, doamnă, un escalop de viţel cu ciuperci, urmat de o brânză excelentă.

— Perfect, aprobă Helga. Te tentează? îl întrebă pe Grenville.

Acesta ezită. Omleta nu-l săturase mai deloc.

— Cred că aş putea înghiţi câte ceva, acceptă el.

Simţi aţintită asupra sa privirea dezaprobatoare a lui Hinkle. După plecarea valetului, oftă.

— E clar că nu mă are la inimă în mod deosebit.

— Trebuie să ai răbdare, dragul meu, zise din experienţă Helga şi îşi adună hârtiile. Mai am timp doar pentru un plonjon în piscină. Rămâi aici şi odihneşte-te, adăugă ea.

Grenville murea de dorinţa de a se scălda şi el, dar socoti că n-ar fi fost prudent. Număra orele rămase: numai zece! Timpul i se părea interminabil, dar în cele din urmă avea să fie liber! Aprinse o ţigară, impunându-şi să fie calm.

Mâncară sub o umbrelă, apoi Helga insistă ca Grenville să se ducă să se odihnească. Acesta se supuse fără multe fasoane, iar când urcă în dormitor, ea îşi continuă examinarea dosarului, întinzând mâna după telefon.

Pe la patru şi jumătate, când Grenville reapăru pe terasă, Helga era cufundată încă în hârtiile ei, notând ceva.

— Nu te opreşti niciodată din muncă! remarcă el.

Ea ridică privirea, zâmbindu-i.

— Conduc un imperiu care valorează mai mult de un miliard de dolari, Chris. Tu vei fi mâna mea dreaptă. Când eşti în fruntea unei asemenea societăţi, nu prea ai timp să răsufli. Dar vom lua ceaiul. Aproape am terminat aici.

Să fii bărbatul unei asemenea femei! gândi Grenville. Aş deveni rapid un buton de pe tastatura calculatorului ei!

Petrecură seara flecărind. Helga făcea planuri pentru călătoria de nuntă. Îi povesti despre iahtul pe care îl avea. I-ar plăcea o croazieră în largul Floridei? Grenville aprecie toate proiectele, spunându-şi că, oricum, în câteva ore, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi liber, având cât de curând şi un milion de dolari.

Privind-o în lumina dulce a amurgului, avu o strângere de inimă. Era foarte frumoasă, dar, fir-ar să fie, prea ancorată în afaceri. Măcar dacă ar fi avut şi momente în care să fie mai puţin dură, mai puţin posesivă! Voinţa aceea de fier pe care i-o ghicea în priviri, în voce, când lucrurile nu mergeau aşa cum dorea, îl înspăimânta. Nu, îşi spuse el, n-o voi putea avea niciodată pe această femeie sub controlul meu. Mingea va fi tot timpul în terenul ei. Da, avea şi regrete; în pat era minunată, o încântare; dispunea de milioane, însă ştia că era prea puternică pentru el şi, dacă o lua de nevastă, l-ar fi dominat tot timpul. Or, el dorea libertate, să aibă bani mulţi şi să schimbe fetele după bunul plac. Era idealul lui în viaţă: fără complicaţii şi să termine odată cu băbătiile acelea îngrozitoare. Se uită pe furiş la ceas.

Hinkle reapăru pe terasă, aducând votcă şi pahare. De această dată, Grenville era atât de disperat să bea ceva tare, încât ar fi fost în stare de orice pentru un pahar.

— Mă simt mult mai bine, Hinkle, îl informă el, cu cel mai plăcut zâmbet. Aş putea căpăta o friptură?

Încântată, Helga se uită la Hinkle, care abordă, o expresie rece.

— Desigur, domnule. Un turnedo Rossini sau o friptură cu piper?

Scârbă bătrână, gândi Grenville. Oricum, ce importanţă mai are? De mâine, te voi uita!

— Un steak cu piper mi-ar plăcea mai mult.

— Asta este, Hinkle. Pentru mine, acelaşi lucru, ceru Helga. Fără lucruri sofisticate. Şi o

şampanie, aşa cum o pregăteşti tu, ce zici?

Pentru a-l sfida pe Grenville, Hinkle adresă un zâmbet radios stăpânei sale.

— Cu siguranţă, doamnă, zise aproape în şoaptă, înainte de a pleca.

Grenville oftă.

— Desigur, nu mă are la inimă.

— E nevoie de timp. Puţină răbdare, iubitule.

— Da, bine-nţeles, opină el şi se ridică. Mă duc să mă schimb.

După cină, profitând de faptul că Hinkle se dusese după cafea, Grenville îndrăzni:

— N-ar trebui ca Hinkle să se odihnească puţin, Helga? Nu mai e chiar tânăr şi e în picioare de azi-dimineaţă.

Când acesta apăru, aducând cafeaua, Helga îi spuse:

— Asta-i tot, Hinkle. Cina a fost perfectă, ca întotdeauna. Acum, poţi să ne laşi. Nu mai avem nevoie de nimic.

Luând platoul, valetul se înclină.

— Foarte bine, doamnă. În acest caz, mă voi retrage. Domnul Grenville nu va avea decât să încuie uşile din sticlă şi să tragă obloanele. Restul vilei este bine încuiat. Vă doresc o noapte bună.

Spunând asta, părăsi terasa, fără a-i acorda nici cea mai mică atenţie lui Grenville.

În sfârşit, gândi acesta, am scăpat de el; asta a fost.

— Este un film bun la televizor, grăi el. Vrei să-l vedem?

— Da, dar hai să mai rămânem puţin aici. E-atât de plăcut. La ce oră începe filmul?

— La zece fără un sfert.

— Avem tot timpul, conchise ea şi îl luă de mână. Chris, eşti sigur că te simţi bine, acum?

— Foarte bine, zâmbi Grenville. După film am să ţi-o dovedesc.

Ochii ei străluciră.

— Dragul meu! Sunt atât de fericită! Nu poţi să-ţi dai seama ce însemni pentru mine!

O uşoară remuşcare îşi făcu loc în sufletul lui Grenville. Încă o oră şi trei sferturi! Îl auzea pe Hinkle făcând ordine în bucătărie. Lucirea lunii în lac, norii uşori de pe cerul înstelat, parfumul florilor, totul transforma noaptea într-un decor ideal pentru dragoste.

Puţin mai târziu, Grenville, care asculta atent, îl auzi pe Hinkle închizând uşa bucătăriei, îndreptându-se către camera lui, tocmai în capătul vilei.

— Hai să vedem filmul.

Trecură în salon, unde Grenville porni televizorul.

— Scuză-mă, spuse el şi ieşi în vestibul, închizând uşa în urma lui.

Nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca să tragă zăvoarele, să desfacă lanţul de siguranţă şi să răsucească cheia în broasca uşii de la intrare. După care intră la toaletă şi trase apa. Se uită la ceas. Încă o oră!

Se întoarse lângă Helga, cu inima bătând, aşezându-se alături, în faţa micului ecran la care nici măcar nu se uita. Nu se gândea decât la ce avea să se întâmple, peste o oră: lovitura care avea să-i schimbe viaţa.

Din fericire, filmul era bun şi o interesa pe Helga. Liniştită, ţinea mâna lui Grenville într-a ei, lăsată pe spătarul fotoliului, încăperea fiind luminată de o singură veioză. Pe şemineu se afla o pendulă luminoasă, de la care Grenville nu-şi dezlipea ochii.

Când limbile de pe cadran arătau ora unsprezece, uşa fu deschisă brusc, în salon năvălind doi indivizi mascaţi, cu pistoale în mâini.

6

Archer se uită la ceasul de la mână. Unsprezece fix. În clipa asta, gândi el, Segetti şi Belmont pătrund în vila Helios.

Cei doi sosiseră la căsuţă încă de la zece şi un sfert, aşa cum fusese stabilit. Îi arătaseră lui Archer cagulele din piele şi pistoalele automate. Archer, fost militar, se pricepea la arme, aşa că le controlă, asigurându-se că nu erau încărcate. Insistă, spunându-le că nu voia niciun fel de violenţă.

— Decât să se întâmple cine ştie ce, mai bine lăsaţi totul baltă. Oricum, veţi fi plătiţi. E clar?

Segetti îl asigură râzând că nu vor fi probleme.

— Îl aduceţi pe prietenul meu aici. Nu conduceţi cu viteză. N-avem nevoie de necazuri cu poliţia.

După plecarea lor, Archer începu să umble prin cameră, uitându-se la ceas din minut în minut.

Dacă totul mergea bine, pe la unsprezece şi jumătate aveau să-l aducă pe Grenville. Dacă mergea totul bine…

Valiza lui Archer era pregătită. Avea în vedere o fugă rapidă, dacă apăreau necazuri. Cu o femeie ca Helga nu puteai fi sigur de nimic, niciodată, în mod normal, dacă Grenville reuşise s-o prindă în laţ ca lumea, avea să plătească, dar exista în ea acea latură inflexibilă pe care Archer o cunoştea bine şi care îl făcea să reacţioneze cu prudenţă.

Gândul îl duse la ziua în care încercase s-o şantajeze şi se trezise închis de ea în pivniţa vilei din Castagnola. Când se credea învingător, ea îl redusese la zero, iar din acel moment devenise

unul dintre acei indivizi marginalizaţi, mizerabili, gata de orice ca să câştige un ban.

Expresia chipului i se aspri. De îndată ce va fi adus Grenville, odată asigurat deci că răpirea reuşise, avea de gând s-o întâlnească pe Helga. Acesta ar fi reprezentat momentul lui de triumf, care l-ar fi răzbunat pentru tot ce îndurase de la ea.

Se uită încă o dată la ceas. Unsprezece şi douăzeci. Dacă totul mergea bine, de-acum probabil că erau pe drumul de întoarcere. Îi veni în minte Hinkle. Individul acesta putea deveni periculos! Îl întâlnise din când în când, în perioada când Hinkle era valetul lui Herman Rolfe; mai mult, ştia că acesta nu-l avea deloc la suflet. În ciuda aerului său binevoitor şi bonom, Archer ştia că omul era dur, de neînduplecat, ca şi Helga, acesta fiind, de altfel, motivul pentru care valetul era în admiraţia ei. Ăştia doi erau în mod clar de aceeaşi teapă.

Parcă se apropia o maşină? Archer alergă la uşă şi o deschise. Două faruri străpungeau întunericul, dar maşina trecu în viteză. Seara era călduţă, iar luna strălucea. Cu respiraţia tăiată, Archer rămase în prag, cu urechea la pândă. Trecură mai multe vehicule. În sfârşit, zări Mercedes-ul. Răsuflă uşurat când maşina frână în faţa căsuţei.

Primul coborî Grenville. Străbătu în grabă aleea.

— Totul e în regulă? întrebă Archer, gâfâind.

— De minune, izbucni în râs Grenville. Mai bine nici că se putea!

— Intră. Eu o să mă ocup de cei doi indivizi, spuse Archer, redevenit brusc stăpân pe el.

Segetti şi Belmont străbăteau aleea cu paşi leneşi. Abia aştepta Archer să scape odată de ei. Scoase repede din buzunar şase hârtii de câte o mie de franci.

— Probleme? îl întrebă pe Segetti.

— Niciuna, domnule. Jacques a transmis mesajul dumneavoastră. Cuconiţa părea foarte impresionată. Nicio problemă.

— Uite banii voştri. Uitaţi toată povestea, spuse Archer. Şi întindeţi-o rapid la Geneva.

Segetti numără meticulos banii la lumina lunii, dădu din cap, apoi răspunse:

— E-n regulă. Atunci, s-o luăm din loc.

Archer îi urmări urcându-se în Volkswagen şi îndepărtându-se. Intră apoi în salon, unde Grenville, într-un fotoliu, îl aştepta zâmbitor.

— Super, ca aranjament, declară Chris.

Desfăcu o sticlă de whisky pe care o cumpărase la venire şi umplu două pahare.

— Povesteşte-mi totul.

Grenville luă o înghiţitură.

— M-am descotorosit de Hinkle pe la nouă. Din fericire, era un film foarte bun la televizor, aşa că i-am propus cuconiţei să-l vedem. În timp ce ea se aşeza în pat, m-am strecurat în vestibul ca să descui uşa. Credea că m-am dus să mă piş. Fix la unsprezece, când filmul era pe sfârşite, cei doi au năvălit înăuntru. Realmente impresionanţi, râse Grenville. Recunosc că m-au surprins şi pe mine. Merita să vezi ce efect au avut asupra văduvei. Intrase complet în panică. Unul dintre ei a anunţat că era vorba de o răpire şi că mâine va primi o cerere de răscumpărare. Teribil de convingător. O voce ca un brici. I-a strigat totul în faţă… zău, m-am simţit şi eu zgâlţâit. Aproape că-l credeam, povesti cu emfază Grenville, hohotind de râs. I-a zis că, dacă anunţă poliţia, dacă încearcă ceva înainte să fie contactată, n-o să mă mai vadă niciodată. Era nemişcată, de parcă împietrise. Am încercat să protestez, şi atunci m-au îmbrâncit puţin, împingându-mă afară, cu un pistol în spinare. Nu cred că a durat totul cinci minute, oftă el uşurat. De-acum sunt liber! Jack, să ştii că n-o mai puteam suporta.

— Nu contează, mârâi Archer. Eşti sigur că ai pus gheara pe ea cum trebuie, Chris? Asta are o importanţă capitală. Pentru că, dacă nu, există riscul să anunţe poliţia.

Niciunul dintre ei nu bănuia măcar ce se întâmpla în apropiere. Imediat ce vechiul Volkswagen dispăruse după cotitura drumului, Segetti frânase brusc, iar Belmont, urmând ordinele lui Bernie, se întorsese cu paşi furişaţi la căsuţă. Discret ca o umbră, ocoli prin spate, forţă cu o sârmă încuietoarea de la bucătărie şi intră fără zgomot. Uşa salonului era întredeschisă. Ajunse chiar la timp ca să-l audă pe Grenville răspunzând:

— Gheara pe ea, zici? Dragă prietene, nu-i vorba de o gheară, ci de un harpon. Dacă ai fi văzut-o, când ăia doi m-au împins afară… Părea uluită, îmbătrânită, trecută. E prinsă bine în cârlig, ţi-o spun eu… N-o să mă crezi, dar am petrecut o bună parte din noaptea asta sinistră discutând tot felul de proiecte pentru luna de miere!

— Perfect! Excelent! exclamă Archer frecându-şi mâinile. Suntem aproape de ţintă. Mâine mă duc s-o întâlnesc. Sunt luni de zile de când visez la această reîntâlnire. Deja mă bucur.

— Există un mic amănunt, Jack, despre care voiam să vorbim, spuse Grenville, după o scurtă pauză. Două milioane de dolari înseamnă ceva bani, al naibii de tentanţi, zise el şi îl privi pe Archer drept în ochi. Banii vor fi depuşi într-un cont al tău din Elveţia. Cine-mi garantează că îmi voi primi partea?

Indignat, Archer îl săgetă cu privirea. Adică atât de jos ajunsese, încât nici măcar un amărât de gigolo nu mai avea încredere în el? Îl puse la punct, pe un ton enervat:

— Bineînţeles că îţi vei primi partea! Suntem băgaţi în aceeaşi lovitură, juma-juma!

— Asta o spui tu. Dar cum pot fi sigur? Vreau o garanţie.

Archer avu o ezitare. Conştient de aspectul său prea puţin strălucitor, era destul de isteţ ca să-şi dea seama că nu lăsa deloc impresia unui om de cuvânt.

— Ce sugerezi, având în vedere că nu pari să ai încredere în mine? întrebă Jack cu amărăciune.

— N-o lua ca pe ceva personal, Jack. Sincer vorbind, cu două milioane de dolari în joc, n-aş avea încredere în nimeni, ca şi tine, bănuiesc. Vreau ca imediat ce te vezi cu ea şi stabiliţi modalitatea de plată, să nu ne mai separăm unul de celălalt, declară Grenville. O să merg cu tine la bancă, având grijă ca partea mea să fie depusă într-un cont pe care-l voi deschide chiar atunci. Ai ceva împotrivă?

Drept răspuns, Archer ridică din umeri.

— Nimic. Dacă asta vrei, de acord.

— Asta vreau.

— E ca şi făcut, îl asigură Archer. Ca să adune banii, Helga va fi nevoită să vândă din acţiuni. Îi voi acorda trei zile, niciuna în plus. În aşteptare, vom rămâne aici. Va trebui să stai ascuns, Chris. Am umplut frigiderul şi, chiar dacă nu suntem ca într-un palat în coşmelia asta, am văzut şi mai rău.

— O să mă mulţumesc cu ce avem, se resemnă Grenville, dând pe gât băutura din pahar.

— Acum, va trebui să mă ocup de un ultim amănunt.

Archer se duse la bufet, trase un sertar, de unde luă un aparat Polaroid.

— Pe ăsta l-am cumpărat când am venit.

— Ce să faci cu el? vru să ştie Grenville.

— Ca să furnizez dovezi, rânji Archer. Am aici o altă chestie pe care am cumpărat-o.

Mai scoase din sertar un flacon cu sos de roşii.

— Dumnezeule! Zău dacă nu eşti nebun! exclamă Grenville.

— Deloc, dragă Chris.

Continuând să râdă cu gura până la urechi, Archer începu să agite flaconul sub nasul acestuia.

— Sticluţa asta valorează două milioane de dolari!

Belmont se apropie cu paşi furişaţi, pătrunse în vestibul, iar de acolo strecură o privire în salon.

— O să fie cam unsuros, urmă Archer, dar o asemenea sumă merită efortul. O să te murdăresc pe faţă cu sos de roşii, după care te vei lungi pe jos, iar eu o să te fotografiez. Când va vedea pozele, Helga va plăti, crede-mă. O cunosc. Are oroare de tot ce este violenţă.

Grenville izbucni în râs, lăsând capul pe spate.

— Minunată idee! Dă-i drumul!

Pentru Belmont era destul. Fără zgomot, părăsi vila, întorcându-se în fugă la Volkswagen. Se urcă repede, iar Segetti demară în trombă.

*

* *

Lucky Bellini avea o mică băcănie cu specialităţi italiene, pe o străduţă care dădea în Piazza Grande din Lugano. Locuia deasupra prăvăliei împreună cu nevastă-sa, Maria, o femeie obeză. Cei opt copii ai lor, care duceau o viaţă uşoară, plecaseră demult de-acasă, iar lipsa lor îl apăsa pe Lucky, om cu spiritul familiei. Înaintea plecării ultimului, cel mai mic, ridicase pe un petic de teren, în spatele magazinului, un depozit, iar deasupra, o încăpere spaţioasă, cu duş şi toaletă. O mobilase cu un pat, o masă şi câteva scaune. O folosea mezinul, care visa să devină baterist într-un grup pop, deoarece zgomotul tobelor îl înnebunea pe Lucky.

În această odaie stătu de vorbă cu Bernie. Cu cincisprezece ani în urmă, Lucky fusese un „Don“ al Mafiei napolitane. Acum, în vârstă de şaptezeci şi patru de ani, fusese bucuros să se retragă, dar un Don rămâne întotdeauna un Don. Ştia că Bernie

avea contacte solide în mediul napolitan, aşa că nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l servească.

— Povesteşte-mi câte ceva despre această mamă Rolfe, zise Bernie, uitându-se la ceas.

Era unsprezece; oră la care Segetti şi Belmont trebuiau să intre în acţiune.

— Tipa mă interesează.

Lucky, care era tot timpul cu urechea la pândă, îi dezvălui ceea ce ştia. Vorbi despre milioanele moştenite de Helga de la bărbatul ei. Aflată astăzi în fruntea Corporaţiei Rolfe Electronic, are între şaizeci şi optzeci de milioane de dolari. Era fierbinte, lăsându-se din timp în timp agăţată de băieţii care serveau pe etaj, barmani, de preferinţă italieni.

— De la moartea lui Rolfe s-a mai liniştit puţin, se spune. Şi-a găsit, mai nou, un soi de gigolo, o cocotă masculină, pe nume Christopher Grenville. Trăiesc împreună în vila Helios.

— Ce-i cu individul ăsta?

— Grenville? Un englez. Pare plin de aşi, dar cred că totul e poveste. N-am niciun fel de informaţii despre el, decât că a trăit ceva timp în Germania, s-ar părea.

— Dar Jack Archer, îţi spune ceva? întrebă Bernie.

— Se ocupa de averea lui Rolfe. La vremea aceea, era mare sculă într-un cabinet de consilieri fiscali din Lausanne. Venea des pe-aici, când Rolfe se afla la vila Helios. Apoi, brusc, n-a mai fost văzut. S-ar părea că a avut necazuri; a băgat mâna în banii lui Rolfe sau cam aşa ceva, dar nu ştiu nimic sigur. Se spune şi că îi regula nevasta lui Rolfe, dar s-ar putea să fie simple zvonuri.

Bernie rumegă informaţiile, după care dădu din cap.

— Bine. Du-te să te culci, Lucky. O să mă simt bine aici, declară el şi îl bătu amical pe umăr. Am o chestie pe care, deocamdată, o pregătesc. Când va fi gata, o să am grijă să-ţi iei partea.

Lucky zâmbi.

— La câţi copii am, n-aş refuza nişte bani, Bernie. Rămâi aici cât vrei. Dacă ţi-e foame, vrei cafea, un whisky, orice, îmi spui şi îţi aduc.

Impresia lui era că Bernie, datorită încurcăturilor pe care le avea cu poliţia, chiar avea nevoie de-o mână de ajutor. Bernie, ghicindu-i gândurile, nu-l contrazise.

— Sunt pe zero, Lucky. S-ar putea să primesc aici doi amici. Te deranjează?

— Cum vrei tu, Bernie, numai că vor trebui să doarmă pe jos.

— N-or să moară din asta.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Cu pas apăsat, Lucky coborî scările, intrând în apartamentul său. O anunţă pe nevastă-sa că, probabil, Bernie avea nişte necazuri, aşa că trebuia să-l găzduiască. Femeia ridică braţele către cer, dar nu protestă. De cincizeci de ani făcea tot ce-i spunea el, fără să pună întrebări.

Lungit pe patul pliant, Bernie căzu pe gânduri. Cu puţin înainte de miezul nopţii, apărură Segetti şi Belmont. Îi povestiră în amănunt cum decursese răpirea, după care Belmont dădu raportul despre ceea ce auzise din discuţia lui Grenville cu Archer, de la căsuţă.

— Urmează s-o tapeze de două milioane de dolari pe puicuţă! anunţă Belmont, cu ochii mici, negri, strălucind. Te-ai prins?

Bernie rânji.

— Amatori. Păpuşica valorează şaizeci de milioane, dacă nu mai mult. Acum câteva zile, la Roma, băieţii noştri au cerut şapte milioane de dolari răscumpărare pentru un flecuşteţ. Uite cum o să facem…

Timp de o jumătate de oră, vorbi, punctându-şi discursul cu gesturi ale arătătorului ca un cârnat. Când termină, întrebă:

— V-aţi prins de şmecherie?

— *Mamma mia!* exclamă Segetti. Şi partea noastră cât vine, Bernie?

— Asta vedem mai târziu, stabili Bernie. Încă mai e de treabă. Bun, o să cam trag pe dreapta. Voi n-aveţi decât să vă culcaţi pe jos.

Se cuibări comod pe patul pliant şi închise ochii.

*

* *

Helga se trezi din somn liniştită şi, câteva momente, rămase nemişcată, destinsă. Întinse apoi o mână către Grenville, pipăi, nu găsi pe nimeni, aşa că deschise, în sfârşit, ochii.

Razele soarelui se strecurau printre storuri. Ceasul de pe noptieră arăta ora zece. Chris, medită ea, trebuia să fie la piscină, apoi amintirea îngrozitoare a serii trecute îi reveni în minte. Se ridică, înăbuşindu-şi un strigăt. Realiză că avea pe ea doar un slip şi un sutien. Privirea ei înspăimântată făcu înconjurul încăperii; avea senzaţia că îi revedea pe acei monştri mascaţi, fioroşi, care năvăliseră cu pistoalele în mâini.

Inima începu să-i bată cu putere şi fu nevoită să strângă pumnii ca să nu urle.

Auzi o bătaie în uşă şi Hinkle intră, împingând măsuţa rulantă cu micul dejun.

— Am bănuit că v-aţi trezit, doamnă, spuse el domol, ducându-se la şifonier, de unde luă un halat de cameră cu care o înfăşură. Mi-am permis să vă scot rochia ieri seară, gândindu-mă că aşa vă veţi odihni mai bine.

Ea respiră adânc, regăsindu-şi caracterul de oţel. Îşi amintea că seara trecută se purtase prosteşte. Îşi pierduse complet capul. Cum auzise maşina plecând, luându-l pe Chris, se repezise urlând pe coridorul lung, spre camera lui Hinkle.

Acesta se comportase minunat. Înlăcrimată, se atârnase de el, iar el o purtase, vorbindu-i cu glas liniştitor, ca unui copil, până în camera ei, unde o întinsese pe pat. Apoi, aşezat alături de ea,

o ţinuse de mână, în timp ce ea îi povestea cu vocea întretăiată ce se întâmplase.

— Nu vreau să-l pierd! Trebuie să se întoarcă! striga. Ce mă fac, Hinkle? Trebuie…

— O să-l găsiţi, doamnă, rosti el blând. Nu trebuie să vă frământaţi aşa. Amintiţi-vă că acestea sunt lucruri care se întâmplă frecvent în zilele noastre. Trebuie să încercaţi să vă stăpâniţi.

— Hinkle! S-ar putea să-i facă rău! Îl iubesc! Nu pot suporta gândul că se află în mâinile acelor brute! se văită ea şi reîncepu să hohotească. N-aş mai putea trăi fără el! El este viaţa mea întreagă, acum! Tot ce am visat!

— Doamnă Rolfe! strigă Hinkle şi glasul dur, autoritar al acestuia o făcu să tresară. Sunteţi pe cale să vă lase nervii. V-am spus, sunt lucruri care s-au mai întâmplat. O să anunţ poliţia şi…

— Nu! Nu! în niciun caz! Au zis că, dacă poliţia se amestecă, îl vor omorî! Păreau foarte ameninţători, n-ai de unde să ştii!

— Atunci trebuie să aşteptăm cererea de răscumpărare. Dar, doamnă, vă implor, liniştiţi-vă.

Helga însă nu se liniştea; se întoarse pe o parte, îşi puse perna pe cap şi plânse până la epuizare.

Hinkle o observă, cu o privire dezaprobatoare, apoi aduse din sala de baie flaconul cu somnifere, din care dizolvă patru comprimate în paharul cu apă. O cuprinse pe după umeri, ridicând-o şi-i duse paharul la gură.

— Nu vreau! Nu vreau!

— Beţi şi nu vă mai comportaţi ca un copil! tună Hinkle.

Ea bău, se scutură şi se lăsă la loc, pe pernă.

— Îl iubesc atât de mult, gemu Helga. Roagă-te la Dumnezeu să nu-i facă niciun rău.

Continuând s-o ţină de mână, Hinkle constată că somniferele începeau să-şi facă efectul. Încă înlăcrimată, suspinând din când în când, până la urmă adormi.

Acum îşi reamintea scena, şi eficacitatea lui Hinkle în faţa acestei situaţii; cuprinsă de ruşine, se uită la el cum servea cafeaua.

— Ai fost minunat, Hinkle. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău şi mă simt prost pentru felul în care m-am comportat ieri seară.

— E de înţeles, doamnă. În câteva zile, domnul Grenville vă va fi redat şi veţi fi din nou fericită.

— Sper! îngăimă ea şi bău puţină cafea. Au spus că azi vom primi cererea de răscumpărare. Crezi că vor telefona?

— Doamnă, cred că acesta este modul în care se procedează de obicei. Am să vă umplu cada de baie. Dacă sună telefonul, am să răspund eu, o linişti Hinkle, privind-o fix. Se pare că va fi o zi plină de încercări pentru dumneavoastră, doamnă. O femeie care trebuie să facă faţă unei situaţii grele se simte întotdeauna mai puternică dacă este frumoasă.

Trecu în sala de baie, deschizând robinetele.

Helga îşi înghiţi lacrimile. Are dreptate, se îmbărbătă ea. E atât de bun şi de devotat! Îl aşteptă să plece, apoi intră în cadă. După ce se machie cu multă grijă, îmbrăcă o bluză din mătase bleu-deschis, pantaloni negri şi se studie în oglindă.

Sunt Helga Rolfe, îşi zise ea. Sunt îndrăgostită! Chris se va întoarce. Sunt una dintre cele mai bogate femei din lume! Sunt posesoarea cheii magice a lui Herman Rolfe! Voi plăti oricât, pentru a-l elibera pe Chris!

Ieşi pe terasă, unde Hinkle uda florile. Acesta o examină, dând din cap.

— Dacă-mi pot permite, doamna este foarte frumoasă.

— Mulţumesc, Hinkle, şi tu eşti foarte, foarte bun.

— Sunt mai multe flori care s-au ofilit şi au nevoie de îngrijire, doamnă, continuă acesta. Dacă-mi permiteţi o sugestie, poate ar trebui să vă

ocupaţi dumneavoastră. Nimic nu este mai bun decât grădinăritul, când cineva trebuie să aştepte, iar noi vom fi, probabil, nevoiţi să aşteptăm ceva vreme.

Îi arătă o foarfecă de grădină şi un coş. Supusă, ştiind că nu încerca decât s-o ajute, Helga se apucă să taie florile ofilite, lucru pe care nu-l mai făcuse vreodată. Şi, evident, Hinkle avea încă o dată dreptate. Munca o linişti, însă nu-şi putea lua gândul de la Grenville.

Pe la unsprezece şi-un sfert, Hinkle aduse băutură şi un pahar.

— Vă propun ceva uşor, răcoritor, doamnă.

Ea încuviinţă, intră să se spele pe mâini şi se întoarse pe terasă.

— O să telefoneze, Hinkle?

— Cu siguranţă, doamnă, îi răspunse acesta, turnându-i de băut. Am putea numi asta un război al nervilor şi sunt sigur că ai dumneavoastră nu vor ceda.

Ea se aşeză.

— Nu mă pot împiedica să mă gândesc că s-ar putea ca ei să-i facă rău. Nu pot suporta ideea!

— De ce i-ar face rău, doamnă?

— Păreau atât de brutali.

— S-ar putea să treacă o vreme până să telefoneze. V-aş sugera o omletă pentru prânz. Trebuie să vă recăpătaţi forţele.

Auziră soneria de la uşă. Tresărind, Helga vărsă jumătate din băutură şi se albi la faţă.

— Vă rog, doamnă, zise impasibil Hinkle. Probabil că e poştaşul. Mă duc să văd.

Cu pas demn, traversă terasa.

Odată uşa deschisă, se trezi nas în nas cu Archer. Cei doi se priviră fix, apoi Archer exclamă vesel:

— Ce mai faci, Hinkle? Mă mai ţii minte?

Graţie extraordinarei sale stăpâniri de sine, Hinkle nici nu clipi. Rosti neutru:

— Domnul Archer, bănuiesc.

— Exact. Vreau să vorbesc cu doamna Rolfe.

— Doamna lipseşte, răspunse cu răceală Hinkle.

— Mă va primi. Spune-i doar că reprezint interesele domnului Grenville.

Hinkle îl studie îndelung pe Archer, care continua să zâmbească.

— Am să vă rog să aşteptaţi.

Se uită iarăşi fix la Archer, cercetându-i ţinuta ponosită, după care îi închise uşa în nas, trăgând zăvorul.

Văzându-l pe Hinkle revenind pe terasă, Helga se întoarse, încordată.

— Este domnul Archer, doamnă.

Ea încremeni.

— Cine?

— Domnul Jack Archer.

Privirea femeii scăpără de furie.

— Archer! Cum îndrăzneşte să vină aici! Descotoroseşte-te de el! Acest individ nu va pune niciodată piciorul aici!

— Vă sfătuiesc să-l primiţi, doamnă, sugeră calm Hinkle. Mi-a spus că vine în numele domnului Grenville.

Acuzând lovitura, Helga închise ochii. Se stăpâni, însă.

— Adică el să fie responsabil de povestea asta?

— Nu-mi dau seama, doamnă, dar nu m-ar mira.

Firea de oţel a femeii se încordă. Se ridică şi trecu în salon. După mai multe reveniri în trecut, îşi aminti de acele clipe dezgustătoare, de ziua când Archer, închis în beci, reuşise să scape, îşi reaminti însă şi faptul că-l învinsese chiar în momentul în care se crezuse învingător. Îl cunoştea pe Archer de douăzeci de ani. Pe când lucrau împreună în cabinetul de avocatură al tatălui ei, deveniseră amanţi. Archer era cel care o convinsese să-l ia de bărbat pe Rolfe, pentru ca el

să se poată ocupa de portofoliul de afaceri din Elveţia al acestuia. Îi furase lui Rolfe două milioane de dolari, pierzându-i într-o investiţie prostească. După care încercase s-o şantajeze, cerându-i să nu-i spună nimic lui Rolfe, dar ea îl refuzase. Îl învinsese atunci, o putea face din nou.

— Să intre, Hinkle. Îl voi primi singură.

— Foarte bine, doamnă.

Trecând prin dreptul raftului cu instalaţia hi-fi, Hinkle apăsă o clapă şi un buton.

Archer intră cu pas vioi, zâmbind cu gura până la urechi.

— Draga mea Helga, ce bucuros sunt să te revăd! exclamă cu glasul său sonor. A trecut ceva vreme, nu-i aşa?

Hinkle închise discret uşa în urma lor.

Ţeapănă, cu capul uşor dat pe spate, Helga îl fixă cu o privire dură. Îl cercetă din cap până în picioare, buzele strâmbându-i-se dispreţuitor.

— Ah! Mă găseşti schimbat, spuse Archer, continuând să zâmbească. Pentru moment, sunt în voia valului, însă mareea e în creştere, continuă el voios şi se aşeză fără să fie poftit, încrucişându-şi picioarele groase. Arăţi senzaţional. Ca întotdeauna, Helga. Nu ştiu cum faci, pentru că ai totuşi o vârstă. Dar banii sunt şi ei făcuţi pentru ceva, cred. Saloane de frumuseţe, coafori, masaj şi, evident, hainele, râse Jack. Şi eu aş putea face impresie dacă aş avea bani, dar tu m-ai adus la sapă de lemn, Helga. Asta e.

— Ce doreşti? întrebă ea cu glas tăios.

— Ce doresc? Să mă răzbun, să zicem. Îmi amintesc atât de bine… când a fost? În urmă cu zece luni? Ziceai că toţi cei patru aşi sunt la tine. Acum e rândul meu să am un careu de aşi.

Cum ea rămânea tăcută, în picioare, continuă:

— Am visat tot timpul această clipă, Helga… O să te fac să înghiţi fiere, aşa cum m-ai silit şi tu. Poate ar trebui să spun oţet?

Râse cinic.

Fiind un avocat internaţional strălucit, tatăl viitoarei doamne Rolfe aprecia axiomele demodate. De câte ori nu-i repetase el: *Ce câştigi aceea ai. Atacul este cea mai bună apărare.* Clişee care ei îi rămăseseră în memorie. Odată, când ea se confrunta cu probleme dificile, el îi spusese: *Dacă te afli într-o situaţie fără ieşire, lasă-l pe adversar să vorbească. Cunoaşte-ţi duşmanul. Ascultă-l atentă şi-i vei descoperi punctul slab.*

Cunoaşte-ţi duşmanul!

Era cel mai bun sfat pe care el i-l dăduse, iar Helga îl ţinuse minte.

După un moment de tăcere, Archer, zâmbăreţ nevoie-mare, întrebă:

— N-ai nimic de zis?

— Te-ascult, i-o reteză Helga.

— Da, întotdeauna ai ştiut să asculţi. Ai ştiut mereu şi să tragi cacealmale, numai că, de data asta, eu am careul de aşi.

— Ai de gând să ajungi la fapte sau nu? În mod sigur, e o problemă de bani. Arăţi destul de jalnic, încât probabil că ai nevoie de bani.

O uşoară roşeaţă acoperi obrajii lui Archer. Înainte de a fi făcut escrocheria, ţinea cu o oarecare vanitate la modul în care se prezenta. Întotdeauna impecabil, schimba cămăşile de două ori pe zi, ducându-se săptămânal la frizer. Ţinuta sărăcăcioasă la care-l obliga starea lui actuală îl măcina ca o durere surdă de dinţi.

— Din momentul în care ai refuzat să mă ajuţi, atunci când aveam atâta nevoie, viaţa mea n-a fost prea roză, mărturisi el.

— Necazurile ţi s-au tras de la faptul că ai devenit escroc, falsificator şi şantajist, îl contră Helga. Numai tu eşti de vină pentru tot.

— Te sfătuiesc să nu-mi vorbeşti pe acest ton, mârâi Archer, a cărui voce se înăspri brusc. Eu…

— Dar e adevărat, nu? N-o să negi acum că eşti un escroc, un falsificator şi un şantajist! spuse

Helga, ridicând sprâncenele. Nu mă face să adaug şi mincinos.

Simţind că ea prelua avantajul, Archer îşi zise că era cazul să iasă în evidenţă.

— I-am spus servitorului tău că reprezint interesele domnului Grenville.

O văzu tresărind, la auzul numelui lui Grenville, însă ea rămase în picioare, păstrând în ochi lucirea de oţel.

— Ei bine?

— E o poveste destul de curioasă, Helga, începu Jack. Ia loc. O să ia ceva timp, şi mă enervează să te văd stând acolo înţepată, ca o întruchipare a furiei.

Helga se aşeză pe un fotoliu. Privirea lui Archer înconjură terasa.

— A, perfect! Băutură şi un pahar. Votca ta obişnuită, presupun. Ca să-ţi spun drept, sunt câteva luni de când n-am mai băut o votcă. Scuză-mă.

Se ridică, traversă terasa şi turnă băutura în paharul văduvei, rămas neterminat. Bău, îşi mai turnă, apoi, cu paharul în mână, se întoarse la fotoliul lui.

— Servitorul tău prepară întotdeauna băuturi excelente. Eşti norocoasă că poţi să-ţi plăteşti un valet.

Ea rămânea aşezată, ţeapănă, cu mâinile pe genunchi şi chipul impasibil. În sinea ei, fierbea de furie.

— Cum spuneam, continuă Archer, e o poveste mai aparte. Acum două zile am fost acostat de un tip, în mod sigur italian, care m-a întrebat dacă aş fi de acord să-l reprezint, pentru un onorariu de zece mii de franci, începu el, dar se opri pentru a bea o înghiţitură. De când ai refuzat să mă ajuţi, în urma acelei mici încurcături financiare avute cu soţul tău, nu mi-a fost uşor să-mi câştig existenţa. S-ar părea că soţul tău m-a trecut pe lista neagră. Oriunde mă prezentam să

caut de lucru, mi se trântea uşa în nas, şi-atunci, îţi dai seama că zece mii de franci nu erau de lepădat, zâmbi Jack. S-ar putea ca într-o bună zi să pierzi banii, lucru de care mă îndoiesc, dar permite-mi să-ţi spun că, odată rămas fără un sfanţ, când eşti nevoit să porţi un costum ca ăsta de pe mine, fără să ştii când îţi vei putea cumpăra altul, şi când eşti nevoit să mănânci în cârciumi de mâna a zecea, ba câteodată chiar să sari peste masa de seară, atunci îţi schimbi noţiunea despre bine şi rău. Aşadar, când acel tip m-a abordat, am stat să-l ascult. Mi-a zis că trăieşti cu Grenville şi pari înnebunită după el. Clientul meu – să-l numim astfel – v-a urmărit pe amândoi. Îţi cunoaşte averea. S-a gândit deci că n-ar fi o idee rea să-l răpească pe Grenville, contra unei răscumpărări, convins fiind că vei dori să-l recuperezi. Acest client al meu este un om dur şi periculos.

Înainte de a continua, Archer făcu o pauză:

— Nu şi-a ascuns apartenenţa la Mafie. Chiar nu ştiu de unde a aflat că tu şi cu mine am fost în relaţii intime. Lucru adevărat, nu-i aşa, Helga? Putem spune că am fost foarte intimi, zâmbi el din nou, cu subînţeles.

Helga continuă să asculte, imobilă, dar mâinile i se încleştară.

— A socotit, date fiind relaţiile dintre noi, că aş fi persoana ideală pentru a negocia răscumpărarea, aşa că, iată-mă aici.

— Voi trata direct cu el, fără intermediul tău, declară Helga.

Aplecându-se spre ea, Archer o privi dur.

— N-ai de ales. Clientul meu preferă să rămână în umbră. Dacă vrei să-ţi recuperezi frumuşelul, Helga, va trebui să tratezi cu mine. De altfel, nu mă pot lipsi de onorariul clientului meu.

Privirea ei îl fixă, plină de scârbă.

— Deci, nu ajungea că eşti escroc, falsificator şi şantajist. Iată-te acum şi om al Mafiei!

Încă o dată, Archer roşi.

— Îţi repet că nu te afli într-o situaţie care să-ţi dea dreptul de a mă jigni, se răsti el. Dacă vrei să-l mai vezi pe Grenville, ar trebui să plăteşti două milioane de dolari. Clientul meu este gata să-ţi acorde trei zile ca să aduni bancnotele, care vor fi depuse într-o bancă elveţiană. Peste trei zile, aşadar, la aceeaşi oră, mă voi întoarce aici. Tu eşti cea care hotărăşte.

Goli paharul, îl puse pe masă şi se ridică.

— Nu cred că mai e cazul să-ţi aduc aminte că, atunci când ai de-a face cu Mafia, trebuie să acţionezi cu foarte multă prudenţă. Ar fi fatal pentru domnul Grenville, îmi spune clientul, dacă ai amesteca aici poliţia. Clientul meu mi-a mai zis că, dacă nu are banii în trei zile, vei primi în pachet una dintre urechile lui Grenville.

În ciuda palorii care o cuprinsese, Helga rămase impenetrabilă.

— Ca procedeu e barbar, urmă Archer. Am fost şocat, însă aşa lucrează Mafia. Sunt oameni total lipsiţi de scrupule, aşa că nu lua ameninţarea ca pe o glumă. S-a mai întâmplat. Adu-ţi aminte de afacerea Getty. Te sfătuiesc deci să-ţi consulţi portofoliul cu acţiuni şi să vinzi din ele cât mai profitabil… asta dacă ţii să-l mai vezi pe Grenville. Nu l-am cunoscut, dar, dacă ţie îţi place, şi cunoscându-ţi gusturile, pun pariu că trebuie să fie un băiat gigea. Fără o ureche, n-ar mai fi, cu siguranţă, la fel de seducător, încheie Jack şi se îndreptă către uşă, de unde se întoarse. Era să uit. Clientul meu mi-a dat plicul acesta lipit. E pentru tine. S-ar părea că Grenville a încercat s-o facă pe curajosul; greşeală gravă, cu Mafia… Aşadar, Helga, ne revedem peste trei zile. La revedere!

Înainte de a ieşi, Archer puse plicul pe masă, apoi se urcă în Mercedes şi demară.

Cu inima bătând, Helga desfăcu plicul, scoţând din el trei fotografii Polaroid, în culori. Aruncă o singură privire îngrozită, îşi stăpâni un

ţipăt şi lăsă clişeele să cadă, în timp ce Hinkle intra discret în încăpere.

Aşa cum prevăzuse Archer, vederea fotografiilor o tulbură complet pe Helga. Brutalitatea o îngrozea. Nu era niciodată în stare să urmărească un film violent. Nu rareori i se întâmpla să schimbe canalul televizorului, atunci când vreun erou principal era omorât sau maltratat. Întreaga ei rezistenţă de fier se topi. Îşi prinse capul în mâini şi începu să hohotească, pierdută.

— L-au chinuit! Ştiam eu! L-au rănit! gemu ea.

Hinkle o privi cu reproş, adunând fotografiile. Le examină, strâmbă din buze, după care le puse pe masă, atingând cu blândeţe umărul stăpânei sale.

— Trebuie să vă stăpâniţi, doamnă, spuse cu severitate în glas.

Ea ridică ochii mari, îngroziţi.

— Uite ce i-au făcut! Sunt nişte monştri! Trebuie să fac rost de bani neapărat, imediat! Eu…

Reîncepu să scâncească.

Hinkle se opri în faţa combinei hi-fi, apăsând un buton. Deschise apoi un sertar, de unde luă o lupă puternică. Adunând fotografiile, le examină cu atenţie. La prima vedere păreau impresionante; Grenville putea fi recunoscut, lungit pe podea, cu chipul plin de sânge şi ochii închişi. După câteva momente în care cercetase minuţios, cu lupa, clişeele, Hinkle dădu din cap, punându-le îndărăt, pe masă.

— Doamnă, dacă aţi vrea să vă liniştiţi puţin, aş avea ceva să vă spun.

Tremurând, cu chipul plin de lacrimi, Helga se uită la el.

— Lasă-mă în pace! Pleacă de-aici!

— Doamnă, vreau să vă spun ceva.

— Ce?

Luând una dintre fotografii, i-o agită prin faţa ochilor.

— După părerea mea, asta seamănă foarte mult cu nişte sos de roşii, spuse el.

Helga fu atât de uluită, încât uită să mai plângă.

— Sos de roşii? întrebă ea cu glas nesigur. Ai înnebunit? Ce tot spui acolo?

— Înainte să intru în serviciul domnului Rolfe, doamnă, am avut neplăcerea să fiu majordomul unui domn din industria cinematografului, răspunse Hinkle. De la el am deprins arta machiajului. S-ar părea că, în general, sosul de roşii este cel mai folosit pentru imitarea sângelui.

— Ce vrei să spui cu asta?

Îşi regăsise stăpânirea de sine; vocea îi devenise aspră.

Hinkle clătină din cap, aprobator.

— Vreau să spun, doamnă, că domnul Grenville nu este rănit. S-ar părea că aceste fotografii sunt o punere în scenă.

O tresărire scutură trupul femeii.

— Chiar crezi asta, Hinkle? Vrei să zici că nu i-au făcut rău?

— După părerea mea, e puţin probabil, doamnă.

— Monştrii! repetă ea, cu pumnii strânşi. Dar trebuie să-l smulg din ghearele lor, să…

— Doamnă, aş dori să vă pun o întrebare.

— Ah, te rog, nu mai fi atât de ceremonios! strigă ea. Simt că înnebunesc! Ce este?

Din nou, Hinkle încuviinţă. O regăsea pe acea Helga Rolfe pe care o cunoştea, şi nu o femeie slabă, în pragul unei crize de nervi.

— După părerea dumneavoastră, cum au intrat în vilă cei doi indivizi care l-au luat pe domnul Grenville? întrebă Hinkle.

— Ce importanţă are asta? ţipă Helga. Au năvălit aici şi l-au luat!

— Dar cum au intrat?

Ea îl privi fix, după care, exasperată, spuse dintr-o suflare:

— Pe uşa de la intrare, evident.

— Am încuiat-o cu cheia şi am tras zăvoarele, doamnă, înainte de a mă retrage.

— Probabil că ai uitat, ripostă Helga, la capătul răbdării.

— Înainte de a mă duce la culcare, doamnă, am încuiat uşa cu cheia şi am tras zăvoarele.

După o scurtă ezitare, ea dădu din cap.

— Îmi cer scuze. Mă înnebuneşte nesiguranţa.

— Este de înţeles. Oricum, cei doi nu au putut intra decât pe uşa din faţă. Domnul Grenville s-a dus cumva la toaleta din vestibul?

Ochii ei se rotunjiră.

— Da, dar…

— Ei bine, cred că domnul Grenville a profitat de asta, pentru a descuia şi a trage zăvoarele. Altcineva nu poate fi.

— Îndrăzneşti să pretinzi că domnul Grenville şi-a pus la cale propria răpire? se stropşi Helga.

— Doamnă, aceste fotografii sunt false. Domnul Grenville era singurul de-aici care putea deschide uşa de la intrare. Concluzia este evidentă.

— Nu! Mă iubeşte! N-ar face niciodată aşa ceva! se revoltă Helga şi îşi strânse pumnii, lovindu-i unul de altul. Refuz să te mai ascult! Ştiu că nu poţi să-l suferi, dar îl iubesc! Nu vreau să te mai ascult!

— Înainte de a vă lăsa singură cu domnul Archer, mi-am permis să pornesc magnetofonul, reluă Hinkle, netulburat. Avem înregistrarea discuţiei dintre dumneavoastră şi domnul Archer. I-am notat şi numărul maşinii. Propun să solicităm sprijinul poliţiei, chiar acum, doamnă.

— Poliţia? În niciun caz! Chris este în mâinile Mafiei! Au ameninţat că îi taie o ureche dacă nu plătesc răscumpărarea, zise ea şi se ridică

dintr-un salt, fixându-l cu ochi plini de furie. Banii? Puţin îmi pasă de ei, numai pe el să-l aduc îndărăt! O să plătesc! Refuz să-ţi mai ascult insinuările! îi pui în spinare intenţii necinstite numai pentru că-l deteşti! Nu te mai amesteca! Voi ieşi din situaţia asta, oricât m-ar costa.

Părăsi încăperea val-vârtej şi urcă în dormitor, trântind uşa.

Un timp, Hinkle rămase pe loc, încruntat, apoi ieşi pe terasă. Aplecat peste balustradă, contemplă lacul, în vreme ce mintea lucra.

*

* *

Archer, trântit cu toată greutatea trupului pe scaunul din faţă al Mercedesului, străbătea Cassarate, înscriindu-se pe drumul care mărginea lacul, către Paradiso.

Se simţea destins şi mulţumit. Târfa! Îi răsucise cuţitul în rană, cu siguranţă. Chicoti. Păcat că nu putuse să-i vadă mutra, în clipa când ochii îi căzuseră pe fotografii, dar era sigur că leşinase. Să-şi vadă scumpul ei amant cu mutra plină de sânge era destul să-i pună moralul la pământ. În mod sigur, Helga n-o să-i mai facă necazuri. Va plăti până la urmă.

Un milion de dolari! gândi el. În trei zile îşi va putea cumpăra toate costumele de care ar fi avut chef, să meargă la frizer o dată pe săptămână, în loc să se tundă singur. Ba chiar să poată lua cina iarăşi în cele mai bune restaurante şi să locuiască în cele mai mari hoteluri! Ea nu merita nicio milă. Nici ea nu avusese milă de el, altădată. Dulcea răzbunare!

Avusese o idee genială, s-o facă să creadă că Grenville se afla în mâinile Mafiei. Acesta avea să-şi dea palme de râs. Dumnezeule! Aşa ceva merita sărbătorit. Se încruntă apoi. Gigolo trebuia să rămână ascuns până după plata răscumpărării, dar asta nu-i împiedica să golească o sticlă de

şampanie. Archer dădu din cap. Da, chibzui el, o idee genială, pe care Grenville avea s-o aprecieze.

Cu greu, reuşi să parcheze undeva, la Lugano, intrând în magazinul cu de toate. Cumpără de acolo două sticle de şampanie excelentă, alegând totodată nişte aperitive şi mai multe soiuri de brânză. Aveau să facă un mic chef, în timp ce-i va povesti lui Grenville combinaţia lui inteligentă.

Încărcat de pachete, se sui în Mercedes, îndreptându-se spre căsuţă. Acum, reflectă Archer, Helga era, probabil, ocupată să-şi studieze pachetul de acţiuni, frământându-şi creierii, pe care să le vândă. Orice ar fi ales, pentru a aduna cele două milioane de dolari, tot avea să piardă. Indicele Dow Jones era la cel mai scăzut nivel. Ţi-am făcut-o, scârbă ce eşti! Cu atât mai rău pentru tine, gândi Archer rânjind. Parcă o vedea plecând, la volanul superbului Rolls Royce, să-şi consulte bancherul, la Berna, în plină panică. Dulcea răzbunare!

Careul de aşi, îşi repetă el. De data asta am toate atuurile în mână, iar ea nu va mai putea scăpa trişând! E în mâna mea, şi încă bine!

Opri în faţa căsuţei, luă cumpărăturile şi străbătu aleea cu pas rapid. Împinse uşa.

— Chris! A mers! strigă Jack.

Liniştea îl învălui.

Cu fruntea încreţită, pătrunse în salonul gol, apoi în cea de-a doua cameră. Nici urmă de Grenville. Cuprins brusc de nelinişte, alergă în bucătărie, apoi în baie. Deschise uşa WC-ului.

Grenville nu se afla în căsuţă.

7

După ce îl urmărise pe Archer plecând, Grenville se întorsese în micul salon mizerabil, aşezându-se într-un fotoliu. Până la întoarcerea lui Archer avea de aşteptat cel puţin o oră. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi dorit să fie în locul acestuia. Învăţase că Helga putea fi foarte dură, însă Archer părea extrem de sigur de el. Grenville nu se îndoia că ea îl iubea la nebunie. Spera pur şi simplu ca Archer să reuşească s-o manipuleze cu prudenţă. Sigur acum că putea avea încredere în acesta, îşi promise să nu-l părăsească, odată răscumpărarea plătită. Cu o asemenea sumă în joc, n-avea cum să-şi ia prea multe precauţii.

Îşi aprinse o ţigară, urmărind în gând traseul lui Archer, prin Cassarate, către Castagnola. Se uită la ceas. Încă zece minute, îşi spuse el, şi acesta avea să ajungă la vila Helios. Numai gândul că trebuia să rămână închis timp de trei zile în cocioaba asta îl îmbolnăvea, dar ştia că Archer avusese dreptate, când îl sfătuise să nu iasă. Ar fi fost o catastrofă să fie văzut pe străzi. Poliţia elveţiană îşi bagă nasul peste tot, spusese Archer, interesându-se în special de străini. Îi veni în minte agentul care-l ameninţase cu procesul-verbal. Se încruntă. Se purtase ca un dobitoc. Agentul, având-u-i numele şi adresa, l-ar fi putut recunoaşte. Amintindu-şi incidentul, Grenville ridică din umeri. Nu mai avea nicio importanţă, îşi zise el. Peste trei zile avea să fie pe aeroportul din Geneva, urcându-se în avionul de New York, iar de acolo avea să zboare la Miami, de unde, după două-trei zile, avea să plece în insulele Antile.

Se întrebă ce avea să facă Archer cu partea lui de răscumpărare. Gândindu-se la acesta, intui că nu era un băiat rău; inteligent, fără nicio îndoială. Bine îmbrăcat şi tuns ca lumea, probabil că nu arăta rău. Mulţumită lui Dumnezeu, gândi Chris, el nu se aflase niciodată într-o asemenea pană. Mereu se găsise câte o femeie proastă care să-l întreţină, dar cu un milion de dolari, avea să fie, în sfârşit, liber şi independent!

Un zgomot uşor îl făcu să întoarcă brusc capul.

În uşă se afla Segetti şi, chiar în spatele acestuia, Belmont. Surprins, Grenville se ridică dintr-un salt.

— Ce faceţi aici, întrebă sec. Vă credeam plecaţi la Geneva.

— Ne-am răzgândit, explică Segetti, intrând în încăpere. Nu-i aşa, Jacques?

Belmont nu spuse nimic. Se rezemă de tocul uşii, studiindu-l pe Grenville cu o privire glacială.

— Şi ce vreţi acum?

Indivizii păreau realmente ameninţători şi Grenville avu presimţirea primejdiei. Se depărta de fotoliul pe care stătuse.

— Ce vrem? întrebă Segetti zâmbind. Pe dumneavoastră, domnule Grenville.

— Ce înseamnă asta?

Inima lui Grenville începu să bată cu putere.

— N-aţi priceput? Vrem să veniţi cu noi.

— Nici nu se pune problema! protestă Grenville. E culmea! Aţi fost plătiţi bine. Ieşiţi afară!

— De data asta, domnule Grenville, va fi adevărat, nu cu sos de roşii.

Segetti scoase un ditamai pistolul, echipat cu amortizor. Îl îndreptă către Grenville.

Acesta simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Era pentru prima oară în viaţă când se confrunta cu ameninţarea unui pistol. Vederea micii găuri a

amortizorului îndreptat spre el îl făcu să transpire de frică.

— Nu îndrepta arma spre mine! se bâlbâi el. Nu… nu trage!

— Haide, domnule Grenville, îl invită Segetti. O să facem un mic tur. O să staţi în faţă. Eu am să fiu în spate. Dacă încercaţi să faceţi vreo prostie, veţi primi un glonţ în coloana vertebrală; fără niciun zgomot, zâmbi maliţios Max. Nu sunt vorbe goale. Să mergem.

Terminat, cu gâtlejul uscat şi chipul scăldat de sudoare, Grenville îl urmă pe Belmont pe alee, până la Volkswagen. Segetti, ţinând în continuare pistolul îndreptat spre el, se instală în spate, făcându-i semn către scaunul din faţă. Belmont se aşeză la volan.

— Unde mă duceţi? întrebă Grenville, cu glasul pierit. Ce vreţi de la mine?

— Ţineţi-vă gura, domnule Grenville, şi nu veţi păţi nimic.

Rulară pe drumul mărginind lacul, trecând pe lângă un agent de circulaţie care oferea explicaţii unui trecător rătăcit. Grenville se uită cu speranţă la poliţist, însă, din spate, Segetti şopti:

— Fără prostii, domnule Grenville.

Traversând Piazza Grande, intrară pe o străduţă, unde Belmont opri.

— Atenţie la coborâre, domnule Grenville, îl sfătui Segetti. Sunt un foarte bun trăgător.

Timp de o clipă, Grenville, înnebunit de panică, se întrebă dacă n-ar fi putut să-şi ia picioarele la spinare, odată coborât din maşină, numai că strada era pustie, iar lui îi lipsea curajul. Coborî, urmat de Segetti.

Belmont împinse o poartă înaltă din lemn şi-i făcu semn din cap lui Grenville, care pătrunse într-o curte neîngrijită. Segetti venea în urmă.

În faţă, Grenville zări o construcţie înaltă, ca un soi de conac. Îl urmă pe Belmont prin întuneric. Locul puţea a brânză, ulei de măsline şi peşte

marinat. Belmont urcă o scară abruptă. Segetti îl împunse pe Grenville cu ţeava pistolului şi intrară într-o încăpere largă, mobilată cu un pat, o masă, mai multe fotolii jerpelite şi un radio. Pe unul dintre scaune stătea Bernie.

— A, domnule Grenville, îl întâmpină patronul, ridicându-se. Încă nu ne-am cunoscut, dar avem un amic comun: pe domnul Archer.

Grenville îl studie cu atenţie pe scundacul italian bărbos şi gras, de parcă ar fi avut în faţă un păianjen mare, păros, picat în cada de baie. În ciuda zâmbetului, ochii mici ai lui Bernie, ca doi butoni lucioşi, îl îngheţară pe Grenville.

— Îl cunoşti pe Archer?

— Evident. Intraţi, domnule Grenville. Luaţi loc. Vreau să vorbim.

Cu picioarele moi, acesta se lăsă într-unul dintre fotolii, conştient de prezenţa lui Segetti chiar îndărătul său, şi a lui Belmont, rezemat în tocul uşii.

— Nu înţeleg, bâlbâi Grenville. Ce vreţi de la mine?

— Daţi-mi voie să vă explic, spuse Bernie, aşezându-se la loc. Domnul Archer a venit să mă caute, spunând că dorea să angajeze doi oameni de încredere, pentru a simula o răpire. Am înţeles de la el că era vorba de o farsă, însă, sincer să vă spun, domnule Grenville, nu l-am crezut. Oferta lui nu mi s-a părut convenabilă: îmi propunea cinci sute de franci, ca să-i găsesc doi tipi, şi opt mii de franci pentru cei doi, pentru o treabă care ne putea atrage mari necazuri cu poliţia, zâmbi el. Aflu acum că dumneavoastră, împreună cu el, intenţionaţi să stoarceţi două milioane de dolari de la această femeie, şi-atunci, cum, în mod normal, fără ajutorul meu nu s-ar putea realiza, socotesc că partea noastră ar trebui să fie mult mai mare.

— Trebuia să fi discutat asta cu Archer, răspunse Grenville încercând să-şi stăpânească

glasul. Pentru ce să mă aduceţi pe mine aici, cu forţa?

— Bună întrebare. Pentru ce v-am adus aici cu forţa? Pentru că acum aţi fost răpit, şi de data asta nu este o farsă.

Lui Grenville i se tăie respiraţia.

— Tot nu pricep, mai reuşi să îngaime.

— Domnule Grenville, dumneavoastră şi cu domnul Archer sunteţi nişte amatori. Aveţi de-a face cu o femeie care valorează cel puţin optzeci de milioane de dolari. Aţi afirmat că aţi pus gheara pe ea, continuă Bernie şi se uită la Belmont. Aşa a zis, Jacques?

Belmont încuviinţă din cap.

— Deci… conchise Bernie, ridicând braţele. Această femeie este înnebunită după dumneavoastră. Felicitările mele, dar când o femeie valorează optzeci de milioane de dolari, nimeni, în afara vreunui amator, nu i-ar cere două milioane ca să-i aducă îndărăt armăsarul. Pricepeţi?

Grenville îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Ea… nu e o persoană comodă, mormăi Chris. Cred că două milioane sunt de-ajuns.

— Dar domnul Archer şi cu dumneavoastră nu sunteţi decât nişte simpli amatori. Din acest moment, domnule Grenville, mă voi ocupa eu de această afacere. Acum vreo cincisprezece zile, un bun amic al meu a răpit la Roma un industriaş, iar răscumpărarea cerută a fost de şapte milioane de dolari. Omul de afaceri respectiv nu avea nici pe departe averea acestei femei şi, cu toate acestea, ca să-şi salveze pielea, a plătit.

Bernie se aplecă în faţă, cu arătătorul întins spre Grenville.

— Am de gând să cer zece milioane, în schimbul dumneavoastră, domnule. Pentru colaborarea dumneavoastră, vă voi da cinci sute de mii de dolari, şi aceeaşi sumă domnului Archer.

Grenville îl privi fix.

— Colaborarea mea? Ce vrea să însemne asta?

— S-ar putea să fiţi nevoit să pierdeţi o ureche sau un deget, domnule Grenville, dar pentru cinei sute de mii de dolari, n-ar însemna mare lucru.

Groaza puse stăpânire pe trăsăturile lui Grenville.

— Nu puteţi să-mi faceţi asta!

— Domnule Grenville, văd că încă nu v-aţi dat seama, dar tocmai aţi fost răpit şi, de această dată, nu e vorba de o glumă. Jacques poate să vă taie urechea şi să vă îngrijească rana cu fierul roşu, în cel mai simplu mod din lume. Poate, de asemenea, să vă taie un deget, fără să vă provoace prea multă suferinţă. Asta n-ar fi o problemă, şi apoi, din câte am înţeles, raporturile în care sunteţi cu această femeie o vor face să plătească.

Grenville simţi că îl lăsau puterile. Se prăbuşi în fotoliu, cu transpiraţia şiroindu-i pe chip.

Bernie se ridică.

— Am să vorbesc acum cu domnul Archer. Vreau să fie intermediarul meu. E mai sigur aşa. Calmaţi-vă, domnule Grenville. E foarte posibil să nu pierdeţi nicio ureche şi niciun deget. Max şi Jacques vă vor păzi, încheie Bernie şi se întoarse către Segetti. Peste o jumătate de oră, Max… cum am vorbit.

Cu acestea, Bernie îl părăsi pe Grenville, rămas cu capul în mâini, ieşind din încăpere.

*

* *

Helga umbla încoace şi încolo prin cameră. Simţea că-şi pierde capul. Chris! Răpit! În mâinile asasinilor Mafiei! Nu se putea gândi decât la un singur lucru: să-l recupereze sănătos şi întreg. Cât suferea, probabil, sărmanul! Trebuia să găsească banii cât mai repede posibil! Fără nicio tocmeală! Când avea să se întoarcă porcul de Archer, trebuia

să fie în măsură să-i dea banii! Se va duce imediat la Berna, la bancherul ei elveţian. Iar acesta va aranja totul pentru a transfera rapid banii către Mafie!

Îşi dădu seama că se lăsa cuprinsă de panică. Se calmă, regăsindu-şi câte puţin tăria caracterului. Se aşeză, cu pumnii strânşi între genunchi.

Hinkle!

Îndrăznise să insinueze că răpirea fusese pusă la cale chiar de Chris! Hinkle nu era decât un tâmpit bătrân, ros de gelozie! Imediat ce ea îi dezvăluise că era îndrăgostită de Chris, nici măcar nu se obosise să-şi ascundă dezaprobarea. La anunţarea apropiatei căsătorii cu Chris, servitorul îi adresase felicitările şi urările sale pe un ton mai degrabă acru, iar ea ştia de ce: el nu-şi dorea un nou patron, pe lângă patroana deja existentă. Un egoist mizerabil care nu dorea ca ea să fie fericită, pentru că nu-i convenea lui! Ar fi vrut ca stăpâna lui să ducă în continuare o existenţă singuratică, lipsită de dragoste, pentru ca el s-o poată complimenta, s-o sufoce cu afurisitele lui de omlete, în timp ce ea se consuma visând la un amant precum Chris.

Auzi, sos de roşii!

O minciună gogonată! Era convinsă că Grenville fusese maltratat îngrozitor! Nu spusese mizerabilul de Archer că Grenville încercase să facă pe curajosul? Şi-l imagina pe Chris în mâinile acelor brute. Probabil, găsise o ocazie să-i înfrunte. Da! Parcă-l vedea… Minunatul ei Chris… bătându-se fără frică. Se cutremură, amintindu-şi de fotografiile acelea în care putea fi văzut întins pe jos, cu chipul plin de sânge.

Sos de roşii!

Asta dovedea gelozia care-l rodea pe Hinkle.

Uşa de la intrare descuiată?

Explicaţia era foarte simplă! O dată în plus, Hinkle încercase să-i distrugă încrederea în Chris.

Nimic mai natural pentru Chris decât să deschidă uşa şi să rămână câteva momente în prag, contemplând cerul înstelat, respirând aerul răcoros al nopţii, nu? De ce s-ar mai fi ostenit să încuie de două ori?

Regăsindu-şi caracterul de oţel, se ridică. Avea să plece imediat la Berna!

Îşi luă din dulap geanta, un impermeabil uşor şi coborî în salon.

Auzind-o, Hinkle apăru în cadrul uşilor din sticlă ale terasei.

— Plec la Berna, îl anunţă sec. Trebuie să adun banii de răscumpărare. Mă întorc pe seară.

— Dacă doamna mi-ar permite, aş sugera…

— Nimic! Sunt surprinsă de acuzaţiile pe care le-ai lansat la adresa domnului Grenville! Nu voi tolera o asemenea atitudine răuvoitoare, chiar dacă pe undeva o înţeleg. Intenţionez să mă căsătoresc cu domnul Grenville imediat ce se va întoarce! Rămâi în serviciul nostru, al meu şi al lui, sau ne părăseşti. Ne-am înţeles?

Hinkle încremeni, privind-o fix. Expresia de pe chipul lui era atât de tristă, încât fu cuprinsă de remuşcări.

— Doamna este liberă să facă tot ce doreşte, răspunse el demn.

Înfuriată pentru accesul de ruşine, Helga strigă:

— Sigur că fac ce vreau!

Ieşi în viteză, deschizând uşa cu bruscheţe şi începu să coboare treptele garajului.

Un timp, Hinkle rămase nemişcat, apoi, după ce văzu Rolls-ul depărtându-se, încuie cu cheia uşa de la intrare. Reveni în salon. Mai multe minute, străbătu încăperea în lung şi în lat, întunecat la chip, pentru ca, brusc, de parcă ar fi luat o hotărâre, să pornească pe coridor spre camera lui. Găsi, după o cotrobăială scurtă, o agendă din piele, cu adrese. Parcurse pagina de la litera F, unde găsi numele pe care îl căuta: Jean Faucon.

Luă telefonul şi formă un număr de la Paris.

*

* *

Căzut într-un fotoliu, Archer privea prostit încăperea mizerabilă.

Unde să fie Grenville?

Cu siguranţă, nu comisese imprudenţa de a părăsi căsuţa, ieşind pe străzi. Asta nu! După atâtea atenţionări de a rămâne în căsuţă până la primirea răscumpărării, Grenville nu avusese cum să plece la plimbare. Şi-atunci, ce i se întâmplase? Unde dispăruse?

Archer îşi lovi cu pumnii genunchii groşi. Chiar când totul mergea atât de bine! Era sigur că Helga avea să plătească! Iar acum, Grenville dispăruse!

Îi veni apoi o idee. Era posibil ca pe Grenville să-l fi părăsit curajul; după plecarea lui Archer părăsise căsuţa, coborând la staţia de autobuz, iar acum se află într-un tren care-l duce departe de Elveţia! Altă explicaţie nu era! Frumosul gigolo, lipsit de îndrăzneală, o ştersese!

Amărăciunea puse stăpânire pe Archer. Frumos din partea lui Grenville. Încă tânăr, băiat drăguţ, poseda un farmec căruia nicio femeie trecută nu-i putea rezista. Oricând îşi putea găsi o tipă bogată şi proastă care să-l întreţină. Sigur, n-avea să obţină un milion de dolari, dar putea trăi în lux, oricum.

Închizând ochii, Archer se gândi la propriul viitor: iar oameni modeşti şi combinaţiile lor tâmpite, în speranţa de a umfla milioane de dolari din văzduh, din vânzări de terenuri pe care nu le aveau, iar onorarii mizerabile în schimbul unei aparenţe legale pe care să o dea cine ştie cărei măgării. Aşa se prezenta viitorul lui, din ce în ce mai jalnic, într-o căutare veşnică a unei existenţe de doi bani. Gândul îi zbură la Joe Patterson. Nicio speranţă să se mai lipească de el. Trebuia găsit un alt client, dar nu în Elveţia. Poate în Anglia. În

contul din Elveţia mai avea zece mii de franci, din care nu-i mai rămânea mare lucru dacă se apuca să emită cecuri.

După cum povestise Grenville, o avea pe Helga în buzunar. Ce îl putuse face să se răzgândească şi să spele putina?

Nemernicul, gândi Archer. Nenorocitul!

Nu-i mai servea la nimic dacă rămânea în cocioaba asta. Grenville o luase din loc. Cu cât părăsea mai repede Lugano şi ajungea în Anglia, cu atât mai bine. Când se ridică, auzi soneria de la intrare.

Archer înţepeni şi simţi inima oprindu-i-se în piept. Cine putea fi? Să fi anunţat Helga poliţia? După părerea lui era puţin probabil, dar parcă reacţiile văduvei puteau fi ghicite? Oare era poliţia? Avu o ezitare. Auzind soneria pentru a doua oară, îşi adună curajul şi se duse să deschidă.

Şocul pe care-l avu văzându-l pe Bernie în prag aproape îl făcu să-i sară inima din piept.

— A, domnul Archer, spuse Bernie. Încântat de revedere. Ce mai faci?

Imediat, mintea ascuţită a lui Archer începu să lucreze. Piticul ăsta italian, gras şi bărbos, cu zâmbetul lui mieros şi ochii ameninţători, avea să-i dea explicaţia dispariţiei lui Grenville.

Se dădu deoparte, încercând să zâmbească.

— Ce surpriză, Bernie. Cu ce ocazie pe-aici?

Continuând să zâmbească, Bernie trecu de Archer. Intră în vestibul.

— Avem nişte afaceri de discutat, domnule Archer, zise italianul.

— Păi, intră, îl invită acru Archer şi o porni după el în salon. Despre ce e vorba?

Bernie se uită în jur, alese un fotoliu şi se instală.

— Domnul Grenville a fost răpit, îl anunţă sec.

De cum îl văzuse pe Bernie în prag, Archer ghicise că va avea necazuri, însă confirmarea

directă îl lăsă mască.

— Răpit? De cine?

— De mine, rânji Bernie. Domnule Archer, sunteţi nişte amatori. Farsa dumitale cu răpirea era o prostie. Am preluat eu operaţiunea. Pentru a-l recupera pe Grenville, această doamnă Rolfe va trebui să scoată zece milioane de dolari. Sunt gata să vă dau, lui Grenville şi dumitale, câte cinci sute de mii de dolari la fiecare, pentru colaborarea voastră, dar restul răscumpărării îmi va rămâne mie. Dumneata vei fi intermediarul meu. O vei anunţa pe această femeie că răscumpărarea a crescut. De la două milioane la zece milioane de dolari.

— Zece milioane! exclamă Archer, rămas fără aer. N-o să plătească!

— Va plăti, când va primi o ureche de-a lui Grenville, pe care dumneata i-o vei duce.

Picioarele lui Archer se înmuiară brusc, făcându-l să se lase moale într-un fotoliu.

— Nu mai este vorba de un joc, domnule Archer, continuă Bernie. Îl am pe Grenville şi sunt gata să-i trimit doamnei Rolfe o ureche de-a lui, iar, dacă nici aşa nu se hotărăşte, îi voi trimite şi un deget. Sunt un om serios, domnule Archer, nu umblu cu trucaje prosteşti, cu sos de roşii, ca voi.

Pe Archer îl trecură fiorii, dar reuşi să se stăpânească.

— N-ai decât să te ocupi singur, ripostă Jack. Plec chiar în clipa asta. Nu mai vreau să fiu amestecat în această afacere.

Bernie izbucni în râs.

— O să faci ce spun eu, domnule Archer, şuieră Bernie şi scoase de sub haină un pistol Luger cu amortizor. Te asigur că, dacă refuzi să colaborezi, te omor. Acest pistol nu face zgomot. O să fii găsit aici, peste câtva timp, nimic altceva decât un cadavru împuţit. Poliţia nu va şti niciodată cine ţi-a venit de hac. Deci, o să faci ce spun eu.

Îngrozit, Archer nu-şi putea lua ochii de la arma care-l ameninţa.

— OK… de acord, bâigui el cu glas şters. O să fac tot ce vrei.

Bernie dădu din cap, băgând arma la loc, în buzunar.

— Ţi-a venit mintea la cap… Ştiu că i-ai acordat acelei femei trei zile ca să facă rost de cele două milioane de dolari. E foarte bine. Nu e rău să fiarbă puţin în suc propriu. În cea de-a treia zi te vei duce să-i spui că planul s-a schimbat şi trebuie să facă rost de zece milioane în două zile. Dacă nu, îi aduci o ureche de-a lui Grenville.

Începu să sune telefonul. Bernie arătă spre aparat.

— Răspunde, domnule Archer.

Cu pas nesigur, Archer se ridică din fotoliu şi se duse să răspundă. Abia apucă să spună „Alo", că vocea înnebunită a lui Grenville îi sparse timpanul.

— Jack! Am fost răpit! Numai din vina ta! N-ar fi trebuit să te ascult! Trebuie să mă eliberezi! Mă ameninţă că-mi taie urechea! Eu…

Un declic, după care nu se mai auzi nimic. Speriat, Archer puse receptorul în furcă.

— Era domnul Grenville, ghici Bernie… Am aranjat acest telefon, ca să vezi că nu glumesc. Acum, fii atent aici, domnule Archer. Poimâine te duci la femeia aia şi o anunţi că va trebui să plătească zece milioane de dolari în cecuri la purtător dacă vrea să-şi recupereze amantul. Ai grijă cum pui problema şi, în interesul amicului Grenville, te sfătuiesc să fii convingător! rânji el iarăşi. Eu, dacă aş fi în locul dumitale, domnule Archer, supus unei asemenea tensiuni, mi-aş spune că planul meu de amator a dat greş. M-aş gândi doar la mine, fără să-mi pese de Grenville. Aş socoti că nu-mi rămâne altceva mai bun de făcut decât s-o şterg din Elveţia şi să uit de toată povestea asta.

Expresia de pe chipul lui Bernie deveni una rea.

— Numai că asta ar fi o greşeală. Eu nu sunt amator. Am o organizaţie. De-acum înainte, vei fi supravegheat. Dacă încerci să fugi, vei fi victima unui regretabil accident mortal. Cum eu nu-ţi doresc moartea, domnule Archer, aş dori să-mi dai paşaportul dumitale, aşa, doar pentru cazul în care te-ai hotărî să-ţi asumi riscul de a fugi. Hai, dă-l încoace! i-l ceru ferm, şi Bernie întinse mâna.

Cam fără tragere de inimă, Archer scoase din buzunar paşaportul, pe care Bernie îl luă.

— Aşa e mai bine, reluă acesta, ridicându-se. Deci, poimâine, te duci la femeia aia şi aranjezi treaba. Fii convingător, domnule Archer. Ai priceput?

Archer dădu din cap.

— Perfect. La revedere. Pe curând!

Cenuşiu la chip, cu inima bătând, Archer urmări cu privirea maşina.

*

* *

Tot drumul şerpuit, interminabil, către Berna, Helga, la volanul Rollsului, fu urmărită de amintirea expresiei triste, şocate a lui Hinkle. Încercă să nu se lase înduioşată. Nu-i putea permite acestui om să-i dirijeze existenţa, dar mai ştia şi că, fără el, în viaţa ei ar fi existat un gol; i-ar fi lipsit, neputând fi înlocuit. Îşi reproşa vehement morala pe care i-o făcuse. Şi dacă o lua în serios? Dacă o părăsea? Nu se putea lipsi de el! Dar acum, Chris era viaţa ei! Dacă ar fi avut de ales între Chris şi Hinkle, ştia deja către cine şi-ar fi îndreptat preferinţa. În fond, viaţa fără Hinkle…

Când se aşeză la biroul directorului băncii, neliniştea o înnebunea.

Bancherul, subţiratic, destul de tânăr şi rezervat ca orice bun elveţian, avea aerul unui om capabil, care îi dădu încredere.

— Am nevoie de două milioane de dolari, bani gheaţă, îl anunţă ea. Îmi trebuie mâine.

— Bine, doamnă Rolfe. V-am examinat portofoliul. Nu este un moment bun pentru vânzare. Pentru a aduna două milioane din vânzarea unora dintre acţiunile dumneavoastră, veţi avea o pierdere totală de douăzeci şi cinci la sută. Vă sugerez să vă oferim un împrumut. Banca percepe o dobândă de numai opt procente şi jumătate. Cred că asta ar fi cea mai bună soluţie.

— Mi-aţi împrumuta aceşti bani?

— Evident.

— Suma trebuie virată într-un cont parolat, explică Helga. Vă voi da mai târziu numărul contului şi banca.

— Nicio problemă, doamnă Rolfe.

Zece minute mai târziu, Helga se afla pe drumul de întoarcere către Lugano. Era ora patru după-amiază. Chinuită încă de remuşcări legate de Hinkle, nu se putea hotărî să petreacă seara de una singură, la vilă. Se opri la hotelul *Eden,* să bea o votcă pe terasă. Hoinări apoi pe malul lacului, neputându-şi lua gândul de la Grenville şi de la Hinkle.

Pe la ora şapte, realiză că nu mâncase nimic toată ziua, aşa că se duse pe jos la restaurantul ei preferat, *Bianchi,* de pe strada Pesina.

Fu întâmpinată de către Dino, şeful de sală care se ocupa întotdeauna de ea.

— Doamnă Rolfe! Ce plăcere să vă revăd!

Instalată la masă, îl întrebă ce îi recomandă.

— Ceva uşor, Dino.

— În cazul acesta, vă recomand antreuri Puccini şi pui cu ciuperci.

Ea aprobă.

În timp ce mânca, se gândi la Hinkle. Trebuia să-l recâştige! Să-l convingă că englezul făcea parte din existenţa ei şi nu putea trăi fără el. Trebuia să-l convingă pe Hinkle, recâştigându-i întreaga încredere!

Se întoarse la vilă după ora opt. Intrând în garaj, remarcă luminile aprinse, iar când urcă treptele, uşa se deschise.

În prag stătea Hinkle, cu chipul impasibil. Se înclină, ţeapăn.

— Am aranjat totul, îl anunţă el, trecând prin dreptul lui, spre living.

După ce încuie uşa şi trase zăvoarele, Hinkle veni după ea.

— Doamna va lua masa de seară? vru să ştie.

— Nu, mulţumesc. M-am oprit la Lugano, îl informă ea şi se lăsă într-un fotoliu. Hinkle, trebuie să-ţi vorbesc.

— Bine, doamnă.

Intră în salon, rămânând totuşi la o oarecare distanţă.

— Sunt îndrăgostită, Hinkle. Când o femeie iubeşte, aşa ca mine, devine nesimţită, proastă, jignitoare. Chris e toată viaţa mea! Vreau să înţelegi asta. Îţi cer să uiţi ce-am zis dimineaţă. Faci parte din existenţa mea, Hinkle! Fără dumneata aş fi pierdută, zise ea şi în ochi îi apărură lacrimi. Sunt atât de nefericită, atât de neliniştită, dar asta nu e o scuză. Regret sincer că ţi-am vorbit aşa cum am făcut-o. Fii bun şi iartă-mă. Vrei să încerci să mă înţelegi? Te rog!

Vizibil emoţionat, Hinkle răspunse:

— Doamnă, atâta vreme cât veţi avea nevoie de mine, voi fi fericit să vă servesc. Pentru că vorbim deschis, aş dori să vă spun că am o mare admiraţie pentru dumneavoastră. Din ziua în care v-aţi căsătorit cu domnul Rolfe, mi-am dat seama, din experienţă, că sunteţi o persoană remarcabilă. Aveţi – se opri puţin, privind-o în ochi – ceea ce eu am admirat întotdeauna: curajul. Şi veţi avea nevoie de curaj, doamnă, spuse înclinându-se uşor, înainte de a continuă. V-aş ruga să mă scuzaţi, însă mai am câte ceva de făcut.

O părăsi.

Simţindu-se disperat de singură, Helga trecu pe terasă, pentru a contempla lacul sub clar de lună. Se gândi la Chris. Noaptea şi ziua următoare aveau să fie interminabile pentru ea.

Curaj?

Ce dorise să spună Hinkle?

La culcare, luă trei somnifere care, din fericire, o eliberară de griji.

La opt şi jumătate, Hinkle bătu la uşă şi împinse în cameră măsuţa rulantă cu micul dejun, încă ameţită de pastile, Helga se ridică de pe pernă.

— Întotdeauna punctual, Hinkle, spuse ea, zâmbindu-i. Am mare nevoie de cafea.

— Sper că aţi dormit bine, doamnă, urmă Hinkle, turnând cafeaua.

— Am luat trei pastile.

Îi întinse ceaşca şi se dădu un pas îndărăt.

— Doamnă, ziua de astăzi va reprezenta o încercare pentru dumneavoastră. Dacă am înţeles bine, domnul Archer se va întoarce abia mâine dimineaţă.

Helga încuviinţă.

— În acest caz, v-aş sugera puţină destindere. Când nu avem altceva de făcut, aşteptarea devine apăsătoare.

— Nu-ţi face probleme. O să mă instalez pe terasă. Trebuie să mă gândesc la o mulţime de lucruri.

— Este cel mai rău lucru, doamnă, declară ferm Hinkle. Propun doamnei să meargă la Como şi să privească vitrinele, după care să ia masa de prânz, tot acolo. Dacă doamna va rămâne pe terasă, asta nu va face decât să sporească starea de tensiune.

Avea dreptate, bineînţeles. Rămâneau treizeci şi şase de ore de aşteptare, pline de nelinişte, până la întoarcerea lui Archer. Timp în care nu putea face nimic pentru Chris.

— Foarte bine, Hinkle. Voi pleca la Como.

N-avea de unde să ştie că Hinkle aştepta plin de nerăbdare un telefon de la Jean Faucon şi nu dorea ca ea să fie la vilă când acesta avea să sune.

Pe la unsprezece, când Helga, palidă, trasă la faţă, plecă, în sfârşit, Hinkle răsuflă uşurat. Ezitant, neîncrezător, începu să umble de colo-colo pe terasă, uitându-se mereu la ceas.

Apelul telefonic atât de aşteptat nu veni decât pe la ora unu şi jumătate, când Hinkle terminase treaba şi mâncase un sandviş, drept masă de prânz. Auzind soneria, se grăbi să intre în salon, unde ridică receptorul.

Ajunsă la Como, Helga intră în circulaţia aglomerată şi, într-un târziu, găsi un loc unde să parcheze Rolls-ul. Se plimbă prin oraş, admiră distrată vitrinele, fără a-şi putea lua gândul de la

Chris. Oare ce făcea în acest moment? Îi dădeau brutele alea mizerabile de mâncare? Banii aveau să fie pregătiţi mâine, iar când scursura de Archer avea să apară, n-avea decât să-i ia. Iar seara, Chris avea să se întoarcă! Simţea dorinţa crescând în ea, cu gândul la noaptea următoare. El şi ea, regăsiţi! Cele două milioane? Nu însemnau nimic pentru ea! Îl iubea… Doamne, cât îl iubea! Imediat ce aveau să se revadă, vor lua avionul spre Paradise City, ca să se căsătorească acolo. Era sigură că în prezent se împăcase cu Hinkle. Vila Helios urma să fie pusă în vânzare, îi trezea prea multe amintiri dureroase. N-avea să mai poată pune niciodată piciorul acolo. După masa de prânz, se întoarse la Lugano. Văzând firma unei agenţii imobiliare, parcă maşina şi intră, doar aşa, ca să mai treacă timpul. Intră în vorbă cu un elveţian foarte curtenitor, care o asigură că vila putea fi vândută fără nicio problemă. Exista o clientă bogată care căuta exact o proprietate frumoasă, iar preţul cerut de Helga părea foarte rezonabil. Fără niciun regret, îi spuse că în cincisprezece zile urma să-i pună la dispoziţie cheile.

Mai liniştită, se duse să mănânce o friptură la hotelul *Eden,* apoi se întoarse la vilă.

În clipa în care intra pe poartă, avu surpriza să vadă venind pe alee un poliţist în uniformă de culoare închisă, pe motocicletă. Trecu în viteză pe lângă ea, cu casca albă strălucind în lumina lunii.

Parcă maşina în garaj şi urcă treptele, când Hinkle deschise uşa.

— Ce căuta poliţistul acela aici? întrebă scurt.

— Uitasem să mă înscriu la flotanţi, doamnă, răspunse imperturbabil Hinkle. S-a rezolvat totul. Aţi petrecut o zi plăcută?

— N-a fost rea, răspunse ea şi trecu în salon. Am scos vila la vânzare. Imediat ce se întoarce domnul Grenville, vom pleca la Paradise City. Aş dori să rămâi aici, să te ocupi de lichidarea mobilierului şi de vânzare.

— Sigur, doamnă.

Ea îi adresă un zâmbet.

— Eşti atât de fidel, Hinkle. După ce această proprietate va fi vândută, vreau să vii să pregăteşti totul în vederea căsătoriei.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Era în ochii lui Hinkle o tristeţe care o tulbura.

— Va fi totul bine, nu-i aşa, Hinkle?

— Să sperăm. Doamna mai doreşte ceva?

Ea se întoarse spre pendula de pe şemineu.

Era nouă şi un sfert. Încă paisprezece ore de aşteptare până la sosirea lui Archer.

— Nu. O să mă culc. Ai răbdare cu mine, Hinkle. Nu pot să nu mă gândesc tot timpul la el… ce face… cum îl tratează oamenii aceia îngrozitori…

— Înţeleg, doamnă.

Ea puse mâna pe braţul valetului.

— Nu ştiu ce m-aş face fără dumneata.

Îl lăsă şi urcă în dormitor, închizând uşa. Hinkle făcu un tur prin casă, încuie peste tot, închise obloanele şi abia apoi se duse în camera

lui. Pe pat, se afla un plic voluminos, pe care îl adusese poliţistul motociclist.

După ce îşi puse ochelarii şi deschise plicul, Hinkle se aşeză să citească ce îi trimisese Jean Faucon.

*

* *

Când Hinkle veni, împingând măsuţa rulantă, Helga era trează. Deschisese ochii pe la şapte şi jumătate. Cele trei somnifere o ajutaseră să treacă noaptea, iar acum nu mai avea niciun strop de răbdare. Urma să vină Archer. Ea avea să telefoneze la bancă şi să dea ordin pentru virarea celor două milioane de dolari în contul acestuia. Până după-masă, Archer avea să aibă confirmarea de la banca lui că banii au ajuns cu bine, după care Chris avea să se întoarcă la ea! Timp de vreo oră visase, cu gândul la el; îi simţea mâinile pe trup, aştepta clipa când aveau să zboare împreună la Paradise City, iar acest coşmar îngrozitor avea să ia sfârşit.

Hinkle întrebă aproape în şoaptă, în timp ce turna cafeaua:

— Doamna a dormit bine?

— Cu ajutorul pastilelor, Hinkle, răspunse ea oftând adânc. În seara asta, va fi aici! Aş vrea să-mi pregăteşti bagajele. Mâine vom pleca amândoi la Paradise City.

— Poate ar fi de preferat ca doamna să aştepte vizita domnului Archer. Voi face bagajele după-amiază, după plecarea lui.

Privirea ei îl înţepă.

— Hai, că nu avem de ce să ne temem! Banii sunt acolo! Domnul Grenville se întoarce astă-seară!

— Să vă pregătesc baia, doamnă, sau doriţi să vă mai odihniţi puţin?

— Aş vrea baia imediat.

Valetul păstra o expresie sumbră, care o stânjenea. Îl urmări cu privirea. Deschisese

robinetele în baie şi se pregătea să iasă din încăpere.

— Hinkle! E ceva în neregulă? Ceva ce nu mi-ai spus?

— Am de lucru, răspunse calm Hinkle. O rog pe doamna să mă scuze.

Ieşi din încăpere. Helga se încruntă. Existau momente, precum cel de-acum, în care Hinkle o exaspera. Ce naiba se întâmpla? Se ridică şi intră în sala de baie. Îi venea în minte ce spusese Hinkle: *O femeie care are de înfruntat o situaţie dificilă este mai puternică atâta timp cât e mai frumoasă.* Îşi termină toaleta şi alese un costum taior-pantalon de culoarea piersicii. Se studie în oglinda uriaşă, dădu mulţumită din cap şi coborî pe terasă.

Era zece fără un sfert. Încă două ore de aşteptare!

În momentul în care se aşeza să se încălzească la soare, îşi făcu apariţia Hinkle. Fu surprinsă să-l vadă îmbrăcat, în locul vestei albe, cu un costum bleumarin şi cu o cravată albastră, discretă. Veni spre ea, ţinând în mână un plic mare, portocaliu.

— Doamnă Rolfe, spuse el răspicat, doresc să vă vorbesc. Dar nu ca valet, ci ca un om care vă vrea binele şi care, dacă îmi permiteţi, vă este prieten.

Helga se uită lung la el.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai îmbrăcat aşa?

— În caz că veţi considera ca inacceptabil ceea ce am să vă spun, intenţionez să plec imediat.

Fără a-i cere permisiunea, îşi trase un scaun şi se aşeză. Era pentru prima oară când îşi permitea aşa ceva şi asta o ului pe Helga.

— Să pleci? Dar eu… credeam că vei înţelege, Hinkle.

— Dumneavoastră sunteţi cea care va trebui să înţeleagă, doamnă, o atenţionă el, privind-o fix.

Ca să înţelegeţi, trebuie să vă rog să ascultaţi ce am să vă spun, fără să mă întrerupeţi, după care, evident, veţi fi liberă să acceptaţi sau să respingeţi ceea ce veţi auzi.

Helga simţi un fior rece pe spinare. Presimţea o catastrofă.

— Toate astea mi se par foarte ciudate, Hinkle, dar, mă rog, ce ai să-mi spui?

— Eu am o nepoată, doamnă, fiica surorii mele. Acum cincisprezece ani s-a căsătorit cu un tânăr francez, Jean Faucon, şi s-au stabilit la Paris. Faucon este ofiţer de poliţie. La puţină vreme după căsătorie, el a fost mutat la Interpol. A făcut o carieră strălucită, iar în acest moment este comisar divizionar adjunct. Vă mărturisesc cu regret, doamnă, că din clipa în care am făcut cunoştinţă cu domnul Grenville, am avut serioase îndoieli asupra acestui domn. Ieri, i-am telefonat nepotului meu prin alianţă pentru a-l întreba dacă domnul Grenville era cunoscut serviciilor Interpol.

Helga se făcu albă ca varul.

— Cum ai îndrăznit! scrâşni ea. Eşti nebun de gelozie! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt în plus!

Privirea lui Hinkle exprima părere de rău.

— O să ascultaţi ce am de spus, doamnă. Deţin toate probele necesare pentru a vă convinge de veridicitatea a ceea ce am să vă dezvălui. Ieri seară, a venit un poliţist şi mi-a adus dosarul domnului Grenville, pe care, ca o favoare specială, nepotul meu l-a trimis cu avionul la Geneva. E vorba de o fotocopie. Domnul Grenville este căutat de poliţia germană pentru trigamie.

Helga se lăsă moale în fotoliu. Îşi prinse capul în palme, uitându-se fix la Hinkle.

— Trigamie? şopti ea cu glas răguşit.

— Da, doamnă. Conform dosarului, domnul Grenville pare să se ocupe cu vânătoarea de femei în vârstă, bogate. Aparent, metoda sa constă în găsirea unei femei bogate şi singure; o ia în

căsătorie, trăieşte cu ea până se plictiseşte, apoi o părăseşte, pentru a reîncepe cu o altă victimă.

— Nu pot să cred! strigă Helga, cu glas strident. Refuz să cred! Nu vreau să te mai ascult!

Fără să se lase impresionat, Hinkle continuă:

— Răpirea este în mod cert aranjată. Poliţia a stabilit că, în urmă cu vreo două zile, domnul Grenville şi domnul Archer au fost văzuţi împreună în Rolls-ul dumneavoastră. Nu există niciun dubiu asupra acestui lucru. Domnul Archer i-a dat cartea sa de identitate agentului de poliţie, iar domnul Grenville i-a prezentat paşaportul. Am ascultat înregistrarea pe care am efectuat-o la întâlnirea dumneavoastră cu domnul Archer. A pretins că nu-l cunoaşte pe domnul Grenville, şi cu toate astea, cu o seară înainte, se aflau împreună în maşina dumneavoastră.

Strângând pumnii, Helga închise ochii.

— Toate detaliile se află în acest dosar.

— Trigamie! repetă ea şi cuvântul îi scăpă ca un strigăt sălbatic. Voia să se însoare cu mine, netrebnicul!

Hinkle o privi cu tristeţe. Brusc, o văzu transformându-se. Se îndreptă de spate. Chipul îi deveni o mască de marmură, iar ochii, două puncte albăstrii de oţel.

Se ridică, începând să parcurgă terasa în lung şi în lat. Hinkle, rămas aşezat, îşi privea mâinile pistruiate. După câteva momente, Helga se opri lângă el.

— Femeile sunt proaste, nu-i aşa, Hinkle? îl întrebă Helga şi îşi lăsă o mână pe umărul valetului. Te rog, vrei să îmbraci iarăşi vesta albă?

Hinkle se ridică.

— Va fi o plăcere, doamnă.

Îl examină cu privirea.

— Într-o oră, va sosi Archer. Trimite-mi-l. O să mă ocup eu de el.

Tonul metalic al vocii îl linişti pe Hinkle.

— Foarte bine, doamnă.

După ce o lăsă singură pe terasă, Helga, fierbând de furie, scoase hârtiile din plicul portocaliu şi începu să le citească.

8

Archer stătea culcat în cămăruţa strâmtă a căsuţei. Abia închisese ochii toată noaptea. Fusese un adevărat şoc pentru el să-şi dea seama că ajunsese în mâinile Mafiei, iar Grenville se afla într-o situaţie şi mai proastă. Regreta amarnic că se ambalase în povestea asta cu răpirea. Gândul de a o uşura pe Helga de două milioane de dolari îi adormise prudenţa. Îşi trecu degetele prin părul rar. Numai într-un moment de nebunie, îşi spuse el, se putuse combina cu un individ de teapa lui Moses Seigal, după cum mai prostească fusese ideea de a se adresa unui infractor precum Bernie, pentru a-şi duce la capăt farsa cu răpirea.

Simpla idee de a o anunţa pe Helga că răscumpărarea era acum de zece milioane de dolari îi dădea fiori reci. Care urma să fie reacţia ei? Avea, evident, cu ce plăti, dar patima ei pentru Grenville era atât de mare încât s-o facă să scoată o asemenea sumă? Şi dacă ea punea la cale vreo şmecherie? Dacă refuza categoric? Sau, dacă banditii îi tăiau o ureche lui Grenville şi îl puneau pe el să i-o aducă văduvei?

Nici nu voia să se gândească la aşa ceva! Acest lucru nu trebuia să se întâmple! Trebuia forţată să plătească!

Ce i-ar mai fi plăcut să-şi ia valiza, să-l lase naibii pe Grenville şi să plece din Elveţia în Anglia, numai că Bernie se prinsese că avea de gând s-o întindă. Fără paşaport, cum să plece?

Se foi şi se răsuci în pat, cu chipul ud de transpiraţie. Acum, şi asta dacă putea avea încredere într-unul ca Bernie, n-avea să mai pună mâna decât pe cinci sute de mii de dolari. Un

milion îi dădea oarecare siguranţă, pe când cinci sute de mii aveau să-i reducă planurile la jumătate. Mai era şi altceva: dacă banii o dată plătiţi de Helga, Bernie avea să-i râdă în nas şi să nu-i dea nimic? Foarte posibil!

Cu inima bătându-i aiurea, Archer se ridică şi se duse la baie. Se studie în oglindă, în timp ce se rădea. Chipul lui gras era ca de ceară, iar din cauza lipsei de somn, sub ochi avea cearcăne negre. Disperarea şi neputinţa de care era cuprins se vedeau cu ochiul liber, ca o mutilare.

Căută o cămaşă curată şi până la urmă găsi una prin valiză, cu gulerul boţit şi un nasture lipsă la o mânecă. Se simţea bătrân şi mizerabil, dar îşi impuse să se linişească. Helga nu trebuia să-şi dea seama de necazul în care intrase. Doar o cunoştea atât de bine. Cum simţea că era în avantaj, devenea nemiloasă.

Făcu atunci un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, dimineaţa. Scoase din dulap sticla de whisky şi se servi cu o porţie bună, pe care o bău dintr-o înghiţitură. Îşi mai turnă una, după care, cu paharul în mână, se aşeză, simţind cum alcoolul îl încălzea şi-i dădea puteri.

Cel de-al doilea whisky îl cam ameţi, dar cel puţin se simţi mai sigur pe el.

Pe la zece şi un sfert sună telefonul.

Era Bernie.

— Domnule Archer, în câteva minute vei trata cu madam Rolfe, în numele meu. Am încredere. Crezi că vor fi probleme?

— Nu ştiu. E… e o tipă dificilă.

— M-am gândit că poate ar fi mai bine să vorbească chiar domnul Grenville cu ea. E destul de nervos, aşa că va părea convingător. Chiar aşa, domnule Archer, omul pare îngrozit de ideea de a-şi pierde o ureche. Sugerez deci să ajungi la vilă la unsprezece fix, iar jumătate de oră mai târziu, îl voi pune pe Grenville să telefoneze. În mod sigur, asta îţi va uşura sarcina.

Archer avu o ezitare, apoi înţelegând că urma să aibă nevoie de tot ajutorul posibil, răspunse:

— Da, asta e. De acord.

— Deci, la unsprezece şi jumătate, domnul Grenville va telefona, repetă Bernie şi închise.

Plimbarea lui Archer de colo-colo, prin cămăruţă, reîncepu. Dacă Grenville vorbea cu acelaşi glas isteric de cu o seară înainte, era sigur că toată rezistenţa văduvei la noile condiţii puse avea să se topească imediat, bineînţeles, cu condiţia ca ea să fie, într-adevăr, atât de îndrăgostită pe cât pretindea gigolo. Speranţa lui Archer că ea avea să plătească începu să crească, dar nu scăpă de teama că, odată afacerea încheiată, n-avea să mai vadă niciun ban de la Bernie.

Acesta îi cerea femeii cecuri la purtător, încălzit de whisky, Archer începu să râdă. Nu! El în niciun caz n-avea să-i ceară astfel de cecuri. Banii urmau să fie viraţi în contul lui secret, de care Bernie nu se putea atinge! Aşa trebuia acţionat! În felul acesta, îl avea pe Bernie la mână. N-ar fi îndrăznit să-i facă ceva, atâta timp cât banii se aflau într-un cont al lui Archer. De pe o asemenea poziţie putea trata cu Bernie. Zece milioane de dolari! I-ar da cinci lui Bernie şi ar păstra cinci pentru el. Cuprins de mărinimie, îşi promise să-i dea din partea lui un milion lui Grenville.

Pe chipul lui Archer apăru un zâmbet viclean. Se uită la ceas. Era timpul s-o ia din loc. Clătinându-se puţin, ieşi din cameră şi se urcă în Mercedes. Când ajunse în faţa vilei Helios îşi recăpătase aproape în întregime luciditatea, pierzând mult din siguranţa care pusese stăpânire pe el. Lăsând Mercedesul la capătul aleii, se apropie pe jos şi sună la uşă.

Aşteptă ceva, până când Hinkle deschise, fixându-l cu privirea.

— Bună ziua, Hinkle! începu Archer, zâmbind forţat. Cred că doamna Rolfe mă

aşteaptă.

— Exact, răspunse sec valetul. Vă rog să mă urmaţi.

Ascuns după spatele lat al lui Hinkle, străbătu salonul, ieşind pe terasă.

Purtând ochelari de soare negri, Helga era întinsă într-un şezlong, având lângă ea, pe o măsuţă, paharul cu votcă.

— Domnul Archer, doamnă, anunţă Hinkle.

Fără a întoarce capul, ea îi făcu semn să se aşeze. Hinkle împinse scaunul, astfel încât Archer, odată aşezat, să se afle în faţa ei, cu soarele în ochi.

— Poţi să ne laşi, Hinkle, spuse ea.

— Bine, doamnă, aproape şopti acesta, plecând.

— Deci, iată-ne, Helga, începu Archer.

Înainte de a se aşeza, întoarse scaunul în aşa fel încât soarele să nu-l orbească complet.

— Eşti, ca întotdeauna, superbă, continuă el.

Întunecimea ochelarilor de soare îl enerva.

Ochii văduvei, care, ştia asta din experienţă, îi dezvăluiau stările, rămâneau ascunşi.

Ea nu spuse nimic şi rămase imobilă. Mâinile i se odihneau pe genunchi. Părea complet detaşată.

Archer îşi drese glasul.

— Am veşti proaste, Helga. Mai întâi, vreau să înţelegi că reprezint un client şi că, vorbindu-ţi astfel, nu fac decât să-i respect instrucţiunile.

Făcu o pauză, însă, cum ea nu spunea nimic, continuă:

— Clientul meu şi-a dat între timp seama de importanţa averii tale. Unul dintre amicii săi din Mafie tocmai a încasat o răscumpărare de şapte milioane de dolari în schimbul victimei unei răpiri. Acum el a mărit răscumpărarea. Cere zece milioane de dolari în schimbul lui Grenville.

Helga rămase tăcută, nemişcată. După un timp, văzând lipsa ei de reacţie, Archer, lac de transpiraţie, întrebă neliniştit:

— Ai auzit ce-am spus?

— Nu sunt surdă, răspunse Helga, iar tonul metalic din glasul ei îl surprinse.

— Ei bine, asta e. Te asigur că nu am niciun amestec. Ce ai de zis? Eşti gata să plăteşti zece milioane de dolari pentru a-l recupera pe Grenville?

Helga îşi schimbă poziţia, precum o pisică întinzându-se.

— Cât îţi revine din asta? vru ea să ştie.

— Nu te priveşte! se răsti Archer. Da sau nu?

Ea întoarse capul şi o simţi privindu-l fix, însă, din cauza ochelarilor întunecaţi, nu-i putu citi nimic pe chip.

— Şi dacă ar fi nu?

Iat-o, aşadar că juca dur, iar pe Archer îl cuprinse ameţeala.

— Te priveşte, urmă Jack. Grenville se află în mâinile unor tipi extrem de duri. Îmi pare rău că am intrat în combinaţie cu ei. Dacă refuzi să plăteşti, îi vor tăia o ureche şi mă vor obliga să ţi-o aduc. Mă aflu într-o situaţie îngrozitoare. La fel şi Grenville. Te asigur, Helga, că, dacă vrei să-l mai vezi, trebuie să plăteşti.

Fără a-şi lua ochii de la el, la adăpostul ochelarilor negri, îl ironiză:

— Eşti prins într-o cursă?

— Ţi-am explicat, doar. N-am ştiut că aveam de-a face cu Mafia. Sunt total lipsiţi de scrupule. Sunt obligat să fac ce spun ei.

— Ce neplăcut!

El se înfurie.

— Pierdem timpul! Care e răspunsul? Da sau nu?

Încă o dată, Helga se întinse ca o pisică, după care goli paharul de lângă ea.

— Ce ştii despre un tip pe nume Timothy Wilson? îl întrebă ea.

Luat din scurt, Archer se uită la ea.

— Timothy Wilson? Nu cunosc niciun Timothy Wilson şi nu mă interesează! Îţi pun o întrebare: da sau nu?

Helga îşi aprinse o ţigară.

— A fost o vreme când te consideram un om inteligent, priceput şi pe fază. De când ai devenit escroc, falsificator şi şantajist, iar acum un acolit de-al Mafiei, nu mai meriţi nici măcar dispreţ.

Archer strânse pumnii.

— Uite ce e! M-am săturat de insultele tale! Dacă vrei să-ţi recapeţi amantul, fă rost de zece milioane de dolari, pe care o să-i virezi într-un cont la Geneva! Dacă nu vrei să-l mai vezi, spune!

Pe buzele femeii apăru un zâmbet amar.

— Nenorocitule! Prost mai eşti, Archer! Lasă-mă să-ţi povestesc despre Timothy Wilson. Tatăl său a fost un amărât de instructor de golf care, cel puţin, l-a învăţat pe fiu-su să joace golf. Acesta era un băiat frumos şi ros de ambiţii. Pretinde că a studiat la Eton şi Cambridge, dar în realitate a plecat de acasă la şaisprezece ani şi a ajuns la Paris, unde a cărat bagaje la *Crillon.* Acolo a învăţat franceza, dar munca nu se lipea de el deloc. A plecat apoi în Italia, unde a servit într-un mic restaurant din Milano şi a învăţat italiana. Nici munca de-acolo nu-l interesa deloc. Tot ce conta în viaţa lui erau femeile. Din Italia a trecut în Germania, unde a fost camerist de etaj la hotelul *Adlon* şi, evident, a învăţat germana. S-a îndrăgostit de el o băbătie bogată care i-a propus căsătoria. S-au căsătorit şi, vreme de doi ani, a trăit pe spinarea ei, ca un trântor, după care s-a plictisit. Şi-a găsit o altă bătrână bogată şi îndrăgostită pe care a luat-o de nevastă, încă o dată, s-a plictisit de pretenţiile ei şi s-a însurat cu o a treia, tot bătrână, putred de bogată. Înainte de asta, Timothy Wilson îşi schimbase numele, devenind Christopher Grenville.

Un şoc electric îl străbătu pe Archer. Deschise gura să spună ceva, însă glasul văduvei îl biciui:

— Am un dosar de la poliţie referitor la Grenville, alias Wilson. E căutat de poliţia federală din Germania pentru trigamie.

În timp ce Archer se făcea tot mai mic în fotoliu, cu chipul şiroind de transpiraţie, în salon se auzi sunând telefonul.

— Încă mai crezi în careul tău de aşi? îl întrebă Helga. Parcă aşa ai zis, nu? Că ai toţi aşii?

Pe terasă îşi făcu apariţia Hinkle.

— Iertaţi-mă, doamnă. La telefon este domnul Grenville. Vrea să vă vorbească.

Când Helga scutură din cap, Archer îşi văzu năruită şi ultima speranţă.

— Nu am ce să vorbesc cu el, îl anunţă ea.

— Bine, doamnă.

Valetul se întoarse în salon. În liniştea grea care se aşternu, Archer îl auzi vorbind la telefon:

— Doamna nu doreşte să vă vorbească.

Moment în care Helga îşi scoase ochelarii de soare, privindu-l în faţă pe Archer. Fulgerarea de furie pe care i-o citi în ochi îl înspăimântă.

— Ieşi afară! Nu cred o vorbă din toată povestea! Mafia! O minciună grosolană! Împreună cu mizerabilul acela, aţi născocit un complot ridicol ca să mă stoarceţi de bani! Ziceai că nu-l cunoşti pe Grenville, mincinos ordinar! Am de la poliţie dovada că aţi fost văzuţi împreună! Să nu te mai văd niciodată! N-ai nici măcar atâta inteligenţă pentru o cacealma! Dispari de-aici!

Archer, care părea în pragul infarctului, îşi lărgi gulerul, de parcă se sufoca.

Cu chipul ca de piatră, Helga îl urmărea cu privirea.

Într-un târziu, gâfâind, Archer articulă:

— Helga, trebuie să mă asculţi! Trebuie să mă crezi! O să-ţi spun adevărul. Răpirea a fost pusă la cale de Grenville împreună cu mine. Cunoşteam un tip dubios la Geneva şi, ca un dobitoc ce sunt, i-am cerut să-mi găsească doi tipi de încredere, pentru executarea planului. Jur că

acesta e adevărul! După ce au pus mâna pe Grenville, răpirea s-a transformat într-una reală. Mi-au luat paşaportul. M-au obligat să vin aici. Grenville nu înseamnă chiar nimic pentru tine? întrebă el şi ridică braţele, în culmea disperării. Îl iubeai! Dacă nu plăteşti, îl vor desfigura! Sunt îngrozitori, n-au nicio milă, nişte monştri! Helga, trebuie să faci ceva ca să-l salvezi!

Ea îşi aprinse o ţigară, iar Archer putu să observe că mâna nu-i tremura deloc.

— Da, l-am iubit, recunoscu ea, calmă, dar s-a terminat. Cum ar mai putea o femeie să iubească un mincinos şi un escroc, ajuns atât de jos, încât să se căsătorească de atâtea ori cu femei în vârstă, numai ca să poată trăi în lux?

Glasul îi deveni strident, iar trăsăturile deformate de furie. Se apleca înspre el, urlând.

— Nu cred o iotă din povestea cu Mafia! Ai fost mereu doar un impostor demn de milă! Ieşi afară! Consideră-te norocos că nu te dau pe mâna poliţiei, pe tine şi pe amicul tău trigam, dar te avertizez că, dacă mai îndrăzneşti vreodată să vii aici sau să mă cauţi, vei regreta. Acum, afară!

Hinkle reveni pe terasă, punând o mână pe umărul lui Archer.

Acesta se sculă cu greu, aproape plângând.

— Helga, jur că ţi-am spus adevărul! strigă. Oamenii ăia…

Cu o forţă surprinzătoare, Hinkle îl înşfăcă de braţ şi îl răsuci, împingându-l până la uşa de la intrare.

Împleticindu-se pe alee, Archer se instală greoi la volanul maşinii. Hinkle îl urmări până când dispăru, după care se întoarse pe terasă.

Cu pumnii strânşi şi buzele fremătând, Helga îi spuse cu glas impersonal:

— Fă bagajele, Hinkle. Plec mâine.

— O idee înţeleaptă, doamnă.

O privi plin de tristeţe, apoi se duse înăuntru, luând valizele din dulap.

Helga îşi trecu palma peste ochi. Timothy Wilson! Nu numai escroc, dar şi trigam! Şi cât îl iubise! Un bărbat care, conform poliţiei, se ocupa cu vânătoarea de femei bătrâne! Nu credea un cuvânt din ceea ce înşirase Archer despre Mafie. Mai încercase şi altă dată s-o înşele, însă îl contrase. Grenville împreună cu el speraseră că, înspăimântată de povestea ridicolă cu Mafia, avea să plătească răscumpărarea. N-aveau decât să se ducă dracului amândoi!

Trase aer în piept. Hotărât, pentru ea, bărbaţii reprezentau o catastrofă. Trebuia neapărat să se elibereze de această dorinţă sexuală devoratoare, care nu-i aducea decât mari necazuri. Închise ochii, şi în minte îi reveniră minunatele clipe petrecute în braţele lui Chris. Poate, dacă ar fi fost un hoţ sau un criminal, l-ar fi iertat, dar un trigam, un profitor demn de dispreţ… asta nu!

Se ridică şi intră în cameră, unde Hinkle îi împăturea meticulos hainele.

— Ce mizerie, nu-i aşa, Hinkle? întrebă ea, chinuindu-se să zâmbească. Voi fi fericită că plec, zise ea şi îi atinse fugar braţul. Îţi mulţumesc pentru că îmi eşti un prieten atât de bun şi de devotat.

Hinkle o privi întristat.

— Aveţi curaj, doamnă, iar îndrăzneala învinge necazurile.

*

* *

Conducând spre Paradiso, Archer, copleşit de panică, se simţea ca un şobolan prins în cursă. Cum Helga refuzase să discute cu Grenville, Bernie înţelesese, probabil, că ea nu avea de gând să plătească. Oare ce urma să facă acesta? Putea să-l elibereze pe Grenville sau să devină rău.

În orice caz, Archer nu dorea să mai fie amestecat. Hotărî să-şi ia valiza şi s-o şteargă cât mai repede spre Geneva. Urma să povestească la consulatul Statelor Unite că îşi pierduse paşaportul

şi că o afacere urgentă îl chema în Anglia. Avea să arate vechea carte de vizită, profesională. Cu siguranţă, aveau să-l ajute!

Regretă că nu-şi pusese valiza în portbagajul Mercedesului, în loc s-o lase la căsuţă. În ea erau toate lucrurile lui sărace, de care avea absolută nevoie! Dacă se grăbea, avea cu siguranţă timp s-o ia şi s-o întindă, înainte ca Bernie să vină după el.

Circulaţia aglomerată de pe faleză îl obligă să conducă încet, aşa că ajunse la căsuţă lac de sudoare. Coborî din maşină şi o luă la fugă pe alee, intrând în casă. Valiza se afla în hol, acolo unde o lăsase. Tocmai când punea mâna pe ea, din cameră apăru Bernie. Nu mai era acel Bernie mieros şi zâmbitor, cu care avusese a face, ci cu adevăratul bandit, ai cărui ochi scânteiau de furie.

— Vino încoace! mârâi acesta. Ce s-a întâmplat? De ce n-a vrut să vorbească?

Palid, şi cu inima bătându-i aiurea, Archer intră cu pas nesigur în salon.

— Nu va plăti.

Bernie scuipă pe covor.

— O să plătească!

Se postă în faţa lui Archer şi începu să zbiere cu glas plin de furie:

— Dobitoc incapabil ce eşti! O să-ţi arăt eu cum trebuie să te porţi cu una ca ea! Treci încoace!

Răutatea lui îl îngrozi pe Archer, care încercă să bată în retragere.

— Vino cu mine! urlă Bernie, ieşind din căsuţă pe alee, unde urcă în maşina lui Archer. După o ezitare scurtă, Archer, învins, realiză că nu putea decât să se supună; apucă valiza şi se sui lângă Bernie în Mercedes.

Fără o vorbă, cu chipul bărbos vânăt de furie, Bernie porni către prăvălia lui Lucky.

— Du-te şi deschide poarta!

Archer făcu ceea ce i se cerea. Nu fără dificultate, pentru că tremura ca frunza. Bernie parcă maşina în curte.

— Hai!

Intră în garaj, urcă în fugă scara şi năvăli în camera încăpătoare, cu Archer după el.

Într-un fotoliu stătea Grenville, neras, complet pierdut. Zărindu-l pe Archer, se sculă dintr-un salt.

— Ce s-a întâmplat? ţipă răpitul ca un nebun. De ce n-a vrut să vorbească?

— Mi-aş dori să nu te fi cunoscut niciodată, i-o întoarse Archer care, simţindu-şi picioarele moi, se lăsă pe un scaun. Vrei să ştii de ce n-a vrut să-ţi vorbească? Pentru că ai trei neveste cu acte în regulă! Dac-aş fi ştiut că eşti căutat de poliţie pentru trigamie, aş fi stat departe de tine! De ce nu mi-ai spus, fir-ar a dracului de treabă?

Chipul lui Grenville luă nuanţa cauciucului.

— Ştie?

— Ştie! Are o copie după dosarul tău întocmit de poliţia germană! Dumnezeu ştie cum a făcut rost de el, dar are acum dovada că te numeşti Timothy Wilson şi că eşti un personaj fabricat! Ştie că te-ai însurat cu trei băbătii pentru banii lor şi că toate trei sunt bine sănătoase!

— Dumnezeule! exclamă Grenville şi se uită în jur cu o privire de nebun. Trebuie să dispar! O să anunţe poliţia!

Auzindu-l, Bernie interveni brutal:

— Sunteţi doi amatori nenorociţi! Dacă vă închipuiţi că o să las să-mi zboare de sub nas zece milioane de dolari, sunteţi bătuţi în cap! Mă duc să văd dacă paraşuta asta e chiar aşa de obraznică!

Se duse la uşă şi scoase un fluierat. Segetti şi Belmont, care se aflau în magazie, urcară imediat.

— Femeia refuză să plătească, îi anunţă. Va trebui s-o îmblânzim. Tăiaţi-i urechea! ordonă el, arătând spre Grenville, apoi se întoarse brusc către Archer, pe care îl fulgeră cu privirea. Ai să-i duci urechea, cu sângele curgând din ea, şi dacă tot nu plăteşte, i-o duci şi pe cealaltă. Dacă nici aşa nu

vrea, o să-i duci în fiecare zi câte un deget, până când se satură!

Gata să leşine, Archer bâlbâi îngrozit:

— Ascultaţi-mă! Dacă era hoţ, falsificator, orice în afară de trigam, ea l-ar fi iertat şi-ar fi plătit. Nu pricepeţi? El i-a promis s-o ia de nevastă, iar ea descoperă acum că are mai multe neveste legitime! N-o să plătească niciodată!

Bernie scuipă încă o dată pe jos.

— Nimic nu ne împiedică să încercăm. Taie-i urechea, Jacques!

Belmont duse o mână la spate, de unde scoase la iveală un cuţit lung, ascuţit ca un brici. Se uită la Segetti, care aprobă, pe urmă scoase din buzunar o măciucă scurtă, îmbrăcată în piele.

— O simplă lovitură în cap, domnule Grenville, spuse Bernie, cu un rânjet hidos. N-o să simţi mare lucru. Jacques e un expert. Probabil, o să doară puţin, asta mai târziu, dar merită încercat.

Grenville se dădu îndărăt, în timp ce Archer, sufocându-se, îşi ascundea faţa în palme. Cu glas răguşit, Grenville strigă:

— Staţi puţin! Ascultaţi-mă! Pot să vă spun cum să o stoarceţi de cincisprezece milioane de dolari! Eu o cunosc… voi, nu! Cincisprezece milioane, bani siguri!

Cu un gest al mâinii, Bernie îl opri pe Segetti, care o şi pornise spre Grenville.

— Cincisprezece milioane? Ar fi interesant. Povesteşte.

— Violenţa o îngrozeşte, zise Grenville, cu chipul şiroind de transpiraţie. Greşeala noastră a fost să-l trimitem pe Archer la ea. Ar fi trebuit să vă duceţi chiar voi. Aţi fi reuşit s-o convingeţi, dar acum e prea târziu ca să mă mai folosiţi pe mine ca momeală. Există însă altcineva… Va trebui să vă duceţi voi să vorbiţi cu ea.

— Bine, o să-i vorbesc… dar despre ce?

Ochii lui Archer îl fixau pe Grenville, în timp ce Belmont îşi făcea de lucru cu cuţitul, iar Segetti

lovea uşor măciuca de palmă, amândoi nescăpându-l din ochi.

— Ar fi trebuit să ne gândim mai demult la asta, continuă Grenville. Am fi scăpat de toate mizeriile astea. E atât de simplu… atât de uşor.

Bernie înaintă, împungându-l pe gigolo cu arătătorul său gros, în piept.

— Ce e atât de simplu şi uşor? întrebă Max nervos.

Grenville îi explică.

*

* *

Puţin după opt şi un sfert, Helga se trezi dintr-un somn artificial produs de pastile. Se întinse, contemplând camera luxoasă. Nu simţea niciun regret, pentru că avea să o părăsească definitiv. Acum vila îi evoca prea multe amintiri nefericite. Se gândi la Chris, uşurată că nu mai simţea nicio strângere de inimă pentru el. În câteva săptămâni, îşi promise ea, o să-l uite. Va rămâne doar o altă umbră a trecutului ei.

Cât de prudent trebuie să fii, îşi spuse, când te crezi îndrăgostit. Ce înseamnă dragostea, în fond? Trebuia să fie cinstită cu ea şi să recunoască: niciodată nu ştiuse. Iar acum, începea să creadă că nici n-avea să ştie vreodată. Dragostea însemna iluzie. Atâţia bărbaţi şi femei îşi închipuie că se iubesc, pentru ca într-o bună zi să descopere că au devenit străini. Ştia în acelaşi timp că tot atâţia bărbaţi şi femei descopereau dragostea ca pe o bază solidă a înseşi existenţei lor. Pentru ea, fusese doar plăcerea sexuală. Sexul! Un blestem care-i influenţase viaţa. Chiar crezuse că îl iubea pe Chris, dar când Hinkle îi demonstrase că bărbatul acela fermecător era nu numai un poligam, dar şi un gigolo profitor, dragostea pentru el încetase brusc, aşa cum ai stinge o lampă.

În câteva ore avea să fie la aeroportul din Geneva, lăsându-i lui Hinkle grija de a vinde vila şi mobilierul. Urma să ia avionul spre Paradise

City, unde să-şi reia existenţa solitară şi monotonă, plicticoasele consilii de administraţie de la New York şi munca în compania lui Loman şi Winborn. Iată care avea să fie existenţa ei, de-acum înainte. Iar în iunie avea să împlinească patruzeci şi cinci de ani!

Întoarse privirea spre ceasul de pe noptieră. Nouă fără douăzeci. Hinkle era în întârziere! N-avea nicio importanţă, în fond, nu simţea nevoia urgentă de cafea. Avusese şi el o zi grea, cu făcutul bagajelor şi rezolvarea treburilor ei personale. În mod sigur recuperase, dormind până mai târziu.

Închise ochii şi aţipi, trezindu-se într-o tresărire la nouă şi zece.

Tot nicio urmă de Hinkle?

Se sculă şi intră în baie, să facă un duş. Îmbrăcă un halat şi coborî în salon. Obloanele ferestrelor erau închise. Le deschise, nedumerită, apoi se duse la uşa principală, ale cărei zăvoare erau trase. Deschise uşa, privind aleea scurtă care ducea la drum.

Îi trecu prin cap gândul că Hinkle coborâse, probabil, la Castagnola să caute lapte proaspăt. Ridică din umeri. Asta nu se mai întâmplase niciodată, dar, cine ştie, poate că laptele se acrise. Simţindu-se cuprinsă de o ameţeală uşoară, se duse în bucătărie să se uite în frigider. Găsi în el trei cutii de lapte. Se simţi, brusc, cuprinsă de teamă. Să fie Hinkle bolnav? Vreo criză cardiacă după toate emoţiile din seara trecută? Se întoarse val-vârtej în camera ei, unde îmbrăcă un costum-pantalon roşu. Îi luă mai puţin de trei minute, după care alergă pe coridorul lung, spre camera lui Hinkle. Bătu la uşă şi aşteptă, cu inima strânsă. Bătu încă o dată. Niciun răspuns. Adunându-şi tot curajul, deschise uşa.

Patul era făcut. Odaia în perfectă ordine, dar nici urmă de Hinkle.

Cuprinsă de panică, străbătu coridorul, coborând în garaj. Volkswagen-ul lui Hinkle era

acolo, lângă Rolls-ul Camargue. Deci nu coborâse în sat! Şi-atunci, unde era?

Să fie în grădină, doborât de vreo criză de inimă? Coborî treptele abrupte, uitându-se peste tot, până la poarta mare care dădea la şosea. Poarta era încuiată cu cheia. Sigură că Hinkle nu se afla în grădină, urcă la vilă cu telescaunul.

Unde era Hinkle?

În toată scurta căutare, Helga realiză cât de mult însemna pentru ea acest servitor devotat. Ştia că era singurul ei prieten adevărat. Acum, absenţa lui o speria. Hotărâse, oare, să o părăsească? Nu! N-ar fi făcut niciodată aşa ceva, fără să o anunţe! Şi-atunci, ce se întâmplase? Unde era?

Cabina minusculă a telescaunului se opri şi ea traversă terasa, intrând în salonul de zi, întrebându-se dacă trebuia să anunţe poliţia. Se opri brusc.

Un individ solid cu barbă mare, neagră, cu trăsături grosolane şi ochi mici care scânteiau, stătea tolănit într-unul dintre fotoliile confortabile, având o ţigară în colţul gurii. Purta o bluză albastră, jegoasă, cu guler rulat şi pantaloni gri, pătaţi de grăsime. Pe genunchi ţinea o bormaşină electrică portabilă, al cărei ştecher îl băgase într-o priză din apropiere.

Vederea acelui tip respingător îi pricinui un şoc femeii, care simţi că îngheaţă. Îşi dădu seama că era singură cu el. Hinkle nu se afla acolo, s-o apere, dar, recâştigându-şi voinţa de fier, întrebă cu glas stăpânit:

— Ce cauţi aici?

Bernie rânji. Pomi bormaşina şi, aplecându-se, făcu o gaură în măsuţa joasă, veche, de lângă el. Apoi mai dădu o gaură. Opri maşinăria.

— Practică scula, nu, domniţă? întrebă el.

Helga tresări, îngrozită.

— Ce doreşti? întrebă ea, imobilă.

— M-am gândit c-ar fi vremea să stăm de vorbă, domniţă. S-ar părea că neisprăvitul de

Archer n-a reuşit să te convingă că nu glumim. După câte spune el, iubiţelul nu mai înseamnă nimic pentru dumneata. Voiam să-i tai o ureche, dar el mi-a dat o idee mai bună.

Se apleca iarăşi, găurind masa pentru a treia oară.

Aşadar, Archer nu spusese prostii! Acest individ cu aer brutal trebuia să fie un mafiot, gândi Helga. Studiindu-l, îşi dădu seama că era prea puternic pentru a încerca să-l domine.

— Ce doreşti?

Vocea ei îşi pierduse din siguranţă. El scoase burghiul din gaură.

— Cincisprezece milioane de dolari, domniţă, în cecuri la purtător.

Se apleca înspre ea, continuând cu glas uscat:

— Servitorul dumitale, Hinkle, se află în mâna mea. Grenville zice că ţii la Hinkle. Adevărat?

Helga simţi cum o cuprinde slăbiciunea. Clătinându-se, se lăsă într-un fotoliu.

— Unde e?

— Vei vedea. O să-i facem o vizită, amândoi, zise Bernie şi mai găuri o dată masa. Practică maşinărie, nu-i aşa? Dacă nu plăteşti, îţi voi oferi o mică demonstraţie şi o să te răzgândeşti rapid. Hai să mergem! rosti Max scurt, ridicându-se.

— Nu merg nicăieri!

Bernie se uită urât la ea.

— Am zis că o să mergem, domniţă, aşa că, ascultă-mă puţin. Te-ai gândit vreodată ce se întâmplă când unui tip i se găuresc rotulele cu bormaşina asta? O să faci ce spun eu, că, dacă nu, amărâta dumitale de slugă nu va mai putea merge niciodată.

Helga era verde de spaimă. Avusese întotdeauna oroare de violenţă, iar această ameninţare îngrozitoare o făcea să-i vină să vomite… Să-i facă una ca asta cuiva… lui Hinkle!

— O să plătesc, bâigui ea şi se ridică la rândul său, nu fără dificultate. Voi telefona imediat la bancă.

Bernie se uită la ea, aprobă, iar chipul i se lăţi într-un rânjet.

— Iată o idee rezonabilă, dar fără şmecherii, da? Te duci şi aranjezi. Vreau cecurile mâine dimineaţă, aici, sau dacă nu, bormaşina îl mănâncă!

Tremurând toată, Helga ridică receptorul telefonului.

— Nu va fi nevoie, doamnă, se auzi o voce profundă de prelat.

Helga se întoarse.

În cadrul uşii cu geamuri, stătea Hinkle, încadrat de doi tipi solizi, înarmaţi cu pistoale automate. Neras, puţin şifonat, era totuşi Hinkle în persoană.

Bernie se ridică, lăsând din mână bormaşina, în timp ce unul dintre zdrahoni se apropie de el.

— Salut, Bernie, spuse namila. Ţi-ai făcut destul de cap. Acum e rândul nostru. Hai, să mergem!

Cu ochii la pistol, Bernie ridică din umeri.

— Nu poţi să-mi pui nimic în cârcă, Bazzi, scrâşni, ştii bine asta.

Uriaşul zâmbi.

— Putem încerca, Bernie. Urmează-ne!

Traversând salonul, Bernie îl fulgeră cu privirea pe Hinkle. Cei doi ofiţeri de poliţie îl urmară. Se auzi uşa de la intrare, urmată de zgomotul unei maşini care pornea.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru ţinută, doamnă. Nu arăt deloc prezentabil. Dacă îmi acordaţi câteva minute, vă pregătesc cafeaua.

Pe obrajii femeii se prelinseră lacrimi. Se aruncă în braţele lui, strângându-l lângă ea.

— Mi-a fost atât de frică, Hinkle! Dacă îţi făceau ceva rău…

— Doamnă! protestă energic valetul. Scuzaţi-mă câteva minute.

O bătu părinteşte pe umăr, după care se desprinse şi plecă repede spre camera lui.

Lăsându-se într-un fotoliu, Helga plânse cu lacrimi fierbinţi.

Se liniştise când Hinkle, într-o ţinută impecabilă, apăru, împingând măsuţa rulantă.

— V-aş sugera un deget de coniac în cafea, doamnă, spuse el. Face bine la nervi.

Cu buzele tremurând, ea încercă să zâmbească.

— La toate te gândeşti, Hinkle, dar nu am de gând să beau nimic dacă nu rămâi cu mine. Ia loc, te rog.

Sprâncenele lui Hinkle se ridicară.

— Stai jos! ordonă sec Helga.

— Foarte bine, doamnă. Mă duc să mai aduc o ceaşcă.

Se întoarse după câteva momente, cu o ceaşcă şi o linguriţă. După ce turnă cafeaua, adăugă coniacul şi se aşeză în faţa ei.

— Trebuie să-mi cer scuze, rosti valetul. V-am supus unei încercări teribile, dar vă asigur că poliţia a insistat, pentru că, după părerea lor, era singura modalitate de a-i prinde în plasă pe aceşti bandiţi.

Helga bău puţină cafea. Simpla prezenţă a lui Hinkle avea asupra ei un efect liniştitor.

— Povesteşte-mi, Hinkle, vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat.

— Desigur, doamnă. După cum ştiţi, i-am telefonat nepotului meu, Jean Faucon, în legătură cu domnul Grenville. Ceea ce nu ştiţi este că l-am pus la curent pe Faucon cu întreaga situaţie: pretinsa răpire a domnului Grenville şi pretenţiile domnului Archer, care voia să vă stoarcă două milioane de dolari, ca răscumpărare. Faucon a alertat poliţia elveţiană. Inspectorul Bazzi a pus vila sub supraveghere, încă de acum două zile. Ce

dorea el era să descopere unde se ascundeau domnii Grenville şi Archer. Când l-am dat afară pe Archer, un ofiţer de poliţie l-a urmărit până la căsuţa pe care o închiriase în Paradiso, şi aici a intrat în scenă acest Bernie. Aparent, Bernie e binecunoscut de poliţie, dar a fost destul de şmecher ca să nu poată fi închis niciodată. Poliţia i-a urmărit pe domnul Archer şi pe Bernie până la un mic magazin din Lugano, pus şi acesta sub urmărire. Poliţiştii elveţieni au foarte multă răbdare. Au stat la pândă. Aparent, Bernie a hotărât să mă răpească, având în vedere că pe dumneavoastră nu vă mai interesa soarta domnului Grenville. Răpirea aceasta nu fusese prevăzută de poliţie, dar cum vila noastră era supravegheată, n-aveau niciun motiv să intre în panică. În această dimineaţă, când descuiam uşa de la intrare, conform obişnuinţei, m-am trezit înhăţat de doi derbedei, care m-au azvârlit cu forţa într-o maşină, cu care m-au dus la un magazin, în spatele căruia se află un fel de conac. Acolo am dat de domnii Grenville şi Archer, cât şi de acest individ mizerabil, Bernie. Poliţia a continuat să stea la pândă. Bernie a plecat, venind aici, ca să vă ameninţe. Imediat după plecarea lui, poliţia, la ordinul inspectorului Bazzi, i-a arestat pe Grenville şi pe Archer, împreună cu cei doi derbedei. După care, împreună cu inspectorul Bazzi, am venit aici cu maşina, ajungând la timp ca să-l auzim pe Bernie ameninţându-vă, zise Hinkle şi se opri o clipă. Asta e toată povestea, doamnă. Regret că aţi fost supusă unei asemenea încercări, şi că acel vandal a stricat o asemenea frumuseţe de măsuţă.

— Puţin îmi pasă de măsuţă! exclamă Helga. Sunt atât de fericită să te revăd!

— Mulţumesc, doamnă, rosti Hinkle, terminându-şi de băut cafeaua. Întreaga situaţie va fi tratată cu cea mai mare discreţie. Inspectorul Bazzi afirmă că domnul Grenville va fi extrădat în

Germania, pentru a fi judecat pentru delictul de poligamie. Bernie şi cei doi complici vor fi inculpaţi pentru sechestrare de persoană. Poliţia a percheziţionat apartamentul lui Bernie şi a descoperit o cantitate însemnată de mărfuri sustrase. Inspectorul Bazzi a considerat că ar fi mai bine ca problema răpirii să nu fie menţionată, astfel ca dumneavoastră să nu fiţi amestecată în vreun fel.

— Şi Archer? întrebă Helga.

— Domnul Archer reprezintă, evident, o problemă. Inspectorul Bazzi s-a arătat plin de înţelegere. Bănuiam că nu veţi dori ca el să fie pus sub urmărire, aşa cum nici domnul Rolfe nu a depus plângere împotriva lui. Dacă ar fi inculpat, ar putea crea anumite dificultăţi, preciză Hinkle şi coborî glasul cu un ton, pentru a-şi exprima dezaprobarea. S-a luat hotărârea ca domnul Archer să fie expulzat din Elveţia, cu interdicţia de a mai reveni în această ţară. Având în vedere circumstanţele, şi pentru a se evita inculparea sa, aceasta pare cea mai bună soluţie.

Helga se uită la el cu atenţie. Îşi zise că acest om bun şi devotat ştiuse, cu siguranţă, de relaţia ei cu Archer. Poate că îi spusese chiar Rolfe. Ce om înţelept, acest Hinkle! Era convinsă că, dacă Archer ar fi fost inculpat, ar fi încercat, cu succes poate, să povestească lumii, cu ajutorul presei, că în trecut bogata şi fabuloasa doamnă Herman Rolfe şi-o trăgea cu el pe covorul din birou.

— Bine, şuieră ea, întorcând capul. Deci, s-a terminat.

— Da, doamnă. Iar acum, am ceva de lucru. Trebuie să prindeţi zborul de ora trei pentru New York, o anunţă el şi se ridică. Trebuie să fac bagajele.

Luă platoul, ezită, apoi adăugă:

— Mi-aş putea permite să sugerez doamnei ca pe viitor să-şi revizuiască scara valorilor? În mod sigur, nu valorez cincisprezece milioane de

dolari, încheie Hinkle, iar chipul rotund se lumină într-un zâmbet călduros. Dar vă mulţumesc.

O lăsă singură pe Helga, dispărând în bucătărie.

*

* *

Spre surpriza lui Archer, inspectorul Bazzi se arătă amabil şi vorbăreţ, în ciuda trăsăturilor aspre, a gurii subţiri şi a ochilor mici de poliţai.

Zâmbind cu bunătate, îl anunţă pe Archer că urma să-l escorteze personal la aeroportul din Geneva, pentru a-l urca în avionul de Londra. Pe drum, până la aeroport, îi povesti despre nevastă-sa, despre fiul său, despre vacanţa pe care intenţiona să o petreacă la Nisa la sfârşitul lunii. Niciodată nu i-ar fi dat prin cap lui Archer că tipul acela, aşezat lângă el, era ofiţer de poliţie.

Foarte relaxat pentru că nu urma să fie arestat, ci pur şi simplu expulzat, Archer îşi regăsi câte puţin starea de spirit. Îi dădu lui Bazzi adresa mai multor restaurante din Nisa, bune şi ieftine, recomandându-i şi două hoteluri modeste, dar confortabile. Inspectorul îi mulţumi, promiţându-i să ţină seama de sugestiile lui.

Pătrunseră împreună în holul aeroportului, unde Archer înmână biletul pentru a-i fi ştampilat şi înregistrată valiza jerpelită. Terminară formalităţile, trecând la vamă. Cei doi funcţionari îl cercetată pe Archer, îi strânseră mâna lui Bazzi, apoi îi lăsară să treacă. În final, Bazzi îl conduse pe Archer în sala de aşteptare.

— Va trebui să aşteptăm puţin, îl anunţă poliţistul. Avionul de Londra are întârziere.

— Cred că nu există domeniu în care Anglia să nu fie în întârziere în ziua de azi, mormăi Archer acru.

Cei doi se aşezară pe o banchetă, de unde puteau vedea pista pe care mai multe avioane îşi aşteptau plecarea.

— Sunt însărcinat oficial să vă dau un ultim sfat, domnule Archer, spuse Bazzi cu zâmbetul său amabil. Nu încercaţi să mai reveniţi în Elveţia, vă rog. Ne-am înţeles, da?

— Da.

— Perfect, rosti Bazzi şi se uită la el cu atenţie. Trebuie să vă spun, domnule Archer, că sunteţi un om norocos. Dacă doamna Rolfe ar fi depus plângere împotriva dumneavoastră, aţi fi petrecut mulţi ani nu prea plăcuţi într-una din închisorile noastre.

Archer dădu din cap.

— A avut ea motivele ei, zise Jack.

— Oamenii foarte bogaţi au întotdeauna motivele lor, replică Bazzi ridicând din umeri. Aşadar, vă duceţi la Londra. Aş fi indiscret dacă v-aş întreba ce veţi face acolo, domnule Archer?

Întrebarea era pusă pe un ton aproape amical, iar Archer şi-ar fi dorit să fie în stare să răspundă cu sinceritate.

— Ce am să fac acolo? repetă el gânditor.

„Ce o să fac? Tare aş vrea să ştiu!". Avea nişte relaţii la Londra, însă toate aparţineau aceleiaşi clase lipsite de strălucire ca şi el: marginalizaţi, la vânătoare de câştiguri uşoare. Cu puţin noroc, unul dintre aceştia i-ar putea folosi cunoştinţele şi inteligenţa, în schimbul unor onorarii modeste. Asta, dacă avea noroc, lucru pe care nu i-l putea mărturisi lui Bazzi.

— Nu aveţi idee, domnule inspector, câte afaceri ar fi de făcut în Anglia. Oferte interesante, de negociat, bani ai arabilor, aşteptând doar să fie investiţi, promotori imobiliari în căutare de noi pieţe… multe, foarte multe ocazii pentru un om cu experienţa mea.

Bazzi îl ascultă gânditor, apoi surâse.

— Impresia mea era că, în aceste momente, Anglia trece printr-o criză economică gravă.

Nepăsător, Archer dădu din mână.

— Ei, dacă ne luăm după presă… Să nu credeţi niciodată tot ce scriu ziarele. Nu v-ar veni să credeţi câte mari averi sunt încă ascunse în Anglia.

— Chiar aşa?

— Vă asigur că da. Oh, ştiu că se vorbeşte mult despre criza în care se află Marea Britanie. Care ţară nu are probleme, tulburări, greve? întrebă Archer şi clătină din cap. Oricum, vă pot asigura că nu voi muri de foame.

Un zgomot le atrase brusc atenţia celor doi, făcându-i să întoarcă privirile. Apărură în grabă doi fotografi de presă, apoi Helga, în toată splendoarea ei, purtând o geantă şi mantoul, traversă sala de aşteptare şi dispăru în salonul destinat pasagerilor importanţi.

— Ah, doamna Rolfe în persoană! exclamă Bazzi. O femeie foarte frumoasă.

Tot cheful lui Archer pieri. Aşadar, Helga uitase deja de Grenville, îşi spuse el. N-ar fi putut arăta atât de fericită dacă încă ar mai fi suferit. Ce scârbă de femeie!

Dacă i-ar fi reuşit planul cu răpirea, acum ar fi intrat şi el în salonul rezervat personalităţilor, înconjurat de însoţitori grijulii. Numai că, iată, era însoţit de un poliţist şi aştepta să ia avionul de Londra, la clasa turist, fără să ştie cât timp or să-i mai ajungă banii, până când va găsi un investitor fraier care să-i propună ceva.

— O femeie foarte frumoasă, repetă Bazzi. Din câte ştiu, la un moment dat, parcă aţi avut norocul să lucraţi cu ea.

Archer nu-l asculta. Urmărea cu privirea un bărbat înalt, suplu, cam de cincizeci de ani, care intrase în sala de aşteptare. Îmbrăcat impecabil, mirosea a bani şi a putere. Chipul cu trăsături voluntare şi gropiţă în bărbie, cu ochi albaştri ca de porţelan şi mustaţă sură, îngrijită, reţinea imediat atenţia.

Bazzi, înţelegând unde se uita Archer, îl anunţă:

— O! Acesta e domnul Henri de Villiers, unul dintre cei mai bogaţi şi mai importanţi oameni din Franţa. Există zvonuri că va fi numit ambasador al Franţei la Washington.

Cei doi fotografi acţionau de zor flashurile aparatelor. Villiers se opri, adresându-le un zâmbet fermecător, intrând apoi în salonul rezervat, împreună cu o stewardesă.

Un oftat scăpă din pieptul lui Archer.

Cu un milion de dolari, ar fi strălucit şi el ca acest tip, gândi Jack.

Se auzi anunţul zborului de New York.

— Uite-i că pleacă, observă Bazzi, întorcându-se să privească alături de pistă.

Archer o zări pe Helga îndreptându-se spre avion. În spatele ei venea Villiers, urmat de încă două persoane. Helga înainta cu pas viu. Ajunsă cam la jumătatea pasarelei de îmbarcare, lăsă să-i scape ceva alb, probabil o batistă, însă Archer era prea departe pentru a putea fi sigur. Villiers o ridică de jos şi, grăbind pasul, i-o înapoie. Archer o văzu oprindu-se, întorcându-se apoi către bărbatul acela seducător, căruia îi mulţumi cu un zâmbet distrugător. Schimbară câteva cuvinte, după care Villiers îi luă geanta şi, împreună, urcară pasarela.

Bazzi râse în barbă.

— Asta numesc eu o treabă rapidă, zise el.

— Aşa procedează ea. La ea, totul este întotdeauna rapid, răspunse Archer cu amărăciune.

Auzi anunţul zborului de Londra şi se ridică.

— Drum bun, domnule Archer! îi ură Bazzi, strângându-i mâna. Şi mult noroc!

Avea să aibă mare nevoie, aşa că Archer îi mulţumi.

[1] De acelaşi autor, *Asul din pachet* (n.a.).

[2] De acelaşi autor, *Asul din mânecă* (n.a.).

[3] Etolă – fâşie lată de blană, purtată de femei în jurul gâtului sau al umerilor (n.r.).

[4] De acelaşi autor, *Asul din pachet* (n.a.).

Table of Contents

Table of Contents